

J. R. HANNULA

VIHKIMYKSISTÄ



1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes that proper record-keeping is essential for transparency and accountability, particularly in financial matters. The text suggests that organizations should implement robust systems to track every detail, from small expenses to major investments.

2. The second section addresses the challenges of data management in a rapidly changing environment. It highlights the need for flexible and scalable solutions that can adapt to new technologies and evolving business requirements. The author argues that investing in modern data infrastructure is not just a technical necessity but a strategic imperative for long-term success.

3. The third part of the document explores the role of leadership in driving organizational change. It stresses that effective leaders must communicate a clear vision and inspire their teams to embrace change. The text provides practical advice on how to foster a culture of innovation and resilience, where employees are encouraged to take initiative and learn from failure.

4. The final section discusses the importance of continuous learning and development. It notes that in today's fast-paced world, skills and knowledge must be constantly updated. Organizations should invest in training programs and encourage employees to pursue professional development opportunities. This commitment to learning is presented as a key factor in maintaining a competitive edge.

VIHKIMYKSISTÄ

VIHKIMYKSISTÄ

KIRJOITTANUT:
J. R. HANNULA

TAMPEREELLA 1953
P. E:N KANNATUSLIITTO

Tampereella 1953
Tampereen Paperinjalostustehdas
ja Kivipaino Oy.

I

UUTTA JA VANHAA

Uudessa Testamentissa ovat Jeesuksen sanat: »Senhäden on jokainen kirjanoppinut, joka on tullut taivasten valtakunnan opetuslapseksi, perheenisännän kaltainen, joka tuo varastostaan esille uutta ja vanhaa».

Ymmärrettävästi elämän kehitys täten etenee. Uusi vie entisenkin jalostusta eteenpäin.

Niinpä teosofinen sanomakin on tämän määritelmän mukainen. Sen perusopit ovat jotain aivan ikivanhaa, mutta samalla ne ainakin täällä kristikunnassa olivat jotain aivan uutta. Ajatellaanpa sellaista oppia ja käsitettä kuin

Kehitys.

Täällä Euroopassa puhuttiin kyllä aineellisen elämän ja etenkin sotatekniikan kehityksestä, mutta niin ei ollut uskonnon alalla. Uskonnonlisisesti olimme tavallaan paikalleen jähmettyneet. Uskomme ihmisyyteen oli muodostunut kielteiseksi. Vaikka jollain tavalla uskottiin kristillisyyden alkajaan Jeesus Kristukseen, niin ei

enää osattu uskoa — jopa kokonaan kiellettiinkin —, että ihminen voisi Jeesuksen käskyjen seuraamisella tulla Mestarin oppilaaksi. Ensinkään ei enää uskottu siihen taivaallisen Isän täydellisyys-ihanteeseen, josta Jeesus käytännöllisessä siveysopissaan puhuu.

Mutta jo ihmisten erilainen suhtautuminen teosofiaan kiintoisalla tavalla osoittaa, että kehitystä on, ja että ihmiset ovat henkisesti eri kehityksen tilassa. On nim. voitu todeta, että muutamat ihmiset olivat sekä siveellisesti että älyllisesti niin kehittyneitä, että he suoralta kädeltä, iloiten ja vapautuneesti ymmärsivät teosofisen sanoman. He tunsivat sen omakseen. Se oli sitä mitä he olivat odotelleet, aavistellen kaipaillleet. He tunsivat sen niin omakseen, etteivät voineet muuta kuin ryhtyä työhön teosofisen sanoman puolesta.

Sitten oli toisia, jotka jonkin ajan hämmästellen ihmettelivät, mutta eivät kyenneet sen vakavammin asiaan suhtautumaan. Kolmannet jäivät piittaamattomiksi.

Tämähän on selvä näyte ihmisten erilaisesta kehittyneisyydestä. Teosofiassa saammekin sitten asiallista valaistusta asiaan. Olemme käyneet läpi alempien luonnonvaltakuntien, viimeksi eläinkunnan. Ihmisminuuden olemme sitten saavuttaneet eriaikoina. Suuri osa ihmisiä on saavuttanut ihmisminuuden tässä nykyisessä luomiskaudessa, kun jotkut olivat sen saavuttaneet jo edellisessä luomispäivässä.

Tässä on siis asiallinen syy siihen, miksi ihmiset ovat erilaisissa kehityksen tiloissa. Tähän liittyy vielä toinen syy, nim. se, että toiset ovat olleet uutterampia henkisissä pyrkimyksissään, toiset hitaampia.

Tästä nousee uusi kysymys: missä me ihmiset olemme noitten pitkien aikojen kuluessa olleet ja kehittyneet?

Tämä selviää saadessamme kuulla ja opittuamme ymmärtämään, että on olemassa

Jälleensyntyminen.

Me olemme kuolleet ja syntyneet monia kertoja tänne maallisen elämän kouluun.

Tämä totuuden tieto vapauttaa meidät keskiaikaisen kirkon järjettömästä loputtoman piinan opista. Helvetit ja kiirastulet ovat kyllä olemassa, ja kuoltuamme me kuljemme niiden läpi, puhdistuaksemme niissä, mutta emme jää niihin loputtomasti. Meidän minuutemme on jaettu kahtia. Meidän sisällämme on korkeampi minä, taivaallinen eli periaatteellinen ihminen, joka ei ennenaikaisesti kokonaan synny tänne maalliseen elämään. Se lähettää itsestään vain säteen, joka syntyy lapseksi ja kasvaa persoonallisuudeksi. Samalla se perii eli ottaa itseensä edellisen jälleensyntymän karman, tavat, tottumukset ja taipumukset. Siten mekin persoonallisuuksina olemme edellä esitetyn toteamuksen alaisia, että meissäkin on sekä uutta että vanhaa. Uutta on säde korkeammasta minästä, vanhaa on edellisen elämän taipumukset, ja yleensä karma.

Oppi karmasta

onkin se ikivanha totuus, joka kerrassaan vapauttaa kirkon karkeasta sijaissovitusopista. Tässä on eräänlaista sijaissovitusta siten, että me uusissa persoonalli-

suuksissa saamme sovittaa edellisissä elämässämme tekemiämme virheitä ja laiminlyöntejä. Kuitenkaan se ei syvemmältä ole sijaissovitusta, koska korkeampi minä on aina sama. Niinpä Uudessa Testamentissa kerrotaan sokeana syntyneestä miehestä, jolloin Jeesus sanoo: »Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen oli tultava ilmi hänessä». Mikä on Jumalan teko? Asia selviää muistaessamme, että Jumala on luopunut suoranaisestä vallasta tässä alemmassa maailmassa, mutta välillisesti Jumalan valta eli teko ilmenee Karmana. Karma merkitseekin suomeksi »teko», siis Jumalan teko ihmisten maailmassa. Sokeana syntyminen oli karmallinen seuraus saman korkeamman minän ilmentämisessä edellisessä persoonallisuudessa tehdystä synnistä.

Muuten on huomattava, että vaikka teologia on karkealla sijaissovitusopillaan hämmentänyt ihmisten tietoisuuden siveellisestä vastuustaan, niin kansan vaistomaisessa tietoisuudessa vastuullisuuden tieto on säilynyt. Kansan sanontatapoihin kuuluu: »Minkäs taaksesi jätät, sen edestäsi löydät»; »vastuksena on pitkä kanto kaskeissa». Toisin sanoen: huonosti tehty työ tuottaa huonot seuraukset. Jne.

Nyt voimme sanoa: nämä kolme totuutta: oppi kehityksestä, oppi jälleensyntymisestä ja oppi karmasta johtavat meidät neljänteen, ja se on

Oppi Mestareista.

On luonnollista, että elämän oma kehitys johtaa aseteettaiseen täydellistymiseen. Siten kuljetaan kohti taivaallisen Isän täydellisyyttä, niinkuin Vuorisaarnassa

sanotaan. Pekka Ervast sanoo, että tämän nykyisen neljännän luomispäivän tavoitteena on Mestarius.

Mutta niinkuin jo edellä esitetyssä on selville käynyt, meitä ihmisiä elää monissa kehityksen vaiheissa. Niinpä teosofiassa puhutaan, että Mestareita on jo olemassa. Niitä on ollut ihmiskunnan aamuvarhaisesta asti. Sillä niitä saapui aurinkokuntamme toisilta tähdiltä tätä ihmiskuntaa opastamaan. Ja heidän opastuksellaan ovat jotkut omankin ihmiskuntamme yksilöt jo saavuttaneet Mestariuden.

Jos tähän haluttaisiin huomauttaa: missä nuo Mestarit ovat? niin lisäämme, että ainakin täällä kristikunnassa Mestarit eivät ole päässeet esiintymään. Sillä täällä ei ole siedetty Vuorisaarnan oppia eikä sen opin seuraajia. Sentähden Mestarit, vaikka ihmisinä toimivatkin julkisesti, kuitenkin Mestareina pysyvät salassa. He muodostavat Salaisen Veljeskunnan.

Mutta teosofisessa liikkeessä — jonka nimenomaan Mestarit alkuunpanivat — ovat useat henkilöt luottamuksellisesti kertoneet tavanneensa Mestareita sekä toisenlaisissa oloiloissa että myöskin aivan ruumiillisesti elävinä ihmisinä. Ja sitäpaitsi: hedelmistä puu tunnetaan. Mestareita ovat olleet suurten uskontojen alkuperäiset keskushenkilöt. Sellaisia olivat ennen kaikkea Buddha ja Jeesus Kristus. Ja ainakin korkealle kehittyneitä opetuslapsia ovat olleet suuret profeetat ja apostolit, ja heidän välittömät oppilaansa.

Nämä selvät toteamukset riittävätkin meidät vapautamaan siitä teologisesta hämmennyksestä, että me ihmiset olisimme sellaisia »maanmatoja», jotka emme ky-

kene Vuorisaarnassa esitettyä ihmisyyden ihannetta toteuttamaan.

Samalla elämä itse on järjestelmällisessä kehityksen tilassa. Yhden sellaisen järjestelmän muodostaa

Rotujen järjestelmä.

Ihmiskunta muodostaa seitsemän suurta juurirotua. Ja jokaisessa niissä päästetään uusi voima vaikuttamaan. Näiden voimien sulattaminen ja oikealla tavalla käytäntöön saattaminen aiheuttaa käytännöllisiä pulmia yksilöitten ja kansojen elämässä. Mainittakoon tässä neljännen, viidennen, kuudennen ja seitsemännen rodun voima. Lyhyesti sanoen ne ovat: luonnon suuri himo, järjellinen totuus, veljesrakkaus ja kaikkiihteys Jumalassa. Kaikissa näissä me ihmiset saatamme erehtyä, lähteä väärään suuntaan.

Niinpä neljännen rodun voima, himo — joka vaikuttaa koko luomispäivän aikana —, saattaa johtaa meidät kokonaan harhaan. Meissä herää himo, ja me emme huomaa käyttäa himon voimaa oikeaan suuntaan: työhön oikeitten velvollisuuksiemme täyttämisessä Mestarin johdolla. Me lähdemmekin tuhlaamaan voimamme himollisissa nautinnoissa. Niin tuhlaamme voimamme ja aiheutamme huonoa karmaa. Myöhemmin erehdymme tavoittelemaan kunniaa, vaikutusvaltaa. Joudumme ylpeyden ja väkivallan himoon. Siten teemme elämän yhä vaikeammaksi. Jos sensijaan käytämme himon voimaa työhön ihmisyyden suuntaan, silloin puhdistumme ja elämämme saa raikkautta.

Sitten viidennen rodun voima: älyllinen totuudellisuus. Jos tähän suuntaan pyrkisimme, silloin älymme

puhdistuisi, moralisoituisi. Sillä älyn sisin olemus on moraalia. Mutta kuinka paljon olemmekaan käyttäneet älyämme oveluuteen, vilpilliseen juonitteluun, valheeseen ja petollisuuteen! Ja niin olemme pimittävästi sotkeneet omamme, kansojen ja yhteiskuntien elämän. Sentähden: miksi emme jo alkaisi pyrkiä älylliseen rehellisyyteen? Kun sen teemme, silloin ymmärryksemme puhdistuu, seestyy, ja me opimme sulattamaan ja käyttämään vapauttavaa järjellisen totuuden voimaa.

Kuudes juurirotu ei ole ruumiillisesti vielä alkanutkaan. Mutta Pekka Ervast sanoo, että okkultisesti se on alkanut. Ja siinä vaikuttaa ihmisten veljeys, veljesrakkauden voima.

Nyt on huomattava, että me ihmiset yleensä kuin luonnostaan kaipaamme rakkautta. Mutta me emme ole osanneet lähteä oikeasta päästä. Emme ole huomanneet lähteä siitä päästä, että opettelisimme elämään epäitsekkäässä veljesrakkaudessa. Jos niin olisimme huomanneet tehdä, silloin elämämme olisi muodostunut aurinkoisen luomis- ja uudistuskykyiseksi. Olisimme muodostuneet kuin auringon lapsiksi, päivänpojiksi. Mutta yleensä me olemme lähteneet väärästä päästä. Sensijaan että olisimme itse opetelleet elämään rakkaudessa, auringon lapsina, sensijaan olemme aloittaneet itsekkyydestä. Olemme alkaneet vaatia toisilta ihmisiltä rakkautta itsellemme. Ja niin olemme tässä negatiivisessa rakkausvaatimuksessamme saaneet paljon tuskaa, tuhoa ja onnettomuutta aikaan. Tästä meidän on herätävä ja aloitettava siitä, että me itse olemme rakkaudessa suhteessa toisiin ihmisiin. Opettelemme elämään pyyteettömässä veljesrakkaudessa. Samalla opim-

me kärsimyksen salaisuutta. Rakkauden ohella opimme kärsimyksilläänkin lunastamaan itsekkyytemme aiheuttamaa karmaa.

Seitsemäs juurirotu on vielä kuudettakin juurirotua kauempana tulevaisuudessa. Mutta Pekka Ervastin suuressa työssä sekin on jo esoteerisesti avattu. Sisältyyhän se jo tuohonkin P. E:n lausuntoon, että meidän päivinämme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Ja seitsemännen juurirodun dharma, tehtävä ja voima-vaikutus on sellainen, että meidän tulee tajuta ja toteuttaa ykseytemme Jumalassa. Kaikki olemme Jumalassa, ja me toteutamme Jumalaa itsessämme ja yhdessä.

Tässäkin tehtävässä me olemme jo ennättäneet aloittaa väärästä päästä. Olemme yrittäneet panna täytännöön väkivaltaista kommunia, joko uskonnollista tai yhteiskunnallista. Siitä tulee ihmisyyden ja seitsemännen juurirodun ihanteen irvikuva. Ykseys Jumalassa toteutuu vapaaehtoisuuden tietä. Yksilö — olkoon niitä yksilöitä vaikka kuinka paljon — toteuttaa omalta kohdaltaan Mestarin kutsun: »luovu kaikesta ja seuraa minua». Niinhän seitsemännen juurirodun ihanne onkin sellainen ykseys, jota opetuslapsius edellyttää. Opetuslapsi luopuu persoonallisen onnen tavoittelusta. Mutta hän luopuu vapaaehtoisesti, ainoastaan omaan itseensä ja elämäänsä sisältävän ihmisyyssaatteen innoittamana.

II

UUTTA JA UUSINTA

Näin tulemmekin aurinkokuntamme ja kosmillisen Logoksen Poikavoimiin, jossa ensimmäisenä, esikoisena, on

Jeesus Kristus.

Jeesus Kristuksessa alkoi ihmiskunnassa uusi aika, Jumalan rakkauden aika. Mutta me ihmiset olemme tässäkin asiassa aloittaneet suuressa määrin väärästä päästä. Meidän olisi pitänyt aloittaa hänen käytännöllisen elämänsä ja opetuksensa seuraamisella, mutta me olemmekin suuressa määrin aloittaneet hänen räakkäämisestään ja hänen räakkäämisensä ylistämisestä.

Suunnaton onkin se synnin paljous, mitä Jeesus Kristuksen nimessä on tehty. Hänen nimessään ovat inkviisiittorit julmalla tavalla rääkänneet toisinajattelevia. Hänen nimessään on toimeenpantu verisiä ristiretkiä, suuria ja pieniä uskonsotia jne.

Mutta mitä tehdä? Olisiko meidän hyljättävä Jeesus Kristus tai hänen nimensä sentähden, että hänen nimensään on niin paljon pahaa tehty? Kaukana siitä! Mei-

dän on vaan etsittävä ja löydettävä totuus asiassa. Si tähän jo merkitsee käsite »uskonpuhdistus».

Tässä yhteydessä voimme ottaa pari väärinymmärrettyä, kohtalokkaasti väärinymmärrettyä oppia Jeesuksen yhteydessä. Ensiksi

Liiton veri.

Evankeliumeissa kerrotaan, että aterioidessaan viimeisen kerran opetuslastensa kanssa Jeesus nimittää tarjoamaansa leipää ja viiniä ruumiikseen ja verekseen, liiton vereksi.

Nyt kysymme: kun on kysymys liitosta ihmisten ja Jumalan välillä, niin mistä oikeastaan on kysymys?

Kysymys luonnollisesti on uhrautumisesta. Ihminen luopuu itsekkästä, persoonallisesta elämästä, ja uhrautuu täyttämään Jumalan tahtoa. Tämä uhri sai vanhasa liitossa veriuhrin muodon. Se oli sotilasuhri. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että oikeastaan sotilasuhri oli vanhassa liitossa korkeinta moraalia. Miehet uhrasivat itsensä kuoleamalla sodassa esim. isänmaansa puolesta. Tästä johtui, että naisten uhri oli synnyttää lapsia ja kasvattaa sotilaita.

Ilmestyi sitten Jeesus Kristus, jossa Jumala rakkaute-na ruumistui. Jeesus kieltäytyi tottelemasta maailman auktoriteetteja. Seurauksena tästä hän joutui teloitetuksi ristiinnaulitsemalla. Hänen verensä vuoti marttyyryn verenä. Huomatkaamme: ei sotilaan, vaan marttyyryn verenä.

Tämä laski pohjan uudelle veriliiitolle ihmisten ja Jumalan välillä. Ihmiskunta alkoi tällä tavalla jakautua kahteen tyyppiin. Vanhan tyyppin uhri ja sankarius oli

edelleen siinä, että ihmiset sotilaina uhrasivat verensä esim. isänmaan puolesta. Uuden tyyppin uhri ja sankarius tuli olemaan siinä, että kieltäytyi uhrautumasta sodalle, mutta alistui — Jeesuksen tavalla — tulemaan tapetuksi marttyyrina, jos toiset ihmiset niin tahtoivat.

Niin sitten Jeesuksen todelliset, alkuperäiset seuraajat kieltäytyivätkin sodasta ja joutuivat, Mestarinsa tavalla, antamaan verensä marttyyreinä. Olihan Jeesus jo eläessään sanonutkin: »Opetuslapselle riittää, että hänelle käy niinkuin hänen opettajalleen».

Näin alkoi siis uusi liitto. Ja Pekka Ervast sanoo nimenomaan, että kristinuskko alkaa miekan kääntämistä ristiksi.

Tähän liittyy Jeesuksen Kristuksen eräs toinen lause. Hän sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä».

Teologia luulee, että tuo viimeinen päivä on joskus planeettamme lopussa. Pekka Ervast sanoo, että viimeinen päivä on kuolinpäivä. Silloin ihmisen korkeampi minä herää, ja kuoleva osaa lukea elämänsä kirjaa. Hän arvostelee itseään ja elämäänsä puolueettomasti, totuuden mukaisesti.

Mutta rinnakkaisesti puhutaan myös henkiseen elämään kuuluvasta mystillisestä kuolemasta. Se tulee sen ihmisen osaksi, joka osaa syödä kosmillisen eli mystillisen Kristuksen ruumista ja juoda hänen vertaan siten, että seuraa Jeesuksen oppia ja esimerkkiä. Jeesus itse oli ensimmäisenä kokenut tuollaisen viimeisen päivän. Se tapahtui Jordanin rannalla, kun kosmellinen Kristus yhtyi häneen. Se oli Jeesuksen siihenastisen elämän vii-

meinen päivä. Hän oli sama ihminen, mutta kuitenkin aivan uusi olento.

Saman luontoinen, vaikkei saman syvyinen viimeinen päivä sattui sitten ensimmäisenä helluntaina niille opetuslapsille, jotka olivat kenneet syömään taivaallista leipää ja juomaan taivaallista juomaa siten, että he olivat käytännössä seuranneet Jeesusta ja hänen opiaan. Hetkessä he nyt muuttuivat opetuslapsiudessaan apostoleiksi. He saivat nyt tehtäväkseen lähestyä ihmisiä opettajina, auttajina.

Stefanuksen viimeinen päivä sattui hänen marttyyrikuolemansa yhteyteen. Silloin heräsi hänessä sisäinen Kristus. Paavalille tämä viimeinen päivä ja sisäisen Jumalan pojan herääminen sattui Damaskon tiellä. Hänen nimensäkin muuttui Sauluksesta Paavaliiksi.

Tällöin alkoi toisenlainen veriliitto ihmisten ja Jumalan välillä. Ensimmäinen oli ollut sotilasveren liitto. Toinen alkoi Jeesus Kristuksessa, ja se oli sodasta kieltäytyvä marttyyrinen veren liitto. Ei niin, että Jumala olisi määrännyt sodasta kieltäytyjät verimarttyyreiksi. Ihmisten luoma ja ylläpitämä järjestys oli vain muodostunut sellaiseksi, että sodasta kieltäytyvä Kristuksen seuraaja yleensä joutui kokemaan verimarttyyriuden.

Täten alkoivat ihmiset alustavan ratkaisevasti jakautua maakeskeiseen eli Saatana-johtoiseen ja aurinkokeskeiseen eli Kristus-johtoiseen elämän järjestykseen. Valta tavallisessa elämässä jäi edelleen verenvuodattajien käsiin. Karmakin jäi edelleen Saatanan käteen.

Mutta mullistava alku oli tehty. Jeesus Kristus ja Salainen Veljeskunta lähti tästä alusta pyrkimään seuraavaa, vielä ratkaisevampaa tavoitetta kohti. Niinpä Pek-

ka Ervast sanoo, että Salaisessa Veljeskunnassa on Jeesuksesta asti tehty työtä sen tärkeän päämäärän saavuttamiseksi, että Karman toimintaan saataisiin uutta sisältöä.

Uudessa Testamentissa Jeesus kuvailee seuraavan suuren tavoitteen saavuttamista monivivahteisesti. Niinkuin ihmisellä on mystillisen kuoleman ja sisäisen Jumalan pojan heräämisen viimeinen päivä — josta juuri oli puhetta — samoin on

Maapallon mystillisen kuoleman ja voittoisan ylösnousemuksen viimeinen päivä.

Tämän ratkaisevan tulemuksen tapaa ja laatua Jeesus kuvailee, mutta milloin se tapahtuu, sen hän sanoo olevan yksin Isän tiedossa. Ja me kysymme nyt: miksi se tapahtuma on yksin Isän tiedossa? Se on siksi, että silloin Jumala astuu syvimmässä olemuksessaan eli Isänä, Voimana ja Majesteettiutena, tähän ihmiskunnan ruumiilliseen elämään asti. Isän elämä, Isän Valtaistuimien laskeutuu tähän ihmiskunnan käytännölliseen elämään.

Jeesus kuvailee, kuinka silloin Ihmisen Poika »istuu kirkkautensa valtaistuimelle». Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, asettaen toiset oikealle ja toiset vasemmalle puolelleen. Nyt esiintyy Kuningas, joka sanoo syyn, miksi ihmiset noin kahteen joukkoon jakautuvat. Syy on aivan käytännöllistä laatua. Oikealle puolelle, Isän valtakuntaan, kutsutaan ne ihmiset, jotka ovat Kuningasta hänen pienimmissä veljissään ruokkineet, juottaneet, kotiinsa ottaneet, vaatettaneet, sairaina ja vangittuina huoltaneet.

Nyt seuraa kysymys: kutka ovat nuo Kuninkaan pienimmät veljet?

Yleisesti ottaen Kuninkaan pienimpiä veljiä ovat kaikki ihmiset, vieläpä eläimetkin. Mutta Isän valtakunnan kannalta Kuninkaan pienempiä veljiä ovat ne apostolit, ne opetuslapsi-ihmiset, jotka itse seuraavat Vuorisaarnassa esitettyä Isän valtakunnan lakia, ja sitä muille ihmisille opettavat. Maailma sivistyksineen, vieläpä kirkkoineen, on vastustanut noiden pienimpien veljien työtä. Sellainen menetelmä johtaa vasemmalle puolelle. Mutta ottaessamme vastaan noiden pienten esittämän Vuorisaarnan opin mukaisen opetuksen, silloin me tuemme heidän työtään siveellisesti ja taloudellisesti. Siten me ruokimme, vaatetamme ja yleensä huolehdimme heidän työstään. Sellainen osallistuminen Kuninkaan valtakunnan työhön johtaa meidätkin oikealla puolella muodostuvaan Isän valtakuntaan. Ja esityksestä näkyy, että elämän koko olemassaolo, aina maailman alusta asti, on sitä varten, että Isän valtakunta muodostuisi ihmisten keskuuteen.

Sitten saamme Pekka Ervastilta kuulla, että tämä Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Ja tapahtuman keskushenkilönä on taasenkin ollut suurena Opettajana esiintyvä ihminen. Jeesuksen mukaan tuo suuri Opettaja tunnetaan opetuksensa laadusta. Ja P. E. lisää, että seuraavan suuren Opettajan opetus ei saa missään suhteessa olla Jeesuksen Vuorisaarnassa esittämää oppia alempana, vaan vähintään samalla tasolla, tai sitä ylempänä, syvempänä.

Näiden määritelmien mukaan etsiessämme huomaamme, että kyseellinen suuri Opettaja on Pekka Ervast.

Hänessä ruumistui aurinkokuntamme korkein ja johtavin Logos, Isä. Hänen mystillisen kuolemansa ja kosmillisen heräämisensä viimeinen päivä sattui 13 p. loka-kuuta 1896, hänen 21:llä ikävuodellaan, ollessaan yksin huoneessaan. Hänen herättäjänään ei ollut kukaan Mestari, ei edes Jeesus Kristus, vaikkakin Jeesus Kristus oli salaperäisenä persoonallisuutena läsnä Jumalan Pojan tietoisuudessa. P. E. itse sanoo, että häneen yhtynyt tajunta ei ollut mikään persoonallinen Jumala tavallisessa merkityksessä, vaan se oli itse äärettömyyksiensä pohjattomuus, syvyys ja kuilu.

Näin ruumistui universaalinen Isä Pekka Ervastissa ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen tähän aurinkokuntaan, maapalloon ja ihmiskuntaan.

Vasta nyt saavutti liitto ihmisten ja Jumalan välillä täyttymyksensä, luonnollisuutensa. Siinä tuli voitetuksi molemmat veriliitot, niin sotilasveren kuin sodasta kieläytyvän marttyyriveren liitot. Kun Jumala tuli voimana ja majesteettiutena ihmisten elämään, ja kun Karmaakin siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen, niin nyt voi muodostua maanpäälle, kuvaannollisesti Valtaistuimen oikealle puolelle, sellaisia Isän valtakunnan ryhmiä, jotka elävät henkistä elämää aseettomina ja pahaa vastustamattomina, ja sitten tekevät valistustyötä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Pekka Ervastin alkuunpanemana on tällaisia ryhmiä alkanut muodostua Suomen kansan keskuudessa. Täältä tämä työ voi aikanaan levitä kaikkiin muihinkin kansoihin. Etenkin, jos Suomessa päästään niin pitkälle, että Suomi omasta aloitteestaan ja vapaaehtoisesti ri-

suu sotajoukkonsa. Kun se sen tekee, on se sillä teollaan julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimp-
puun kukaan ei voi hyökätä, niinkuin P. E. sanoo.

III

VIHKIMYKSISTÄ YLEENSÄ

Vakavassa henkisessä elämässä puhutaan vihkimyksistä. Emme nyt puutu varsinaisiin teknillisiin vihkimyksiin. Yritämme sensijaan katsella miten elämä sellaisenaan on vihkimystä ja koulua. P. E:n tavalla voimmekin ymmärtää, että esoteeriset koulut ja vihkimykset täytyvät elävällä tavalla yhtyä itse elämän kouluun.

Voimmekin lyhyesti ja suoraapäätä sanoa, että kun ihminen syntyy tänne ruumiilliseen maailmaan, niin jo nuoresta pitäen elämä miltei lukemattomine toimintamuotoineen kutsuu häntä antautumaan eli siis vihkiytymään jonkin toimintamuodon käytännölliseksi toimitsijaksi. On laaja maanviljelys -ja puutarha-ala, jossa on moninaisia erikoistoimia. Samoin on laaja ja moninainen teollisuus ja kauppa. On moninainen koululaitos. On virastot jne. Kaikissa näissä tarjoutuu ihmiselle tilaisuus vihkiytyä johonkin toimeen, palvellakseen siinä elämää ja oppiakseen jotakin.

Oppimisen laatu taas riippuu pääasiallisesti ihmisestä itsestään. Ihmisellä on heti valittavana pää-asiallisesti

kahden erilaisen vaikuttimen välillä. Vaikutin voi olla itseks. Hän voi ajatella vain omaa persoonallista etuaan, tai miten pääsisi toisia ihmisiä komentamaan ja määräämään. Tai hänen vaikuttimensa voi olla epäitseks. Hän voi ajatella toimittaa tehtävänsä hyvin, toimittaa niin, ettei siitä olisi kenellekään haittaa, vaan päinvastoin siitä olisi iloa kaikille, joiden kanssa hän kosketukseen joutuu. Siten näkyy jo alkusyy maailman lapseuteen ja Jumalan lapseuteen.

Hän lähtee täten kuin pestyin päin ja pestyin käsin. Hänen päänsä tulee pestyksi, kun hän puhdistaa ja järjestää ajatuksensa epäitsekkääseen palvelevaan suuntaan. Hänen kätensä puhdistuvat oikeitten, hyväntahtoisten ja palvelevaisten tekojen suorittamisessa. Siten hän vaikuttaa toisiin tiellä kulkijoihin rehellisyyttä, puhautta, auttavaista ja palvelevaista mieltä.

Täten ihminen kaikissa näissä tehtävissään kehittyä älyllisesti ja siveellisesti sen vaikuttimen mukaan, mitä hän elämässään ja toiminnassaan seuraa.

— — —

Tulemme sitten tärkeään kysymykseen: me kuolemmel! Ja mitä sitten?

Tässä kohdassa ainakin meidän suuri länsimainen siivestyksemme on jäänyt kuin ilmaan roikkumaan. Kaikki on joko arvailua tai umpimähkäistä uskomista sinne tai tänne.

Mistä tämä suuri sekaannus ja tietämättömyys johtuu? Se johtuu aikanaan tapahtuneesta ja yhä jatkuvasta syntiinlankeemuksesta.

Sillä alkuperäinen tarkoitus oli, että ihmiskunta suoralta kädeltä vihkiytyisi eli käytännöllisessä elämässä

jatkuvasti yhtyisi Jumalaan. Mutta kehittyneemmät ihmiset kieltäytyivät suoranaisesta jumaljohtoisesta elämäntavasta. Ja tämä jatkuu vielä meidänkin päivinäme. Sillä kristillisen sivistyksemme johtajat kieltäytyvät tottelemasta Vuorisaarnassa esitettyä Jumaljohtoista elämänjärjestystä. Siksi kristikunta ja ihmiskunta elää tietämättömyydessä elämän ja kuoleman arvoituksen edessä.

Alkuperäistä syntiinlankeemusta seurasi kuolema ja jakautuminen kahteen sukupuoleen. Sellaisina olemme saaneet jatkuvasti syntyä ja kuolla, käydäksemme elämän koulua kohti täydellisyyden päämäärää.

Saatuamme näin syntiinlankeemuksesta ja jatkuvasta jälleensyntymisestä selvyyttä asioihin jatkamme ja selvittelemme suhteitamme edelliseen tapaan ikäänkuin yleisen vihkimyksen sävyssä. Ensimmäisenä otamme

Avioliiton.

Mies ja nainen ovat hiukan erilailla kokoonpantuja. Mies on enemmän aktiivinen, sanoisimmeko sähköinen, nainen passiivinen, magneettinen. Sellaisina ne vetävät toisiaan puoleensa, täydentävät toisiaan. Tässä on samalla heidän ensimmäinen keskinäinen läksynsä: he oppivat toisistaan. He kasvavat toistensa vaikutuksen alaisuudessa. Lempi, keskinäinen ihastus, keskinäinen rakkaus, antaa kestävyyttä.

Tätä seikkaa elämä on käyttänyt ihmisten hyväksi seuraavallakin tavalla. Ihmisille on muodostunut moninaisia suhteita myös kodin ulkopuolella. He ovat voineet loukata toisiaan, tulleet keskenään vihamielisiksi, jotka eivät ole kyenneet keskenään sopimaan. Tällöin

karma on johtanut nämä vihamieliset keskenään avioliittoon tarkoituksella, että he avioliitossaan ja saman kodin jäseninä oppisivat sovintoon pääsemään, oppisivat toisiaan rakastamaan.

Tietenkin tämä on tuottanut perhe-elämään lisävaikeuksia. On muodostunut riitaisia aviopareja, jotka eivät läheskään aina ole päässeet sovintoon keskenään. Ja riitaiset kodit ovat jotenkin häpeäksi elämälle. Sen tähden — kuten P. E. sanoo — kun karma nyt on jälleensyntymisen mysteerioissa siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, niin karma ei enää suosi eikä kannusta ihmisiä muunlaiseen avioliittoon kuin sellaiseen, joka syntyy keskinäisestä rakkaudesta. Siten kodit voivat muodostua entistä inhimillisemmiksi.

Lienee asiallista kiinnittää tässä huomiotamme pariin erikoiseen seikkaan sukupuolielämän yhteydessä. Ne ovat kaksi vastakkaista tunnelmaa. Ehkä ne esiintyvät vähän myöhemmässä kehityksessä. Toinen niistä on syvä inho, vastenmielisyys sukupuolielämää kohtaan kokonaisuudessaan. Se kaikki tuntuu olevan ällöttävää saastaa ja roskaa, jonka kanssa ei voi olla missään tekemisessä.

Vastapainoksi ihminen voi myöhemmin joutua aivan jumaloivaan tunnelmaan. Toista sukupuolta oleva ihminen voi tehdä sellaisen vaikutuksen niinkuin hän olisi aivan taivaallinen, aivan jumalallinen olento.

Tietenkin ihmisen on näistä molemmista tunnelmista osattava ottaa se oppi, mikä niistä otettava on. Osaisimmekohan näissä suhteissa jotain sanoa? Ehkä yritämme. Olemmehan saaneet kuulla, että ihmisten ja-

kautuminen kahteen sukupuoleen on ylimenotila. Kuudennessa juurirodussa — jonka P. E. sanoo jo okkultisesti alkaneen — ei enää olla miehiä eikä naisia. Olemme kaikki samanlaisia. Ruumiillisesti ihmisiä syntyy uudella luonnon itse keksimällä tavalla. Näinollen tuo mainittu inhoittavuus koskee aluksi ainakin sukupuolivoimien väärinkäyttöä. On inhoittavaa, millä kaikilla tavoilla sukupuolivoimia väärinkäytetään.

Sitten tuo toinen, jumaloiva tunne toista sukupuolta kohti. Se on enne siitä, miten puhtaiksi, veljellisiksi, taivaallisiksi, jumalallisiksi meidän ihmisten suhteet yleensä on muodostuva.

Viimeisenä miehen ja naisen välisenä suhteena on se, että he yhdessä synnyttävät itsessään ja toisissaan Jumalan pojan. Tästä Pekka Ervast puhuu erikoisesti kirjassaan »Gnostikot». Mies ja nainen eivät tällöin tarvitse olla naimisissa, eivätkä missään sukupuolisessa suhteessa keskenään.

Nyt seuraa tärkeä kysymys: miten tämä Jumalan pojan syntymä näyttäytyy tai vaikuttaa seuraavassa jälleensyntymässä? Ymmärrettävästi seuraus on, että ihminen seuraavassa jälleensyntymässä ymmärtää Jumalan poikaa sekä sisässään että Opettajana ulkopuolellaan. Hänessä on Jumalan poika sisäisesti, ja sentähden hän ymmärtää Vuorisaarnan oppia kuin luonnollisena ihmiselle kuuluvana elämäнкäsityksenä. Nähtävästi he voivat olla joko naimisissa tai elävät yksinään, mutta Vuorisaarnan elämänymmärrystä he eivät kiellä.

Asioiden luonnosta on johtunut, että avioliitto »vihkimystä» hyvin lähellä on ollut

Ruumiillinen uhri.

Tästä on saattanut kehittyä sotilasuhri, vaikka ei se alkuaan sellaista ollut. Alkuaan ruumiillinen uhri oli sitä, että kun perheessä heikompi, esim. lapsi, joutui hengen vaaraan, niin vahvempi, esim. äiti tai isä, riensivät pelastamaan lasta — esim. hukkumasta veteen — oman henkensä uhalla. On ymmärrettävää, että jos äiti tai isä tällöin hukkuivat lapsensa kera, niin molemmat silloin lensivät suoraapäätä persoonalliseen taivaaseen.

Tällainen siveellinen tilanne saattoi jatkua vielä senkin jälkeen kun kodin ja perheen tilalle tuli suurempi yhteisö: kansa, yhteiskunta, isänmaa. Silloin saattoi muodostua myös äitiä ja isää vastaava, etupäässä nuorten miesten muodostama suurempi joukko, joka oman henkensä uhalla puolusti kansaansa ja isänmaataan rovoilevia raakalaisia vastaan. Jos sotilaat tällaisessa taistelussa kuolivat, oli asiallista, että hekin lensivät suoraapäätä persoonalliseen taivaaseen.

Mutta yhtä luonnollista on, että tässä suhteessa tapahtuu ihmiskunnassa jatkuva kehityksellinen muutos. Tätä kehitystä voimme seurata sekä alhaalta että ylhäältäpäin. Katsellessamme alhaalta päin huomaamme, että nykyiset sodat eivät ole enää sivistyskansojen puolustusta raakalaisuutta vastaan, vaan nimenomaan sivistyskansat ryynnistävät toistensa tuhoamiseksi. Sota on nyt vain keskinäistä murhaa ja ryöväystä.

Näin on asia katsottuna alhaaltapäin. Ylhäältäpäin katsellessa huomaamme, että noin 2500 vuoden kuluessa on tässäkin suhteessa tapahtunut perinpohjainen muutos. Sillä kolmen ihmisen keskeisenä vaikuttaessa

on Jumala laskeutunut sisäisistä maailmoista tähän ihmiskunnan käytännölliseen elämään. Buddhassa tuli Jumala järkeä valaisevana Pyhänä Henkenä tähän ihmiskunnan päivätietoisuuteen. Ja pyhän, jumalallisen järjen valossa sota on järjettömyyttä. Niinpä Buddha hylkäsi sodan, kielsi seuraajiltaan aseitten käytön. Ja buddhalaiset ovat sentään tätä Mestarinsa neuvoa kunioittaneet ja yrittäneet seurata.

Jeesus Kristus toi kosmillisen Kristuksen koossapitävänä rakkautena eetteritasoomme ja ihmiskunnan päivätietoisuuteen. Hänkin hylkäsi sodan ja asetti sen tilalle keskinäisen, uhrautuvan rakkauden. Sotimisen sijasta Jeesus kehoittaa rukoilemaan kaikkien puolesta, rakastamaan kaikkia ihmisiä.

Pekka Ervastissa tuli Jumala kosmillisena Isänä, kaiken takaisin vetävänä Voimana ja Majesteettiutena tähän fyysilliseen tasoon ja ihmisten päivätietoisuuteen.

Kaikki tämä on vaikuttanut mullistavasti maapalloomme ja ihmiskunnan elämään. Voimme, oikealla tavalla ymmärrettynä sanoa, että lopultakin »ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi».

Pekka Ervastilta saamme sitten kuulla — ja oma kokemuksemme yhtyy siihen —, miten sitten ovat asiat sotilaan kohdalla. Ihmisiltä vaaditaan yhtymistä jumalalliseen elämänjärjestykseen. Siksi ei varsinaista sotilaan taivasta ole enää olemassa. Jos sotilas kuoltuaan siirtyy johonkin vainajien taivaaseen, tapahtuu se muista syistä, eikä siksi, että hän on ollut sotilas, että hän on sodassa kuollut! Niinpä P. E. sanoo, että ennenkuin sodassa kuollut sotilas voi nousta edes persoonalliseen tai-

vaaseen, täytyy hänen tuonelassa ensin luopua viimeisestäkin sota-ajatuksesta.

Seuratkaamme nyt tällaisen sotilaan psykologiaa seuraavassa jälleensyntymässä. Yleensä hän ei tiedä mitään edellisistä elämistään. Mutta kun hän nuorukaisiässään saa määräyksen mennä asevelvollisuuskutsuntaan, niin hän sisässään jotenkin siveellisesti hätkähtää. Sotaan ja sotilaallisuuteen nähden hänestä tulee sellainen, joita maailma on ruvennut haukkumaan tai nimittelemään mm. »omantunnonaroiksi». Heitä on ruvettu ahdistelemaan. Heistä on tullut verimarttyyreitä. Vaikkakin sotilaan taivas on hävinnyt, niin taivas on avautunut näille sodasta kieltäytyville verimarttyyreille. Voimme ymmärtää, että näistä tulee niitä Kuninkaan nuorempia veljiä, jotka jo nuorena tai miehuusiässään kykenevät kokemaan ns. mystillisen kuoleman, so. kykenevät luopumaan kaikesta persoonallisesta elämästä ja tekevät työtä ihmisten keskuudessa muodostuvassa Isän valtakunnassa Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Tähän yhteyteen, näihin rinnasteluihin sopii vielä

Pappisvihkimys.

Rajoitumme tässä kristikuntaan. Seuraamme siinä toimivan papin psykologista kehitystä.

Papin asema on muodostunut sellaiseksi, että vaikka hän nimellisesti vihkiytyy Jeesus Kristukseen, niin käytännöllisesti hän vihkiytyy kirkkoon. Ja tämä on kohtalokasta. Sillä kun kirkko noin vuodesta 325 muodostui valtiokirkoksi, niin se silloin kokonaan hylkäsi Jeesuksen Opettajana. Jeesuksesta tuli vanhatestamentillisen karkea sijaissovitusuhri.

Näinollen papin asema kristillisessä kirkossa on muodostunut melkoisesti samanlaiseksi kuin Jeesuksen aikaisessa juutalaisessa kirkossa: muodollisten, teologisten saarnojen pitämiseksi ja seremonioiden suorittamiseksi. Koko toiminta on ahdasmielistä oikeaoppisuutta, toisinajattelevien ahdistamista. Ja ennen kaikkea se on ollut Jeesuksen Vuorisaarnassaan esittämän opin kieltämistä ja vastustamista.

Mutta tästä tulemmekin tärkeään asiaan. Tulemme käsitteeseen s y n t i. Ja Jeesus puhuu sellaisesta synnistä, jota ei voida anteeksi antaa. Se on synti Pyhää Henkeä vastaan. Mikä on tällöin Pyhä Henki? Ja mitä on synti sitä vastaan?

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas Logos. Se on elämän älyllis-siveellinen Laki ja Järjestys. Siihen me emme voi piirtoakaan lisätä emmekä pois ottaa, niinkuin Jeesus sanoo.

Ja tätä Totuuden Pyhää Lakia Jeesus asiantuntemuksella esittää Vuorisaarnassaan. Ja Pekka Ervast on samoin asiantuntemuksella sen edelleen syventänyt, selventänyt, täydentänyt.

Vuorisaarna on siis elämässä vallitsevan pyhän järjestyksen elämänkäsityksellinen esitys. Ja kun sen kielämme, silloin teemme syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Johdatamme ihmisiä harhaan. Sitä ei kukaan voi anteeksi antaa. Mutta miten siitä synnistä selviydytään? Siitä selviydytään jatkuvan sovitustyön kautta. Sekä nykyisessä että tulevaisuudessa ruumistuksissa meidän on vähintään samalla ponnella, taidolla ja peräänantamattomuudella tehtävä työtä Vuorisaarnassa esitetyn elä-

mänymmärryksen puolesta, kuin millä olemme sitä ennen vastustaneet.

Eräänlainen varjostus tästä näkyy tai vaikuttaa joisakin papeissa tai saarnamiehissä. He eivät voi tyytyä vain oppineeseen teologisten oppien esittelyyn. Heitä kannustaa jokin ylimalkainen synnintunto. Se on ylimalkaista, sillä he eivät ole selvillä syntisyyden perussyystä, siitä, että totuuden Pyhä Laki, Vuorisaarnan oppi, on kielletty, on syrjäytetty.

Eivätkä he myöskään oivalla, että pelastus salaperäisestä syntisyydestä olisi: Vuorisaarnan opin ojennusnuorakseen ottaminen. Sillä silloinkin voimme tuntea heikkoutemme. Voimme huomata, ettemme niin vain osaakaan noudattaa taivaallisen Isän viittä käskyä ja muita neuvoja. Mutta emme silti kiellä Vuorisaarnan oppia, vaan sanomme itsellemme: »täytyy yrittää paremmin, täytyy olla huolellisempi». Kun näin teemme, silloin siinä voi olla anteeksisaanti ja Mestarin siunaus lähellä. Etenkin kun — Vuorisaarnan opin mukaisesti — muistamme aina antaa veljillemme anteeksi ne surut ja loukkaukset, joita he meille aiheuttavat.

Kun kirkon papit tai muut eivät huomaa tätä Vuorisaarnan myönteistä vaikutusta, silloin salaperäinen synnintunto kannustaa heitä epämääräiseen uskonpuhdistuksen odotukseen. He kaipaavat sellaista uudistajaa, joka olisi vapaa piispallisista ja muista virkasiteistä, kuin myöskin perhehuolista. Hänen pitäisi olla vapaa mies, jonka olisi mahdollista panna koko olemuksensa uskonpuhdistuksen vaakalaudalle.

Tällainenkin toivo voi joskus toivojaan itseensä nähden toteutua. Nähtävästi Paavali — ja toisetkin apos-

tolit — oli edellisissä ruumistuksissaan jotain tuollaista toivonut. Sitten hän Paavalina oli »paljas mies», vapaa olemuksellaan, nerollaan ja taidollaan antautumaan Mestarin johtamaan henkiseen uranuurtajan työhön.

Nyt on huomattava, että vaikka Paavalin tapaus on tyypillinen, niin ei se suinkaan tarvitse olla ainutlaatuinen. Kaikkeen tällaiseen meillä on nyt Suomessa entisestään syventyneet mahdollisuudet. Sillä suuri Kuningas on Pekka Ervastissa asettunut aivan tässä fyysillisen tason elämässä Valtaistuimelleen. »Paljaina miehinä» ja »paljaina naisina» voimme antautua teosofis-kristosofiseen uranuurtajan työhön — huolimatta siitäkään, vaikka meillä sattuisikin olemaan joitain katoavaisuuden maailmaan kuuluvia »arvoja» tai »asemia». Miksi emme oppisi niitäkin antamaan elämälle, kun ne kuolemalle on kuitenkin annettava.

IV

VIHKIMYKSISTÄ ÄLYN KANNALTA

1.

Edellä oli jo puhetta siitä, kuinka varsinaisessa henkisessä elämässä puhutaan vihkimyksistä. Ihminen tajuunnallisesti syvenee ja avartuu, yhtyy yhä tietoisemmin Jumalaan ja omaan vastuunalaisuuteensa elämän toiminnassa.

Oli myös puhetta siitä, kuinka nämä vihkimykset vaikuttavat voimavirtoina tähän ihmiskunnan tavalliseenkin elämään. Niinpä jo nuorta ihmistä odottavat moninaiset tehtävät tässä tavallisessa elämässä. Minkä tehtävän ihminen ottaa, mille tehtävälle hän vihkiytyy — jos tällaista sanaa tässä voi käyttää —, sen määrää osaksi hänen karmallinen kohtalonsa, osaksi hänen vapaa valintansa.

Mainitsimme myös, kuinka elämän kaksinaisuutta kuvaa se, että ihminen voi valita kahden vaikuttimen välillä. Ylemmän vaikuttimen mukaan ihminen pysähtyy nöyrän kunnioittavasti valitsemansa tehtävän eteen ja

ajattelee: »olenko kyllin pätevä ja kelvollinen tätä tehtävää suorittamaan?» Kun ihminen tässä asenteessa pysyy, silloin hän toimii kuin valon lapsena.

Mutta ihminen voi valita myös vastakkaisen vaikuttimen. Hän on itsevarma, mutta arvostelee sensijaan elämää, olevia oloja, ja on tyytymätön osaansa siinä. Se on kuin hämärän elämää, ja hän saa aikaan levottomuutta, taistelua jne.

Ja kaikesta huolimatta yhteiskunta ja kansojen elämä kehittyy. Jos ajattelemme omaa eurooppalaista eli länsimaista sivistystämme niin näemme, että se on teknillisessä ja tieteellisessä työssään tavattomasti kehittynyt. On keksitty taidokkaita koneita, jotka suorittavat suuren määrän siitä työstä, minkä ennen ihmiset — osaksi eläimiä apunaan käyttäen — suorittivat.

Näin on jäänyt ihmisille yliaikaa. Mutta tästä on muodostunut uusi pulma. Tätä yliaikaa ei ole ryhdytty käyttämään Valon suuntaan. Yliaika on käytetty itsekkyyden suuntaan: yksityisten ihmisten, puolueitten, ryhmien ja kansojen väliseen valtataisteluun. Ja niin olemme tulleet ns. totaaliseen eli yleiseen sotatilaan. Ei mikään susilauma tai rosvojoukko ole uhannut ns. kristittyjen kansojen rauhaa ja olemassaoloa. Päinvastoin nimenomaan kristityt kansat, sivistyskansat, tulivat vaaraksi toisilleen ja itselleen.

Pahinta tässä on, että sotaiset valtataistelijat ovat saaneet tukahutetuksi valon palvelijain varoittavan ja opastavan äänen. Niinpä ei ole ollut enää pitkään aikaan sellaista uskontoa, joka omassa johdossaan ja toiminnassaan seuraisi Jeesus Kristuksen neuvoja, ohjeita

ja käskyjä. Sillä uskonto kirkkoineen on omaksunut saman sotaisen elämäнкäsityksen, kuin mikä kansoja johtavilla valtioillakin on.

Muistuuapa tässä mieleeni eräs kuvaava tapaus meidän päiviemme historiassa. Kun johtava italialainen valtiomies Mussolini suunnitteli valtakuntansa mahdin lisäämistä ja siinä mielessä suunnitteli Abessinian valtausta, niin hän kääntyi — sikäli kuin muistan sanomalehdistä lukeneeni — paavin puoleen neuvoa kysymään. Tällöin paavi — niinkuin muistan — vastasi jotenkin näin: jos tämä sotaretki edistää kristinuskon eli kirkon asiaa, niin tämä sotaretki on silloin oikeutettu.

Kun muistaa miten suurta auktoriteettiutta paavi edustaa katolisessa maailmassa niin ymmärtää, miten kohtalokas hänen lausuntonsa oli. Sillä Mussolini luuli täten saneensa milteipä jumalallisen suostumuksen sotaretkelle. Toista olisi ollut jos paavi olisi ollut Jeesuksen oppilas. Silloin hän olisi osannut vakaumuksellisesti huomauttaa Mussolinille Jeesuksen sanat: »Pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä jokainen, ken miekkaan tarttuu, hän miekkaan hukkuu».

Sama onneton tilanne vallitsee toistenkin kirkkojen ja kansojen alueilla. Sama sotainen elämäнкäsitys on kirkkoilla kuin valtioillakin. Tämä on onnetonta. Sentähden uskonpuhdistus on välttämätön. Kirkkojen täytyy siveellisesti herätä. Niiden täytyy uudistua ja järjestyä edustamaan Kristus-johtoista aseetonta sivistystä. Ja sellainen uudistushan onkin nyt täällä Suomessa pantu alkuun. Pekka Ervastian elämäntyön tuloksena täällä esiintyy teosofis-kristosofinen elämäнкäsitys.

2.

Edelläsanotun jälkeen yritämme nyt syventyä syntyihin syviin, niinkuin ennen sanottiin. Sillä onhan asiallista kysyä: mikä on se voima, joka saa ihmiset kieltämään ja vieroksumaan Jeesuksen esittämän, kauttaaltan inhimillisen elämänkäsityksen, mutta saa ihmiset sensijaan intoutumaan verisen väkivaltaiseen, sotaiseen menoon? Ymmärrämme, että elämässä itsessään täytyy olla sellaisia alempia voimia, jotka meidän ihmisinä olisi voitettava, mutta joita emme vielä ole osanneet voittaa.

Onkin jo edellä ollut puhetta siitä, kuinka koko tämän meidän nykyisen neljännen luomispäivämme pohjavoimana on sellainen suuri luonnonvoima, jota sanotaan himoksi. Kolmessa varhaisemmassa juurirodussa me laskeuduinme alas aineeseen päin, ja neljännessä eli atlantilaisessa juurirodussa saavuimme tuohon pohjavoimaan, himoon. Viidennessä, kuudennessa ja seitsemännessä juurirodussa meidän on jumalallisen johdon avulla noustava voittajina himosta.

Tuo pohjavoima on elävää aineellis-sielullista elämää, joka on voimakasta ja herkkää kaikille kosketuksille. Mielestäni Pohjan Akka Kalevalassa mainiosti kuvaa ja edustaa tuota pohjavoimaa. Sillä vaikka olisi niinkin, että Pohjolan Emännän joukot olisivat joskus asuneet jossain pohjoisessa ja kalevalaiset etelämmässä, niin se ei avaa asian koko solmua. Pohja ei tässä merkitse vain ilmansuuntaa, vaan saa se myös sellaisen merkityksen kuin esim. kengänpohja, saavinpohja, kaivonpohja jne.

Tämän pohjavoiman vaikutuksen näemme tyypillisesti eläinkunnassa. Sanoimme jo, että se on herkkä kai-

kelle kosketukselle. Eläinkunnan kannalta näemme siinä kolme kosketusta. Sanomme näin: ensimmäinen kosketus herättää ravinnon tarpeen. Eläinten on lähdettävä liikkeelle ravintoa etsiäkseen ja syödäkseen. Luonnollinen ravinto on ruoho ja kasvit yleensä.

Toinen kosketus saa aikaan eräänlaisen omanarvon tunteen. Kuinka kauniisti linnut ja monet muutkin eläimet ovat puetut. Voimakas kateuden tunne panee tavallaan kilpailemaan tässä arvokkuuden tietoisuudessa.

Kolmas kosketus saa eläimet ylläpitämään oikeutta ja järjestystä. Niinhän kutkin eläimet hoitavat omat poikueensa jne. Jonkinlaisena luonnonoikkuna esiintyy käki, joka merkillisen vaiston ajamana munii munansa pikkulintujen pesiin.

3.

Siirrymme nyt ihmiskuntaan. Suurilta tietäjiltä saamme kuulla ja oppia, että ihmiskuntakin on varhaisemmassa luomiskaudessaan läpikäynyt eläinkehityksen. Ja huomaammehan, että eläimellinen himo meissäkin vaikuttaa. Mutta meissä on lisäksi ainakin älyllinen minä ja älynvoimat.

Mutta mitä on äly? Onko äly ainetta vaiko henkeä? Tähän on vastattava, ettei äly ole puhtaasti kumpakaan. Äly on pikemminkin eräänlainen plasma, joka on muodostunut aineen ja hengen sekoituksesta. Sentähden älyssä on useampia syvyys- ja arvokertoja. Niinpä älyn ensimmäinen eli pintakerros on läheistä sukua himoon. Siksi ihminen saattaa älyllään paisuttaa eläimellisiä ominaisuuksia itsessään. Kun häntä tapaa ensimmäinen kosketus: »tee työtä, hanki ruokaa ja syö», niin

ihminen ei osaa pysyä luonnon raikkaissa rajoissa. Nim. eläimen tavalla. Sillä ihmiselle kuuluu Mestarin lausuma määritelmä: »ihminen ei elä vain leivästä, vaan jokaisesta sanasta mikä Jumalan suusta lähtee». Mutta etenkin kun on kielletty Vuorisaarnan ohjelma, niin ihmiset unohtavat lauseen jälkimmäisen puolen: »jokaisesta sanasta mikä tulee Jumalan suusta», ja omakeusvat vain lauseen alkupuolen: »ei elä vain leivästä». Ja niin ihmiset ryhtyvät ravitsemaan sieluruumistaan yhä moninaisemmilla himollisilla aistinautintoilla. Äly joutuu täten palvelemaan himoa. Muodostuu moninainen aistillinen himoelämän palvonta. Joudumme älyolentoina yhä enemmän himon orjiksi.

Tulemme sitten toiseen kosketukseen, siihen, joka herättää ihmisissä arvotunteen. Arvotunne sellaisenaan kannustaa kieltäytymään karkeista eläimellisistä nautinnoista. Sellainen on kunniakasta. Nautinnonhimo muuttuu kunnianhimoksi. On kunniakasta olla arvokas yhteiskunnan kansalainen.

Täten syntyy eläimellisen kateellinen kilpailu moninaisilla kunnian kentillä. Ihmiset ja kokonaiset kansat sivistyksineen ja vieläpä uskontoineen kateellisesti kilpailevat keskenään etevämyydestään. Itse he määräävät tämän etevämyytensä laadun. Tätä laadun määritelmää ei oteta Jumalalta, ei Mestarilta, ei Kristukselta, ei vaikka sanottaisiin oltavan kristittyjäkin. Laatu on himollisen itsekästä, ylpeilevää. Siihen liittyy luonnon-oikkuna esiintyvä käkimäisyyskin siten, että ihmiset perin hanakasti yrittävät jättää tai työntää velvollisuutensa toisen tai toisten ihmisten kannettavaksi. Sellai-

nen on ihmiselle alentavaa. Se vastaa käen menettelyä, kun se munii munansa pikkulinnun pesään.

Tulemme sitten kolmanteen kosketukseen, siihen mikä vaatii ylläpitämään järjestystä, kuria, oikeutta.

Kunnian, vallan ja ylpeyden himo johtaa siihen, että kansat tahtoisivat tuhota toisensa, jotta he sitten voittajina ja voitettujen kustajana loisivat paremman, oikeudenmukaisemman järjestyksen.

Näin olemmekin sitten tulleet siihen nykyiseen, kummalliseen tilaan, jolloin juuri turvallisuustoimenpiteistämme, so. puolustusjoukoistamme, sotalaitoksistamme, on tullut ilmeinen tuhoutumisen vaara.

Niinpä tulemme nyt kysymykseen: missä on pelastuksemme? Onko pelastuksemme siinä, että edelleen tehostamme älyllis-himollisia saavutuksiamme?

Tähän tulee elämän puolelta jyrkästi kielteinen vastaus. Sodat, väkivaltaiset mullistukset eivät vie voittoon. Ihmiskunnan voitto saavutetaan vain siten, että ihmiset ihmisinä laadultaan muuttuvat.

4.

Edellä seurasimme ihmisen kehitystä jälleensyntymisen pyörässä niissä vaiheissa, jolloin äly ja himo toimivat läheisessä kosketuksessa keskenään. Tällöin on lähellä se mahdollisuus, että elämä saa kaikinpuolisen taistelun luonteen. Niinkuin nyt on kansojen elämässä tapahtunutkin.

Nyt voimme kysyä: kun tuollainen elämä johtaa yhä uusiintuviin taisteluihin, kaiken tuhoaviin sotiin, niin onko sellaisella elämällä mitään todellista arvoa?

Voisimme sanoa niinkin, että tällä on välillinen arvo.

Menetyksissään ja kärsimyksissään ihminen herää ajattelemaan ja kysymään: onko kaikki niinkuin ollapitää? Mitä järkeä on tällaisella rakentamisella ja hävittämisellä? Mitä on tämä sotien muodossa tapahtuva suunnaton murhaaminen ja ryövääminen?

Ja koska äly on aineen ja hengen kokoomus, niin siinä luonnollisesti on useampia arvo- ja syvyyskertoja. Edellä oli kyseessä vain himollinen, hyötyperäinen ajattelu. Nyt tuossa samassa älyssä herää syvempi ominaisuus, jota asiallisesti ja sopivasti voimme nimittää **m o r a a l i k s i**.

Tällöin pääsee ihmisen korkeampi minä vaikuttamaan, ja ihminen alkaa ajatella elämää, maailman meinoa ja omaa toimintaansa moraalin, rehellisyyden ja vastuullisuuden kannalta.

Tällöin alkaa ihmisessä kehittyä se puoli tai ominaisuus, jota mies perhekolmikossa naisen ja lapsen rinnalla edustaa. Olkoon hän mies tai nainen, olkoon naimisissa tai yksinään, on hänelle tärkeätä, että hän aikvankuin ilmentää järjellisen moraalin sädetä. Hän alkaa olla enemmän velvollisuus-ihminen, kuin oikeuksiensa ja etujensa puolesta taistelija.

Samalla tämä johtaa himollisten ja eläimellisten voimien jatkuvaan hillitsemiseen ja voittamiseen itsessään. Sillä ihminen huomaa, että eläimellisyys, himollisuudelle peräänantaminen, ei tuota ihmiselle moraalisen oman tunnon rauhaa eikä inhimillistä iloa.

Tämä johtaakin siihen, että älyssä herää moraalin takana ja syvemmällä oleva **m y ö t ä m i e l i s y y s**. Ihminen huomaa, ettei hänen ole hyvä olla yksin moraalisena olentona. Hänessä täytyy herätä ja päästä vaikut-

tamaan myös hienompi, sanoisinko pehmeämpi myötämielisyys.

Näin alkaa ihmisessä herätä ja kasvaa se älyllinen ominaisuus, jota nainen perheessä miehen ja lapsen rinnalla edustaa. Moraalinen ihminen kasvaa tässä myötämielisyyden ominaisuudessa, olkoon hän mies tai nainen, olkoon naimisissa tai yksinään. Hän ei ole enää yksin, sillä hänessä kasvaa mies ja nainen, moraalinen ryhti ja lempeä myötämielisyys.

Tämä johtaa aikanaan vielä syvemmän älyllisen ominaisuuden heräämiseen: s ä ä l i n ja siihen läheisesti liittyvän rakkauden. Tämä on se, jota lapsi perheessä isän ja äidin ohella edustaa. Lapsihan jo pelkällä ole-massaolollaan, pelkällä avuttomuudellaan ja viattomuudellaan herättää ympäristössään sääliä ja rakkautta. Muistammehan Jeesuksenkin sanovan: »ellette tule lasten kaltaisiksi, ette tule sisälle taivasten valtakuntaan». Ja Pekka Ervastilta saamme paljon ja syvällistä lisävalaistusta tässä asiassa.

Ymmärrettävä tietenkin on, että aikuisen ihmisen lapsenomaisuus on toisenlaista kuin avuttoman pikkulapsen. Sillä aikuisen lapsenomaisuus on sitä, että hän edellä kuvatulla tavalla on kasvanut moraalisisä puhtauudessa, myötämielisyysessä, sääliisä ja rakkaudessa. Hän on siltätavoin tullut lapsen kaltaiseksi, joka ei takerru pahaan, ei pahantekemiseen eikä pahanvastustamiseen.

5.

Tästä tulemmekin perheen korkeampaan, henkiseen vastaavaisuuteen. Muistammehan Jeesuksenkin sano-

van, että ne ovat hänen äitinsä, veljensä ja sisarensa, jotka hänen tavallaan, jotka hänen kanssaan taivaallisen Isän tahtoa ilmentävät. Pekka Ervast taas puhuu ja sanoo tullemme aikaan, jolloin on ratkaisevan tärkeätä muodostaa sellaisia ryhmiä jotka Vuorisaarnan oppia seuraten, pahanvastustamattomuuden kulmakivelle rakentaen, ilmentävät taivaallisen Isän tahtoa. Hän lisääkin, että Jumala, henkemme näkymätön Isä, on ainoa hallitsijamme, jonka edessä meidän tulee nöyrinä polvistua, ja me ihmiset olemme toistemme veljiä.

Nyt tulemme tärkeään kysymykseen: miten nämä ryhmät, ja me ihmiset näissä ryhmissä, ihmiskuntaa palvelemme?

Asia alkaa selvitä kun perinpohjin syvennymme pahanvastustamattomuuteen — johon tietenkin sisältyy sotimattomuus ja kaikenlainen riitelemättömyys.

Tällöin on ensimmäisenä ominaisuutena: suuri suvaitsevaisuus maailmaa, sen uskontoja, kansoja ja kaikkia sen ilmennyksiä kohtaan. Tämähän johtuu jo siitä, ettemme osallistu sotaan, emme minkäänlaiseen valtataisteluun. Sillä Mestarin johtamassa ryhmässä muutetaan miekka ristiksi. Juuri tästähän todellinen kristinusko alkaa.

Mutta tämä suvaitsevaisuus menee vieläkin syvemmälle. Sen tulee esiintyä myös moraalisenä suvaitsevaisuutena. Meidän on suvaittava ihmiset sellaisina kuin ne ovat. Olkoot he mielestämme hyviä tai huonoja, siveellisiä tai mitä tahansa. Sillä kaikki he jotain toimittavat, kaikki käyvät elämän koulua. Kaikki kärsivät, kaikilla on kohtalonsa, kaikki joko luovat kohtaloon, tai lunastavat sitä. Emme ketään ihmisenä moi-

ti, emme syytä emmekä tuomitse. Jokaiseen suhtaudumme auttavassa mielessä. Ja samassa määrässä tulemme itsekin autetuiksi. Se on elämän laki.

Tämä on henkilökohtainen suhtautumisemme elämään. Tältä pohjalta suhtaudumme sitten Vuorisaarna-johtoiseen valistustyöhön. Kukin talenttiemme mukaan. Järjestämme esitelmiä, julkaisemme ja levitämme kirjoja, järjestämme ryhmäkokouksia jne. Siten luomme uutta, autamme uuden sivistyksen, uuden ihmistyyppin muodostumista.

V

VIHKIMYKSET KÄYTÄNNÖN KANNALTA

1.

Meillä on nyt esityksemme aiheena: vihkimykset käytännön kannalta.

Voimme aloittaa huomauttamalla, että ihmisen ja ihmiskunnan elämästä on aina annettu joitain määritelmiä. Niitä on annettu jumalalliselta taholta ja maailmalliselta taholta. Eivätkä ne määritelmät kulje samaan suuntaan. Jumalalliselta taholta sanotaan, että elämä on koulua, jossa pyritään yhtymään Jumalaan, kasvamaan taivaallisen Isän täydellisyyteen. Tämä on Jeesuksenkin selvä oppi. Ja viidessä käskyssään ja muissa Vuorisaarnan neuvoissaan Jeesus antaa ne neuvot, esittää sen tien, jota kulkemalla kouluunnumme.

Tämä Jeesuksen oppi on kristikunnassa hämääntynyt, se on kielletty ja se on unohtunut. Maailmallinen viisaus on antanut toisenlaisia selityksiä elämästä. Tavallisesti sanotaan, että me elämme tullaksemme toimeen. Tämä on johtanut kaikenpuoliseen itsekkääseen

etuiluun ja siihen määritelmään, että elämä on taistelua, vieläpä taistelua voimakkaamman eloonjäämiseksi. Ja niin onkin tultu siihen, että maailman kansat ovat kukin yrittäneet olla »se voimakkain», jolla on oikeus elää. Siksi he ovat vielä ryhmittyneet nujertamaan kilpailijansa. Mutta on yleensä käynyt niin, että voiton saavuttuaan liittoutuneet riitaantuvat keskenään, jolloin tilanne on käynyt entistä vaikeammaksi. Tämä on johdonmukaista, koska on menty selittämään, että elämä on taistelua. Tämä johtaa onnettomuuteen. Sillä kaikessa alastomuudessaan sota on murhaa ja ryöväystä.

Tämä on yksi suuri ällistytävä toteamus tässä ihmiskunnassa. Se kannustaa meitä uudestaan miettimään viisaitten opetusta, sellaisten kuin Buddhan, H. P. Blavatskyn, Jeesuksen ja Pekka Ervastin.

Sitten meidät yllättää — jo nuoresta pitäen — toinen suuri pulma: ihmiskunnan suuri tietämättömyys. Vaikken halua tässä mitenkään ryhtyä itseäni esittämään, niin itse asian vuoksi haluan kertoa pari nuoruuden kokemusta. Sellaisiahan voi olla monella muullakin.

Olin lapsesta asti uskonnollinen mietiskelijä. Jouduin sitten pois lapsuuteni kodista. Olin muutamia vuosia Helsingissä. Siellä oli paljon komeita kirkkoja ja mainioita pappeja. Minä pistäännyin silloin tällöin kirkkoon. Tein sen etsivässä mielessä. Kaipasin valoa ja selvyyttä elämään. Tai — niinkuin silloin sanoin — kaipasin lohdutusta. Kuuntelin tarkkaavaisena pappien saarnaa. Joskus tulin sellaiseen tunnelmaan, jossa ajattelin: »no nyt, sieltä voi ruveta tulemaan . . .» Mutta ei-päs. Pettyneenä ja masentuneena sain aina poistua kirkosta.

Sitten tein toisen huomion. Huomasin tulleeeni jotenkin loukanneeksi toisia ihmisiä. Se tieto vaivasi minua, tavallaan syytti minua. Eivätkä kirkon sakramentit eikä sen verisen karkea sijaissovitusoppi kyennyt minua mitenkään tästä sisäisestä syytöksestä vapauttamaan.

Mutta sitten heräsi mielessäni todellinen sovitustyön aate. Tulin ajatelleeksi, jos menisin niiden ihmisten luo, joita olen tullut loukanneeksi, paljastaisin itseni ja esittäisin anteeksipyyntöni. Tämä tuntui nöyryyttävältä. Mutta sisäinen ihmiseni ei antanut rauhaa. Ja niin lopulta ryhdistäydyin, menin asianomaisten luo, paljastin itseni ja esitin anteeksipyyntöni. Ja he lupasivat antaa anteeksi. Silloin todella tunsin saaneeni lohdutuksen. Se oli samalla tietoa, joka saattoi tulla ojennusnuoraksi käytännöllisessä elämässä. Ei pidä loukata toista ihmistä. Ja jos tulee sen tehneeksi, niin se on anteeksi pyydetty, sovitettava.

Tällöin en ollut vielä ollenkaan tutustunut teosofiaan. Sellainen sattui vasta noin 10 vuotta myöhemmin. Mutta minulla oli nyt moraalinen ojennusnuora. Sitä yritin tovereilleni esittää.

Mutta elämän älyllinen, yliaistillinen puoli, niinkuin kuolemanjälkeinenkin elämä ja yleensä elämän sisäinen järjestys, jäivät edelleen yleisesti vallitsevan tietämättömyyden varaan .

Tuli sitten hetki, jolloin sain tutustua Pekka Ervastian toimittamaan Omatunto nimiseen aikakauskirjaan ja teosofiseen kirjallisuuteen. Siinä sain tutustua kahteen suureen, ikivanhaan, vaikka kirkollisessa kristikunnassa kiellettyihin ja unohdettuihin totuuksiin: jälleensyntymiseen ja karmaan. Tämä tieto tuli minulle älyllisesti

vapauttavana valona, älyllisenä lohdutuksena. Rauhallisen iloisena ajattelin: jos näin on, niin eihän elämä sitten olekaan järjettömyyttä. Ja minussa ei herännyt epäilystäkään, etteikö asia niin olisi. Ihminen syntyy maanpäälle uudelleen ja uudelleen. Se varaa hänelle kehitysmahdollisuuden. Karma taas ylläpitää oikeuden tasapainoa, niin että jokainen joutuu niittämään sitä mitä kylvänytkin on. Se siis vahvasti minunkin jo aikaisemmin tekemäni kokemuksen, että on tärkeätä sovittaa erehdyksensä toisten ihmisten kanssa.

Teosofis-kristosofinen elämänymmärrys auttaa meitä saamaan tajuntaamme nämä kaksi suurta totuutta. Sitten tulee meille paljon uutta opittavaa elämän suurista järjestelmistä. Puhutaan maailmankaikkeudesta, linnunratajärjestelmistä, aurinkokuntien järjestelmistä. Kaikilla on kehittyvää elämää. Kaikki kiertää spiraalin tapaisessa ympyrässä eteenpäin. Sellaista ympyräähän kiertävät kuu ja planeetat aurinkokunnassamme. Niin kiertää ihminenkin jälleensyntymiensä pyörässä.

Omasta planeettakaudestamme sanotaan, että siinä on seitsemän suurta luomispäivää. Elämme nyt neljännessä luomispäivässä. Siinä sanotaan olevan seitsemän kierrosta, jotka tapahtuvat planeettamme omilla tasoilla. Näistä kierroksista P. E. puhuu erikoisesti kirjasaan »Christosophisia peruskysymyksiä I». Samoin kirjoituksessaan: »H. P. B:n käsitys ihmisen kehityksestä», julkaistu Pohjolan Valossa 1953 marraskuun numerossa. Me elämme nyt neljännessä kierroksessa, jossa ovat nämä juurirodut. Sitten ovat vielä viides, kuudes ja seitsemäs kierros. Näiden kierrosten yhteydessä P. E. puhuu vihkimyksistä. Hän sanoo, että ih-

miskunnan on kuljettava valmistava eli puhdistuksen tie näiden juurirotujen aikana, on siten tultava vihkimysten portille. Myös ihmiskunta voisi ottaa ensimmäisen vihkimyksen jo kuudennen ja seitsemännen juurirodun aikana, mutta ainakin ensimmäinen vihkimys on otettava viidennen kierroksen aikana, ja että ne yksilöt, jotka eivät sitä silloin saavuta, joutuvat pois tästä ihmiskunnasta. Vasta tulevaisuuksien tulevaisuudessa heille tarjoutuu tilaisuus uuteen yritykseen. Kuudennes-
sa kierroksessa ihmiskunnan on otettava toinen, kolmas ja neljäs vihkimys. Seitsemännessä kierroksessa on otettava viides vihkimys eli Mestari-aste.

Kaikki tämä johtaa nyt seuraavaan selviöön: jos suuren ihmiskunnan on näiden juurirotujen aikana joko saavutettava ensimmäinen vihkimys, tai ainakin tultava vihkimysten portille, niin tämä edellyttää, että täytyy olla totuudenetsijäin henkinen valiojoukko, joka kulkee huomattavasti muun ihmiskunnan edellä. Sanoo-
han Jeesuskin, että valittujen tähden ihmiskunnan tuskien aika lyhenee. Ja P. E. useasti huomauttaa, kuinka kansojenkin elämä riippuu siitä, että kansan keskuudessa elää riittävän suuri henkinen valiojoukko. Niin on ihmiskunnan laita kokonaisuudessaankin. Niinollen voimme kysyä: miksei totuudenetsijäin joukossa saavutettaisi jo kuudennen ja seitsemännen juurirodun aikana ei vain ensimmäinen vaan jopa viides vihkimys eli Mestari-aste?

Kuulkaamme mitä P. E. asiasta sanoo: »Näin on nyt ihmiskunnan päämäärä kokonaisuudessaan lyhyesti. Tietysti ihminen on sellainen olento, että hänen ei tarvitse näin suunnattomasti vitkastella. Hänen ei tarvitse

kulkea niin hitaasti. Hän voi jouduttaa omaa kehitystään. Hänellä on tahto, hänellä on järki, hänellä on tunteen innoitus. Hän voi sentähden jouduttaa kehitystään ja kulkea ikäänkuin nopeammin sellaisissa pienemmissä kierroksissa. Sentähden ihminen nyt jo voi saavuttaa mestariuden. Ihminen voi tulla mestariksi jo nyt, kun hän vain alkaa siihen pyrkiä».

Näin puhuu P. E. Hän puhuu »pienemmistä kierroksista». Sellaisiahan luonnollisesti ovat nämä juuri-odut, viides, kuudes ja seitsemäs juuri-odtu. Ja vielä pienempiä kierroksia niiden alarodut. Näissä voivat uranuurtajat saavuttaa mestariuden. On muistettava, että ihmiskunnassa on nuorempia ja vanhempia minuuk-sia. Vanhemmat kulkevat edellä, auttaen siten suurta ihmiskuntaa. Ja muistettava on myös, että Jumala kol-messa ilmennyksessään on nyt tullut tähän fyysillisen tason ihmiskuntaan. Kaikki ihmiset yhdistävä suuri maailmanuskonto on alkanut. Siinä on meidän kuljet-tavaksemme viitoitettu sekä puhdistuksen että vihki-myksen tie.

Edellä esitettyyn lisään vielä omalta kohdaltani erään selvittelyn. Mikäli nimittäin olisin joissain edellisissä kirjoissani tullut käyttäneeksi sanontaa, että ihmiskun-nan on saavutettava mestarius seitsemännessä juuri-rodussa, niin sanottava on, että ihmiskunnan on saavutet-tava viides vihkimys eli Mestari-aste nykyisen neljän-nen luomispäivän aikana, sen seitsemännessä kierrok-sessa. Nykyisten juuri-rotujen aikana Mestari-aste on mahdollinen, kuten P. E:n lausunnosta näemme.

Onkin vielä eräs seikka huomattava. Tämä on se, että maailmanuskonnon esiintymisellä alkaneesta ajasta

voidaan käyttää muutamia kuvaavia nimityksiä, kuten nouseva kaari, palautumisen tie, tuomiokausi jne. Viimeksimainitun oikeutusta lienee tässä syytä hiukan perustella. Olemme nim. menossa sellaista aikaa kohti, jolloin jokainen ihminen on vastuussa kaikista teoistaan. — Kyllähän me aina olemme olleet vastuussa teoistamme. Sillä onhan karman laki ollut aina olemassa. Kuitenkin on ero siinä mitä on ollut, ja mitä tulee olemaan.

Tähän suuntaan vaikuttaa kaksi tekijää. Siihen vaikuttaa vihkimysten periaate. Sillä se vaikuttaa jo puhdistuksen tiellä. Ja samaan suuntaan vaikuttaa Pekka Ervastissa alkanut suuri maailmanuskonto. Niiden yhteisvaikutus saa aikaan, että ihmiset järjessään ja siiveellisessä omassatunnossaan puhdistuvat ja heräävät tajuamaan, että he itse ovat vastuussa kaikista teoistaan. Ymmärrämmehän, että sitä tietä esim. kirkon karkea sijaissovitusoppi tulee kerrassaan mahdottomaksi.

Tämä on tuomiokautta jokaisessa ihmisessä. Jokainen alkaa yhä selvemmin tajuta olevansa itse vastuussa kaikista teoistaan.

2

Saatuamme näin älyllisen selvyuden ihmiskunnan kehitysohjelmasta, siirrymme nyt tarkkailemaan puhdistuksen tietä ja senjälkeen — mikäli osamme — ensimmäistä vihkimystä.

Puhdistuksen tiellä on vanhoista ajoista vaadittu neljä luonteenominaisuutta. Kirjassaan »Valoa kohti» P. E. tekee niistä valaisevasti selvää.

Ensimmäinen ominaisuus on: *kyky erottaa todellinen epätodellisesta*. Ymmärrämme, et-

tä alkuunkaan päästäksemme tämä kyky on välttämätön. Täytyy oppia erottamaan pettävä aistiharhojen elämä siitä todellisesta elämästä, mikä on aistiharhojen takana.

Toiseksi tulee: v ä l i n p i t ä m ä t t ö m y y s e p ä t o d e l l i s e s t a. Ihminen on välinpitämätön persoonallisen elämän tyydytyksistä. Hän antaa arvoa ikuisen elämän todellisuudelle.

Kolmanneksi on: k u u s i h y v e t t ä. P. E. sanoo, että tärkein niistä on ajatuksen hillitseminen. Tämä ilmenee a) ruumiillisella tasolla kestävyytensä, b) sielullisesti: haluttomuus sekaantua mitättömiin keskusteluihin ja oppiriitoihin, c) henkisesti: tahtoelemässä järkähtämätöntä uskoa korkeamman lopulliseen voittoon.

Neljänneksi on: p e l a s t u k s e n k a i p u u. P. E. sanoo: se on puhdas, epäitsekkäs halu kyetä auttaa niitä veljiään, jotka väsyvät elämän vaelluksessa, jotka turhaan etsivät valoa pimeyteen, jotka hekin ikävöivät vapautumista tiedottomuudesta ja itsekkyydestä.

Kun sitten Jeesus Kristuksessa Jumala Rakkautena, Äitinä, ruumistui ihmiskuntaan, ja siten aloitettiin uutta aikaa ihmiskunnassa, niin luonnollisesti puhdistuksen ja vihkimyksen tiekin sai uutta, syvennettyä sisältöä. Ja P. E. opettaakin, että Vuorisaarnan autuuden julistukset edustavat nyt puhdistuksen tietä. Ne esiintyvät neljänä parina, joista kukin pari edustaa yhtä neljästä ominaisuudesta. Lyhyesti esitettynä ensimmäinen ominaisuus on: a u t u a i t a k ö y h ä t, tai: a u t u a i t a k ö y h ä t h e n g e s s ä ä n. Toista ominaisuutta edustaa lause: a u t u a i t a r a u h a n r a k e n t a j a t. Kolmantena on: a u t u a i t a p u h t a a t s y d ä m e s-

t ä. Neljäntenä: a u t u a i t a a r m e l i a a t. — Näistä ominaisuuksista P. E. tekee erikoisesti selvää pienessä kirjassaan: »Jumalan valtakunnan salaisuudet», johon tässä viittaamme.

Tämä on siis puhdistuksen tie, jota kulkemalla ihminen valmistuu vihkimykseen. Tässä on otettava huomioon, että kun vihkimykseen tie nyt on avattu kaikissa kolmessa sarjassa, nim. Pyhän Hengen, Pojan ja Isän — niinkuin P. E. esittää kirjassaan »Tähtikoulut» —, niin ensimmäinen vihkimys tapahtuu eri syvyyksissä riippuen siitä, missä ryhmässä ihminen käytännöllisesti kulkee. Kuitenkin on asiallista, että yritämme ymmärtää ensimmäistä vihkimystä sen kuvauksen avulla, mikä esiintyy Uudessa Testamentissa Jeesus-lapsen tai Kristus-lapsen syntymänä.

Kuvauksessa esiintyy muutamia henkilöitä, niinkuin ennenkaikkea Joosef, Maria ja Jeesus-lapsi. Erinomaisen vaikuttava henkilö on myös varakuningas Herodes. Sillä valtansa menettämisen pelossa hän antaa tuon häikäilemättömän määräyksen, että kaikki kaksi vuotta nuoremmat poikalapset on surmattava sillä paikkakunnalla, jolla kuningas-lapsi, ennustusten mukaan, olisi syntynyt.

Historiallisen Jeesus-lapsen syntyessä nämä kaikki ovat olleet eri henkilöitä. Mutta kun on kyseessä yksityisen ihmisen vihkimys, silloin kaikki nuo ihmiset ovat kuin symboleja hänessä itsessään olevista voimista tai ominaisuuksista. Voimme sanoa, että Joosef on hänen moraalisesti vakavoitunut järkensä, Maria hänen neitseelliseksi puhdistunut sydämensä, Kristus-lapsi on hänessä heräävä taivaallinen ihminen, taivaallinen rak-

kaus. Se on sellainen rakkaus, joka »ei etsi omaansa», vaan joka rakastaa pyyteettömästi. On niinkuin siellä syvällä vaikuttaisi toivova ajatus: »jospa oppisin palavasti rakastamaan henki-minuutta, ja tekemään työtä sen puolesta». On huomattava, että henki-minuus on Jumalan poika meissä. Se on kaikkiallinen. Se on, tai se piilee, jokaisessa ihmisessä. Ja meidän rakkautemme tulee olla niin puhdasta, niin epätsekästä, niin harrasta ja palavaa, että se auttaa henki-minuuden heräämistä, kasvamista ja vahvistumista ympäristössämme, kaikissa ihmisissä. Sillä jokaisen ihmisen pelastus käy henki-minuuden heräämisen ja kasvamisen kautta.

Eräs puoli kuvauksessa on siinä, että kun majatalossa ei ollut tilaa, niin synnyttäminen tapahtui tallissa, jossa lapsi pantiin eläinten seimeen.

Tässä on huomattava, että lapsi ei joudu leijonan tai muun petoeläimen luolaan, vaan ihmisen palvelukseen joutuneen hevosen tai aasin talliin. Sielullisesti tämä kuvaa sitä, että ihminen on puhtaudessaan saanut voiton eläimellisestä luonnostaan, niin että hän on oppinut viihtymään puhtaassa ja rehellisessä inhimillisessä työssä.

Tulemme sitten Herodekseen, tuohon ovelaan ja häikäilemättömään varakuninkaaseen. Mitä se tällainen Herodes on meissä ihmisissä?

Se on meidän alempi minämme. Todellinen kuningas on meidän korkeampi minämme, henkiminuutemme, joka juuri tässä vihkimyksessä pyrkii esille. Alempi minämme on ainainen epäilijä. Epäilyksellään se pyrkii tappamaan kaikki korkeammat ajatukset, siis poikalapset. Alemmassa minässään ihminen on taipuisa epäile-

mään ja jopa kieltämään sekä muitten että omatkin henkiset kokemuksensa, huomionsa ja näkemyksensä. Hän huomaa, että yksi puhuu niin, toinen näin, joten hänen mielestään mikään ei ole varmaa.

Saadakseen nyt voiton omasta Herodeksestaan, vetäytyy hän Egyptiin joksikin ajaksi, nähtävästi kahdeksi vuodeksi. Sillä Herodeshan uhkaa kaksi vuotta nuorempia poikalapsia.

Tämä pako Egyptiin kuvaa yhdellä tavalla sitä kahden vuoden valmistusaikaa, jolloin oppilas vanhoissa Mysteerioissa vaijeten kuunteli. Hän ei saanut puhua, vaan ainoastaan vaijeten kuunnella vanhempien veljien puheita. Siten hänen oma älynsä, Herodeksensa, sai oppia hilliintymään ja korkeampia totuuksia ymmärtämään ja sulattamaan.

Tämä tällainen »pako Egyptiin» näkyy omalla tavallaan myös suurten vihittyjen elämässä. Niinpä huomaamme, että Paavali Damaskos-kokemuksensa jälkeen sulatteli kokemustaan ja kristityiltä saamaansa opetusta ehkä parin vuoden ajan. Saatuaan siten alemman ymmärryksensä mukautumaan Kristus-elämän ymmärtämiseen, saattoi hän ryhtyä uutta elämänymmärrystä toisillekin opettamaan.

Jeesuksesta sanotaan, että hän oli noin 30-vuotias ryhtyessään julkiseen opetustyöhön. Mutta ei mainita, kuinka vanha hän oli Jordankaste-kokemuksensa aikana. Ainakin siinä välillä oli tuo kolme-asteinen kiusaus erämaassa. Siinä Jeesus saavutti voiton kiusaajasta, siis myös omasta Herodeksestaan.

Pekka Ervast puolestaan saavutti suuren Jordankaste-kokemuksensa 21. ikävuodellaan 13 p. lokakuuta

1896. Ja tietenkin häneltäkin meni jokin aika, ennenkuin hän ryhtyi varsinaiseen työhönsä.

Mutta kuvaavinta on, että P. E. juuri ennen poismenoaan samoin määräsi seuraajilleen ja oppilailleen kahden vuoden miettimisajan. Hän sanoi: minulla on nyt matka edessä, oikeastaan kaksi matkaa, matka Egyptiin ja toinen Palestiinaan. Ja näissä matkoissa menee noin kaksi vuotta. Sitten minä palaan, ja työ jatkuu.

Mistä tällöin oli kysymys?

Malttakaamme. P. E. oli vuodesta 1909 jatkuvasti puhunut, että meidän päivinämme esiintyy suuri Opettaja, joka alkaa suuren maailmanuskonnon. Hän jatkaa ja vie eteenpäin Jeesus Kristuksen työtä. Hän huomautti, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten tähän meidän ajallamme esiintyvään suureen Opettajaan suhtaudutaan.

Tästä huolimatta hänen kuulijoilleen ja oppilailleen ei riittävästi selvinnyt, missä tai kuka oli tuo suuri Opettaja. Sillä hänet oli tunnettava ja tunnustettava opetuksensa hedelmistä.

Nyt P. E. antoi oppilailleen erikoisesti kaksi vuotta aikaa sitä varten, että he rinnastaisivat toisiinsa hänen antamiaan opetuksia ja entisten tunnetusti suurimpien opettajien opetuksia, niin vanhassa kuin uudessa liitossa. Egyptin matka oli siinä, että P. E:n oppilaat rinnastaisivat P. E:n opetuksia vanhan liiton suurimman opettajan Buddhan ja Buddhan nykyaikaisen edustajan H. P. Blavatskyn opetuksiin todetakseen, kestääkö P. E:n opetus H. P. B:n ja Buddhan opetusten rinnalla.

Palestiinan matka oli siinä, että P. E:n oppilaat rinnastaisivat P. E:n opetuksia Jeesuksen opetuksiin tode-

takseen, kestääkö P. E:n opetus Jeesuksen opetuksen rinnalla. Olihan P. E. itse sanonut, että uuden suuren Opettajan opetus ei saa missään suhteessa mennä Jeesuksen Vuorisaarnan oppia alemmaksi, vaan täytyy sen olla vähintään samalla tasolla, tai sitä ylempänä, syvemmällä.

Ja kun kaksi vuotta oli kulunut, olivat muutamat P. E:n oppilaat päässeet, tai olivat pääsemäisillään selvyteen siitä, että P. E:n opetus kesti niin H. P. B:n kuin Buddhan ja Jeesus Kristuksen opetusten edessä.

Niin pääsi P. E:n opetustyö alkamaan siinä uudessa vaiheessa jossa oltiin selvillä siitä, että juuri P. E. oli tuo ennustettu suuri Opettaja.

Nämä ihmiset ryhmittyivät — ja edelleen ryhmittyivät — P. E:n henkilökohtaisesti näkymättömän johdon alaisina tekemään ja jatkamaan P. E:n aloittamaa suurta ja ihmeellistä kristosofista työtä.

Näin on vihkimysten portit entistä enemmän avattu. On avattu Isänkin vihkimyssarja. P. E. on se suuri Opettaja, jossa kaikki pulmat on ratkaistu. Meitä kutsutaan nyt omalta kohdaltamme noita ratkaisuja käytäntöön saattamaan.

VI

ELÄMÄN TIELLÄ HISTORIALLISTEesti

Elämä ulospäin ja sisäänpäin

Ollessamme mukana tässä elämän koulussa teemme siinä jatkuvasti syveneviä huomioita. Huomaamme mm., että elämä jatkuu meistä ulospäin ja sisäänpäin. Ulospäisen elämän me havaitsemme aisteillamme, joka vaikuttaa ajatuselämäämme. Huomaamme, että elämässä muodostuu yhtenään pulmia, joita meidän on selviteltävä. Me yritämme niitä selvitellä asiallisesti, järkevästi ja kauniisti. Mutta sitten on kuin joku kiusanhenki kuiskaisi: »eivät asiat siten selviä, tai jos selviäisikin, niin se käy kovin hitaasti. Asiat on ratkaistava keinolla millä hyvänsä». Ja sama kiusanhenki lisää: »kun on hyvä tarkoitus, niin pahat ja väkivaltaisetkin keinot pyhitetyvät hyvän tarkoituksen kautta». Ja niin ovat ihmiset osaksi omassa ja etenkin yhteisessä elämässään ryhtyneet menettelemään kuten eräs kuuluisa hallitsija, joka ei ryhtynyt avaamaan vastaansa tulevaa solmua luonnollisella tavalla, vaan löi sen miekallaan halki. Niin on

tultu yhä paisuviin sotiin, joissa kaikki keinot: petos, murha, ryöväys, selitetään luvalliseksi. Mutta millä seurauksella? Seuraus on, että eivät vain pulmat jää ratkaisematta, vaan ne kiertävät yhä uudelleen eteemme, ja entistä vaikeampina. Sensijaan olemme tulleet siihen, että itse elämä uhkaa siten käsissämme tuhoutua. Sellaisen mahdollisuuden edessähan sivistyksemme johtajat jo päättään pyörittelevät.

Käännämme nyt katseemme sisäänpäin sen alkuperäisessä merkityksessä. Huomaamme, että meissä vaikuttaa sellainen sisäinen voima ja elämä, sellainen ohje, joka tavallaan sanoo: meidän on toimittava rehellisesti, kunniallisesti, järjellisesti ja omantunnon mukaisesti.

Nyt voimme kysyä: mistä tämä tällainen ohje ja opastus tulee? Viisaitten kokemus sanoo, että se tulee sisäisestä Jumalasta. Ja niin meitä opastetaan ymmärtämään, että elämä on jumalallista koulua. Olemme kulkeudessa ihmisyyden tietä kohti taivaallisen Isämme täydellisyyttä. Siinä koulussa meitä nimenomaan opastetaan voittamaan elämän pulmat hyvällä. Jos pahalla, vaikkapa sodalla, yritämme pulmat ratkaista, eivät pulmat tule siten ratkaistuiksi. Ne kiertävät uudelleen ja uudelleen eteemme, kunnes ne hyvällä ratkaisemme.

Karmallinen tyhjiö eli negatiivi.

Juuri siten, ettemme ole loppuun saakka malttaneet ratkaista elämän pulmia hyvällä, vaan olemme kiiruhdaneet käyttämään pahoja, väkivaltaisia, julmia ja häikäilemättömiä keinoja, juuri siten on elämäämme muodostunut tyhjiö, tai paremminkin negatiivi. On muodostunut kahdenlaista karmaa, syntiä, jos niin tahdom-

me sanoa. Suhteessamme Jumalaan on muodostunut laiminlyönnin syntiä siten, että emme ole loppuun saakka luottaneet hyvän voimaan selvitellessämme elämän pulmia. Emme ole kehittyneet hyvässä niin voimakkaiksi ja taitaviksi kuin olisi tapahtunut, jos aina vain olisimme hyvällä pulmat selvittelleet. Siinä velkamme Jumalalle, Isälle.

Toinen negatiivi on muodostunut siten, että kun olemme kiiruhtaneet ratkaisemaan pulmia pahalla, niin olemme joutuneet tekemään pahaa toisille ihmisille. Siten meille on muodostunut pahaa karmaa.

Nämä molemmat karman muodot: laiminlyönti hyvässä ja aktiivisuus pahassa, odottaa nyt sovitteluaan, lunasteluaan, järjestelyään.

Tältä pohjalta siirrymme nyt erikoisesti tarkkailemaan

Viidennen juurirodun tehtävää.

Elämme nyt maapallomme neljännessä suuressa luomispäivässä; jossa meidän ihmiskuntamme on määrä saavuttaa elämänkruunu, niinkuin sanotaan. Tässä elämä kiertää seitsemässä suuressa juurirodussa, joissa kussakin tapahtuu vielä seitsemän pienempää kierrosta, muodostuu seitsemän alarotua eli sivistyskautta. Kolme edellistä juurirotua tässä neljännessä luomispäivässä ovat olleet laskeutumista aineeseen. Neljäs eli Atlantin juurirotu oli syvimällä aineessa eli luonnon suuressa himossa. Viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu muodostuu nousuksi eli palautumiseksi aineellisuudesta yhä henkispäähän tilaan.

Tästä syystä viides juurirotu, siis nykyinen Indo-eurooppalainen rotu, muodostuu kriitilliseksi. Sillä se on ensimmäisenä henkeen palautumisen puolella. Maapallo alkaa eetteröityä, ja ihmisten on opittava vapautumaan aineellisuudesta ja on opittava luottamaan hengen voimiin, Jumalaan, rakkauden Isään. Edellä käyttämämme puhutavan mukaan meidän on kokonaan luovuttava sellaisesta näkökannasta ja sellaisesta menetelmästä, että hyvä tarkoitus pyhittäisi pahat keinot. Hyvä tarkoitus toteutuu vain hyvillä keinoilla.

Tulemme sitten tämän viidennen juurirodun alarotuihin. Voimme sanoa, että neljä alarotua ovat kerranneet joitain edellisiä kehityskausia ja samalla asteittain syntyneet viidennen juurirodun tehtävään. Nuo neljä sivistyskautta olivat: 1. Intia, 2. assyrialais-babylonialainen ja egyptiläinen, 3. parsilainen eli Zarathustralainen ja 4. kreikkalais-roomalainen sivistys. Kriittisimmän kohdan muodostaa viides eli eurooppalainen alarotu sivistyksineen. Ja vaikka kuudes alarotu olisi-kin jotenkin alkamaisillaan Pohjois-Amerikassa, niin kyllä Amerikankin kansat kuuluvat tähän viidenteen alarotuun ja sen sivistykseen. Kuudes ja seitsemäs alarotu ovat vielä edessäpäin, ja ne luonnollisesti täydentävät viidennen juurirodun tehtävää.

Että tämä eurooppalainen alarotu edustaa tyypillisimmän viidettä juurirotua se johtuu siitä, että tässä sekä juurirotu että sen alarotu kulkevat viiden merkeissä, ovat siis viidennen periaatteen eli Manaksen vaikutuksen alaisia. Ja Manas inspiroi ja vaatii totuutta, rehellisyyttä, kunniallisuutta, omantunnon äänen järjellistä ymmärtämistä ja käytännöllistä seuraamista. Siis nimen-

omaan myös sitä, että hyvä tarkoitus on toteutettava sen omilla hyvillä keinoilla.

Että taas tämä viides alarotu on kriittisin, se näkyy siinäkin, että juuri tähän sivistykseen ovat tulleet ne kaksi suurta henkistä vuodatusta, joissa kosminen Logos Poikana ja Isänä on Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa tullut tähän eetteris-fyysilliseen tasoon ja ihmiskunnan päivä tietoisuuteen. Käännös ylöspäin voi ratkaisevasti tapahtua nimenomaan näiden jumalallisten voimien avulla. Niiden voimien vaikutuksestaan on — niinkuin P. E. sanoo — jo kuudes suuri juurirotukin okkultisesti alkanut. Ja seitsemännenkin juurirodun ihante on esoteerisesti avattu.

Kuitenkin meidän on ensin tai samalla järjestettävä suhteemme viidenteen juurirotuun, sen velvoitukseen, sen ihanteeseen. Sen lisäksi meitä tässä asiassa painaa kahdenlainen karma, niinkuin edellä on puhe ollut. Pulmia ratkaistessamme emme ole malttaneet luottaa hyvään, ja niin olemme aiheuttaneet laiminlyönnin karmaa hyvässä. Sensijaan olemme luottaneet pahaan, tehneet pahaa, joskin hyvässä tarkoituksessa. Ja niin olemme aiheuttaneet toisenlaista karmaa pahan tekemisellämme.

Tämä karma meidän on lunastettava. Yhdellä tavalla sanoen meidän on tavallaan uudelleen luotava, uudelleen järjestettävä nuo vanhat neljä sivistystä, niin että ne tavallaan sisältyvät siihen suureen ihmisyyden uskontoon, joka Pekka Ervastian elämäntyössä nyt on alkanut, ja joka ilmenee hänen kristosofisessa sanomassaan. Sillätavoinhan tässä asiassa tullaan vanhojen uskontojen kautta Kristuksen luo.

Oikeastaan tämä vanhojen sivistyksien elähyttäminen

ja mukaan ottaminen on jo tapahtunut. Pekka Ervast on sen tehtävän monipuolisesti ja useammallakin tavalla ja useammassa yhteydessä suorittanut. Yksi puoli tässä työssä esiintyy kirjana »Suuret uskonnot». Se on erittäin elävä ja ehjä kirja. P. E. itse ennätti ottaa siitä jo kolme painosta, ilman että hänen tarvitsi tehdä siihen mitään korjauksia, lisäyksiä tai poistoja.

Ja — niinkuin sanottu — monessa muussakin yhteydessä P. E. on noita vanhoja sivistyksiä uudistanut ja tavallaan valmistavana puolena ihmisyyden uskontoon liittänyt. Yritämme nyt katsoa miten tämä on tapahtunut. Ensimmäisenä on Intian vanha sivistys. Erikoista siinä olivat tunnetut neljä kastia. Jumalalliset viisaat järjestivät ne silmälläpitäen ihmisten erilaista kehitystilaa. Ihmiset johdatettiin syntymään siihen kastiin, mikä vastasi hänen kehityksensä tilaa. Jälleensyntymiensä kuluessa ihmiset saattoivat siirtyä ylempään kastiin, mikäli he olivat alemman kastin läksyt luonteesensa sulattaneet.

Myöhemmin viisaat vetäytyivät pois, eivätkä ihmiset enää välttämättä synny heille kuuluvaan kastiin. Siten Intian kastilaitos on menettänyt merkityksensä.

Mutta tuo nelijakoisuus on yhä olemassa, ja P. E. sanoo, että se tulee jollain tavoin olemaan koko tämän viidennen juurirodun ajan. Eikä tuota nelijakoisuutta voida keinotekoisesti poistaa. Niinpä voimme sivumennen huomauttaa, että vaikka esim. Suomen neljä-säätyiset valtiopäivät muutettiin yksikamariseksi, niin asia ei tullut sillä ratkaistuksi. Sillä kansakokonaisuutta hajoittavat puolueet näkyvät määräävän, miten valtiopäivät menettelevät. Sentähden asia on järjestettävä uu-

delleen. Ja ulkonaisesti katsoen P. E. on tällaisen uudelleen järjestelyn esittänyt kirjoituksessaan: »Miten soisin maatani hallittavan». Olisi muodostettava kolme itsenäistä parlamenttia: talousparlamentti, joka hoitaisi maan raha-asiat ja talouselämän. Valtioparlamentti hoitaisi oikeuslaitoksen. Kulttuuriparlamentti kulttuuri-asiat. Neljäntenä ovat ne yksilöt ja ryhmät, jotka elävät varsinaista tietoista henkistä elämää Vuorisaarnan Mestarin johdolla, ja jotka eivät osallistu minkään parlamentin toimintaan. Enempää meidän ei ole tarvis tässä asiaa selvittää, koska jokaisella on tilaisuus tutustua mainittuun P. E:n kirjoitukseen.

Myöhemmin P. E. on puhunut asiasta täydentävästi. Erikoisesti tahtoisin mainita kirjan: »Neljä kättä». Siinä osoitetaan, miten tuo neljä-jakoisuus nykyään esiintyy yksityisten ihmisten karmallisissa eli ammatillisissa toiminnoissa.

Toisena alarotuna esiintyy assyrialais-babylonialainen ja egyptiläinen sivistys. Siinä otettiin toisella tavalla huomioon ihmisten erilainen kehitys. Otettiin huomioon planetaariset tähtivoimat. Kullakin planeetalla oli oma temppeli. Auringon temppeli oli keskellä ja sen ympärillä planeettojen temppelit siinä järjestyksessä ja suhteellisesti niiden välimatkojen päässä, missä ne taivaalla esiintyvät.

Tässä oli nyt se ero, että ihminen ei tullut näihin eri temppeleihin syntymänsä perusteella, niinkuin hän tuli Intian kasteihin, vaan asia tarkistettiin täällä fyysillisellä tasolla. Tarkistus tapahtui siten, että laadittiin ns. horoskooppi josta näkyi, minkä planeetan temppeliin lapsi kuului.

Tähän liittyy egyptiläinen sivistys, jossa on erikoista yhtenäinen pyramiidikoulu.

Nyt voimme kysyä: miten Pekka Ervast, suuren maailmanuskonnon alkuunpanija, on nämä asiat nykyaikaistanut? Silloin voimme alkaa egyptiläisyydestä. Sillä P. E. huomauttaa, että egyptiläinen renesanssi pyrkii esille Suomessa. Ja, niinkuin sanottu, ainakin jollain tavoin tyypillistä egyptiläisyydelle on yhtenäinen pyramiidi-koulu. Miten tämä nyt pyrkii Suomessa jälleensyntymään? Se pyrkii ja on jo henkisesti jälleensyntynyt siten, että Suomessa on avattu suuri valkoinen temppeli, niinkuin P. E. sanoo esoteerisissä opetuksiinsa. On avattu Ruusu-Risti temppeli, jonka pyhättö on Graaltemppeli. Se ei esiinny vielä aineellisessa muodossa. Eikä se esiinny edes Ruusu-Risti seurassa. Sillä siinä P. E. ei avannut Ruusu-Risti looshia eikä Graal looshia. Se temppeli on vielä eetterinen, ja fyysillisen muodostavat ne ihmiset ja ihmisryhmät, jotka tuntevat P. E:n siksi suureksi Opettajaksi, jonka esiintymisestä meidän ajallamme P. E. puhui, ja jotka tämän Kuningas-Opettajan johdolla työtä tekevät.

Tässä suuressa temppelissä ovat kaikki Valkoisen Veljeskunnan Mestarit kuin kotonaan. Ja alaosastoina ovat siinä planetaariset temppelit. Ne taas P. E. on nykyaikaistanut kirjassaan »Tähtikoulut». Sen kirjan opastuksella me opimme omassa olemuksessamme huomaamaan, mikä on kunkin planeetan alempi ja ylempi vaikutus. Vuorisaarnan oppia seuraten läpäisemme parhaiten myös planeettojen kouluissa.

Tulemme sitten kolmanteen p a r s i l a i s e e n, zarathustralaiseen sivistykseen.

Siinä oli etenkin puhtaus tärkeänä ominaisuutena. Erikoisen sopivana Jumalan vertauskuvana pidettiin tulta. Tuli kaiken puhdistaa, ja tulta ei voi liata. Mutta onhan tavallaan kuin lian heittämistä Jumalaa kohti mennä kristikunnan tavalla selittämään, että Jumala on sellainen olento joka suuttuu, joka vaatii verivytyistä leppyäkseen, ja joka kiusaa luomiaan olentoja loputtomasti jossain helvetissä.

Tässäkin asiassa P. E. suuressa maailmanuskonnossaan tekee perinpohjaisen puhdistuksen. Jumala on rakastava Isä kaiken takana. Ja rakkaus lopulta voittaa kaiken lian, kaiken pahan.

Neljäntenä on kreikkalais-roomalainen sivistys.

Kreikkalaisuudessa oli erikoista filosofinen ja taiteellinen kauneus.

Tämä järjestyy alkaneessa ihmisyyden uskonnossa siten, että ensimmäinen totuus ja ojennusnuora siinä on ihmisten keskinäinen veljeys. Koko inhimillinen elämä muodostuu silloin taidoksi, taiteeksi. Tavallinenkin taido palvelee silloin tätä ihmiselämän taidetta.

Roomalaisuudessa oli erikoista laki, valta ja järjestys, jota sotajoukoilla laajennettiin ja ylläpidettiin.

Mutta roomalainen laki oli roomalaisten itsensä tekemä, eikä se ollut kaikinpuolin sopusoinnussa jumalallisen elämänlain kanssa.

Miten tämä asia järjestyy uudessa sivistyksessä? Se järjestyy siten, että me emme pyri valtaan toisten ihmisten yli, mutta emme liioin alistu toisten ihmisten komentoon silloin, kun se komento syrjäyttää jumalallisen lain, omantunnon lain. Niinkuin P. E. sanoo: mei-

dän täytyy oppia olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja. Ainoastaan Jumalan edessä me polvistumme. Jumala on ainoa hallitsijamme, ja Jumala on aina näkymätön.

Tulemme nyt viidennen juurirotumme viidenteen, tyypillisimpään ja kriittillisimpään alarotuun: eurooppalaiseen sivistykseen. Voimme kysyä: mikä tässä on se ihanne, se läksy, joka meidän on tässä ratkaisevasti suoritettava?

Syventyessämme Jeesuksen lausumaan pariin ajatukseen — joita P. E. myös edelleen selventää — voimme päästä asiaan sisälle.

Jeesus puhuu yhdeltä puolen uskosta ja toiselta puolen Ihmisen pojan ylentämisestä. Mutta mistä tällöin on kysymys? Mitä tällöin on usko? Mitä Ihmisen poika?

Viidennen rodun kannalta usko on tietoa, on järjestellisesti ymmärrettävää selvyyttä, vakaantumista. Ja Ihmisen poika meissä on juuri tämä järki, tämä järjestellisesti ajatteleva minuutemme. Ihmisen pojan ylentäminen uskossa on siis sellaista järjestellistä totuuden etsimistä, jossa pyrimme selvyyteen siitä, mitä on Jumala, mitä on elämä, ja mikä on meidän ihmisten osuus ja tehtävä siinä. Jeesus sanoo — ja P. E. edelleen selventää tätä ajatusta —, että Jumala on totuuden, rakkauden ja hyvyyden henki. Ja edelleen, että me ihmiset olemme ikuisuuksissa tästä totuuden, rakkauden ja hyvyyden Jumalasta syntyneitä tajuntoja. Ja meidän tehtävämme tällaisina järkiolentoina, Ihmisen poikina, on pyrkiä tietoisesti tietoiseen, elävään ja käytännölliseen yhteyteen Jumalaan, totuuden, rakkauden ja hyvyyden henkeen.

Sentähden meidän ei sovi pysähtyä älylliseen itsepalvontaan, vaan älyolentoina meidän on uhrautuminen Jumalalle, rakkaudelle.

Juuri tässä asiassa pistäytyy meissä apostoli Tuomas esille. Tuomas ei ottanut uskoakseen, että Jeesus oli herännyt kuolleista, ennenkuin oli saanut siitä kouriintuntuvan todistuksen. Silloin Jeesus sanoi Tuomakselle: »Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat».

Mitä tämä nyt merkitsee aivan käytännöllisen totuudenetsijän kannalta? Se merkitsee sitä, että vaikka me voimmekin saada niin sanoakseni kouraantuntuvia todisteita, niin meidän ei tarvitse jäädä niitä odottamaan. On niinkuin meille sanottaisi: »Sitä vartenhan teillä on järki päässänne ja totuuden kaipuu rinnassanne, että etsisitte totuutta, Jumalaa, ja että sen myös löytäisitte. Sen löydettyänne saavutatte valistuksen. Te ymmärrätte, että Jumala on rakkaus. Te silloin ymmärrätte, että teidän tulee järkiolentoina uhrautua ilmentämään Jumalan rakkaus-tahtoa».

Ja tämän Jumalan rakkaustahdon ilmentämisen ohjelma esiintyy Jeesuksen Vuorisaarnassa, täydellistyneenä, täydellisempänä kuin milloinkaan ennen, Pekka Ervastin kristosofisessa sanomassa.

Mutta vielä sananen Tuomaasta, epäilijästä. Ihmisten käsissä voivat kaikki asiat kääntyä vastakohdakseen. Niinpä kristikunta käänsi epäilyksensä Jeesus Kristuksen opetusta kohtaan, ja lopulta kielsi sen kokonaan. Meitä opetettiin uskomaan järjettömiä hirmuoppeja Jumalasta ja elämästä. Ja meille on käynyt uskomme mukaan: me olemme saaneet elämämme muodostu-

maan järjen vararikoksi, murhaksi, ryöväykseksi: sotimiseksi ja teilaamiseksi. Sentähden Tuomas-ominaisuutemme, epäilyksemme, on nyt käännättävä maailman auktoriteetteja kohtaan. Sensijaan meidän on järjellisessä luottamuksessa suhtauduttava Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastian esittämää elämänymmärrystä kohtaan.

VII

VEDESTÄ JA HENGESTÄ...

Evankeliumissa Johanneksen mukaan kerrotaan, että Nikodeemus, fariseus ja juutalaisten hallitusmies tuli yöllä Jeesuksen tykö ja sanoi hänelle: »Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa». Vastaukseen Jeesus menee suoraan asian ytimeen ja sanoo: »joka ei synny uudesti ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa». Tätä Nikodeemus ei ymmärrä, ja siksi hän kysyy: »Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?» Jeesus puolestaan jatkaa: »Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan».

Että Nikodeemus meni yöllä Jeesuksen luo, sen voisi ymmärtää niinkin, että hän oli senverran henkisesti perillä, että ymmärsi elävänsä henkisessä tietämättömyydessä. Pekka Ervast puolestaan sanoo, että Nikodeemus meni Jeesuksen luo yötajunnassa, siis nukkuessaan.

Kun nyt ajattelemme ihmiskunnan nykyistä tilaa niin huomaamme, kuinka kristikunnan teologit ja hallitusmiehet ovat vähintään yhtä ymmällä Jeesuksen puheesta kuin oli Nikodeemus aikanaan. Emme tässä puutu kristikunnan historiaan vaan toteamme lyhyesti, että nykyään tämän »ylhäältä» syntymisen luullaan tapahtuvan kasteen, vieläpä lapsikasteen, kautta. Että tämä on ollut suuri erehdys, senhän kristikunnan ja ihmiskunnan yleinen tila osoittaa. Olimmehan me ainakin keskiaikana kaikki kastettuja, mutta siitä huolimatta emme voi sanoa, että Jumalan valtakunta olisi ilmennyt ihmisten keskuudessa maan päällä. Olemme pikemminkin kuin rosvojen luola, jossa murha ja ryöväys sodan muodossa uhkaa tuhota kaiken.

Suuren teologisen erehdyksensä kristikunta yritti korjata toisella suurella erehdyksellä: selityksellä, että Jumalan valtakunta ei toteudukaan tässä maallisessa elämässä, vaan vasta kuoleman jälkeen. Tämä siitä huolimatta vaikka Mestari opettaa rukoilemaan: »Tulkoon sinun valtakuntasi, Niinkuin taivaissa niin maankin päällä».

Nyt meidän on ensiksi selvitettävä tuo myöhempi erehdys: onko Jumalan valtakunta ruumiillisen kuoleman jälkeen? Tähän suurten opettajien opetus, henkinen tieto ja kokemus vastaa: ei, ei sellaisenaan. Sillä me olemme ruumiillisesti jälleensyntyviä olentoja. Kuolemantakainen elämä on paremminkin se, jossa maallisen elämän aikana kootut akanat poltetaan, mutta jyvät kootaan aittoihin. Kiirastulella vainaja puhdistuu kaikenlaisesta himollisuudesta. Persoonallisessa taivaassa hän kypsyttelee hyveitään. Sitten hän persoonallisena

minänä yhtyy korkeampaan eli henkiminäänsä sikäli kuin siinä on »jyvien» eli totuuden ja rakkauden arvoista. Sitten henkiminästä lähtee säde, ja niin ihminen syntyy jälleen lapseksi ruumiilliseen elämään. Synnymme siten satoja kertoja, kulkeaksemme taivaallisen Isämme täydellisyyttä kohti.

Tästä voimme mennä ensimmäiseen erehdykseen, vedestä ja Hengestä tapahtuvan ylhäältä syntymisen väärintymmärtämiseen. Ymmärrämme, että vedestä ja Hengestä syntyminen on jatkuvaa käytännöllistä pyrkimystä yhdeltä puolen siveelliseen puhtauteen, pois vihasta, himollisuudesta, pois itsekkyydestä, valheesta ja väkivallasta, ja toiselta puolen se on jatkuvaa pyrkimystä Hengen elämään, totuuden ja rakkauden valoon.

Tulemme nyt tärkeään asiaan: meillä pitäisi olla selainen uskonto, joka omassa johdossaan, elämässään ja opetuksessaan auttaisi meitä ihmisiä kulkemaan vedestä ja Hengestä tapahtuvaa puhdistuksen ja henkisen uudestisyntymisen kaitaa tietä siihen sisäiseen Jumalan valtakuntaan, joka on ihmisessä itsessään ja maailman kaikkeudessa.

Ihmiskunnan suureksi onnettomuudeksi sellaista uskontoa ei nyt ole. Ei ole ollut senjälkeen, kun kirkko meni tuohon mahdollittomaan avioliittoon valtion kanssa. Senjälkeen kirkko ei ole meitä varsinaisella tavalla opastanut Jumalan valtakuntaan, vaan se on opastanut sodan muodossa tapahtuvaan murhaan ja ryöväykseen.

Emme sano tätä syyttääksemme tai moittiaksemme ketään. Toteamme vain tämän suuren ja kohtalokkaan henkisen vararikkotilan.

— — —

Mutta kun hätä on suuri, on myös apu lähellä. Olemme tulleet Jeesuksen kuvaileman suuren Ihmisen Pojan, suuren Kuninkaan tulemisen aikaan. Suuri maailmanuskonto, suuri ihmisyyssuskonto on annettu. Johannes Kastajan tapainen valmistava työntekijä oli H. P. Blavatsky. Varsinainen keskushenkilö oli Pekka Ervast. Suuri maailmanuskonto esiintyy Pekka Ervastian kristosofisessa sanomassa. Siinä sanomassa on nyt kaikki pulmat ratkaistu. Tai niinkuin P. E. itse sanoi: meidän ajallamme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. — Olemme tulleet viidennen juurirodun kriittilliseen vaiheeseen. Samalla kuudes suuri juurirotu on jo okkultisesti alkanut, niinkuin P. E. sanoi. Ja seitsemännenkin juurirodun tehtävä on esoteerisesti avattu. Muistakaamme, että rodutkin avautuvat limitäin. Onhan neljäskin juurirotu vielä olemassa, vaikka viides juurirotu on jo näin pitkällä. Sillä kiinalaiset ja jaapanilaiset kuuluvat neljanteen juurirotuun.

Niinpä vaikka kuudes suuri juurirotu — joka erikoisesti virittäytyy veljesrakkauden henkeen — on jo henkisesti alkanut ja se esiintyy kristosofisena ihmisyyssuskontona, niin muodollisesti elämme viidennen juurirodun viidennessä alarodussa, jossa siinäkin siis vielä on kuudes ja seitsemäs alarotu edessäpäin.

Edellä on jo ollut puhetta, että viides juurirotu ja siinä erikoisesti viides eli eurooppalainen alarotu muodostuu kriittilliseksi. Tämä käy asiallisesti ymmärrettäväksi muistaessamme, että viides juurirotu on ensimmäisenä nousevalla eli henkeen palautumisen puolella. Tässä kriittillisessä vaiheessa meidän tehtävämme muodostuu kaksinaiseksi: on ratkaistava totuuden pulma

järjellisesti siten, että tulemme sisälle Jumalan rakkauteen ja ihmistenväliseen veljesrakkauteen. Ja tämän ohella meidän on lunastettava se karma, ne laiminlyönnit, mitä on tapahtunut neljässä edellisessä alarodussa. Sentähden nykyinen suuri uskonpuhdistus täytyy mennä myös taaksepäin siten, ettei ainoastaan kristinusko tule puhdistetuksi, vaan myös neljän edellisenkin alarodun sivistykset. Sillä puhdistettuina ne kaikki antavat aineksensa nyt syntyneelle suurelle kristosofiselle maailmanuskonnolle. Tämän suuren puhdistuksen ja uudistuksen P. E. on keskitetysti suorittanut kirjasaan: »Suuret uskonnot». Sitä hän on tehnyt monella muulla kirjallaan ja esityksellään. Siitä olemme jo ennen puhuneet, joten emme sitä tarvitse tässä toistaa.

Katsomme nyt näitä asioita hiukan toiselta kannalta. Sillä henkisessä elämässä on sekä asioiden älyllistä eritelyä että älyllis-tahtoperäistä keskitystä. Viimemainitulta kannalta kiinnitämme huomiomme P. E:n »Vuori-saarna» kirjansa loppuun uudistamiinsa Jeesuksen viiteen käskyyn, joita hän sitten nimittää »Taivaallisen Isän viideksi käskyksi». Tämä on ymmärrettävää, koska kosmillinen Logos Isänä ruumistui Pekka Ervastissa nyt tähän fyysilliselle tasolle asti.

Kun ihminen keskittyy näihin viiteen käskyyn ja käytännössä seuraa niissä viitoitettua elämän kaitaa tietä, niin se hänessä oikeastaan vaikuttaa kaikkiin ympyrän suuntiin, siis dharmallisesti eteenpäin ja karmallisesti myös taaksepäin: juurirotumme neljän edellisen sivistyksen laiminlyöntien ja karman lunastamiseen.

Ensimmäisenä on käsky: »älä suutu». Kun tästä käskystä pidämme elävästi kiinni ja sitä käytännössä seu-

raamme, niin se vaikuttaa myös taaksepäin koko intialaisen neljä-kastisen sivistyksen lunastamiseen. Sillä kuulukoon ihminen mihin yhteiskunnalliseen »kastiin», mihin ammattiin tai tehtävään tahansa, niin häntä vaanii aina se vaara, että hän väsy, kyllästyy, että hän tulee tyytymättömäksi, että hän suuttuu niihin vaikeuksiin, jotka häntä tehtävässään kohtaavat. Tämä vaara on ihmisellä sikäli suurempi, mikäli hänessä on itsekään, persoonallisen »menestyksen» toiveita. Sentähden: olkoon ihmisellä mikä tehtävä tahansa, on hänen suoritettava se reippaasti, luottamuksellisella ja palvelevalla mielellä, niin ettei tyytymättömyys ja suuttuminen pääse hänessä heräämään ja kasvamaan.

Siirrymme nyt eteenpäin.

Historiallisesti esiintyy toisena alarotuna assyrialais-babylonialainen ja egyptiläinen sivistys. Mutta psykologisesti ajatellen toisena alarotuna esiintyy parsilais-zarathustralainen sivistys. Siihen kohdistuu taivaallisen Isän toinen käsky: »älä ajatuksissasikaan ole epäpuhtaus». Muistammehan, että zarathustralaisuudessa oli puhtaus tärkeänä tavoitteena. Jumalan erikoisena symbolina pidettiin tulta. Mutta myöskin sukupuolisuus on yhteydessä elämän tulikokeen kanssa. Kun siis noudamme toista käskyä, silloin täydentävästi lunastamme vanhaa parsilaisuutta.

Tähän on nyt lisättävä, että niinkuin mies ja nainen kuuluvat läheisesti yhteen, samoin nämä ensimmäinen ja toinen käsky kuuluvat läheisesti yhteen. Ne ovat tekemisessä uhrautumisen kanssa. Ja vanhaan aikaan uhrautuminen sai sellaisen muodon, että miehet uhrautuivat sodassa, naiset lapsien synnyttämisessä ja kasvatta-

misessa. Nämä molemmat uhrit täytyvät tulla voitetuiksi. Sillä kuudennessa juurirodussa ei olla enää miehiä eikä naisia, ja ihmisruumiita syntyy jollain uudella tavalla, niinkuin P. E. sanoo.

Nyt on huomattava, että suuttumattomuus edellyttää tappamattomuutta. Niinhän Jeesus aloittaakin ensimmäisen käskynsä: Olette kuulleet sanotuksi vanhan ajan ihmisille »älä tapa» jne, ja antaa sitten uuden käskyn, kieltäen vihas tumastakin. Niinpä sitten P. E. sanookin, että kristinusko alkaa aseettomuudesta, miekan ristiksi kääntämisestä.

Mutta vaikka sotakysymys on ensi sijassa miesten ratkaistava, niin se käy heille vaikeaksi, elleivät naiset tule siinä miehille avuksi. Jos naiset edelleen ihailevat sotaa ja sotilaita, niin miesten on vaikea luopua aseista. Sentähden naisissa täytyy herätä sellainen äidillisyyys, että he kunnioittavat aseettomuutta, että he *Bertha von Suttnerin* tavoin osaavat sanoa: »Aseet pois».

Ja sitten sukupuoli suus. Jos sukupuoli suus, lapsien synnyttämisen muodossa, on jäänyt erikoisesti naisten osalle, niin heidän tehtäväkseen tulee myös erikoisesti ratkaista sukupuoli suus puhtauden suuntaan, niin ettei sukupuoli voimia väärinkäytettäisi.

Mutta niinkuin miesten on vaikea ratkaista sotakysymystä, elleivät naiset tule siinä heille avuksi, samoin naisten on vaikea ratkaista sukupuoli suutta puhtauden suuntaan, elleivät miehet tule siinä naisille avuksi.

Riittääköön tämä tästä. Kellä on korvat kuulla, hän kuulee.

— — —

Tulemme nyt kolmanteen käskyyn: »älä vanno». Se kohdistuu erikoisesti egyptiläiseen ja assyrialais-babylonialaiseen kulttuuriin, siihen, jossa tyyppillistä olivat pyramiidit ja astrologiset temppelit.

Ajattelemme taas asiaa nykyaikaisella tavalla. Ajattelemme alkaneen maailmanuskonnon kannalta, kristosofisten ryhmien kannalta. Maalliselta puoleltaan nuo ryhmät voivat olla joko rekisteröityjä tai ilman sitä. Mutta ne ovat jumaljohtoisia eli hierarkisia sen perusteella, että ne johdossaan ja toiminnassaan pitävät oppaanaan ja ojennusnuoranaan P. E:n uudistaman Vuorisaarnan oppia ja sen opin henkeä. Niiden ryhmien todellisena johtajana ja hallitsijana on Jumala, joka aina on näkymätön. Jos noissa ryhmissä, niiden johdossa, tehdään päätöksiä, joihin jäsenten on alistuttava ehdolla, että muutoin heidät erotetaan, tai heidän työnsä tehdään muutoin ryhmässä mahdottomaksi, silloin se ryhmä on muodostunut hierarkian irvikuvaksi. — Tästä asiasta P. E. puhuu erikoisesti kirjassaan »Gnostikot». Huomaamme, kuinka määräävän tärkeänä kolmas käsky kohdistuu kaikkiin ryhmiin ja niiden jäseniin.

— — —

Siirrymme nyt neljänteen käskyyn: »älä ole pahaa vastaan». Tässä tämä käsky joutuu kohdistumaan neljänteen eli kreikkalais-roomalaiseen sivistykseen. Voimme sanoa, että kreikkalaisuus edustaa paremmin naisellista ja roomalaisuus miehellistä puolta; vaikkakin molemmat ovat molemmissa. Myös voimme sanoa, että kreikkalaisuus edustaa taiteellista kauneusaistia ja roomalaisuus filosofista aavistuskykyä; joista P. E. sanoo, että ne kuuluvat vihkimyksen yhteyteen. Ja P. E.

sanoo myös, että Damaskos-kokemus edellyttää pahanvastustamattomuuden, siis neljännen käskyn täydellistä sulattamista ja ymmärtämistä.

Edelleen on tässä eräs asia. Koska Jeesus Kristus syntyi ja työskenteli roomalaisella valta-alueella, niin Maria, Jeesuksen äiti, joutuu edustamaan kreikkalaisuutta ja Joosef roomalaisuutta. Toisin sanoen: pahanvastustamattomuus johtaa siihen, että ihmisen sielu kasvaa äidiksi, joka voi synnyttää Jumalan pojan. Joosef taas suojelee pyhää perhettä, so. ihminen toimivana järkiolentona suojelee, turvaa ja tukee Vuorisaarnan Mestarin työtä siveellisesti ja taloudellisesti. Niinhän Pekka Ervastkin aikanaan sanoi, että hänen perustamansa ryhmä, Ruusu-Risti, on perustettu tukemaan hänen, P. E:n, työtään siveellisesti ja taloudellisesti.

— — —
Tulemme nyt viidenteen käskyyn, joka erikoisesti joutuu kohdistumaan viidenteen alarotuun eli eurooppalaiseen sivistykseen. Huomaamme, että vaikka jo ensimmäinen käsky: »älä suutu», edellyttää sotimattomuutta, niin kuitenkin P. E. vielä erikoisesti täsmällistää tämän käskyn selvään muotoon: »älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä».

Tässä viidennen alarodun sivistyksessämme meidän on selvitettävä ja ratkaistava elämän pulma passiivisesti siten, että riisuudumme aseista, kieltäydymme sodasta, ja aktiivisesti siten, että opimme rakastamaan kaikkia ihmisiä kaikissa kansoissa.

Mutta mitä on rakkaus? P. E. sanoo, että rakkaus ei ole tunteilua. Rakkaus edellyttää järkeä. Rakkaus on sellaista selvää järkevyyttä, jossa ei rikota elämän laki-

peräistä järjestystä. Jos rakkaus on vain kauniita tunteita, saattaa se helposti johtaa himollisuuteen, sukupuolisuuteen, eläimellisyyteen. Sillä eläimetkin kykenevät sukupuolisuuteen, mutta eivät kykene veljesrakkauteen. Siihen kykenee vain järkiolento, ihminen. Ja miten me järkiolentoina voimme käytännöllisellä tavalla rakastaa kaikkia ihmisiä kaikissa kansoissa? Se tapahtuu siten että autamme kosmillisen Kristuksen, kosmillisen Isän alulle panemaa henkistä, Vuorisaarnan opin mukaista henkistä valistustyötä ihmiskunnassa. Sillä vaikka teemme sellaista työtä jossain pienessä kansassa, jossain pienessä ryhmässä, niin se työ on silti yleismaailmallista, koko ihmiskuntaa koskevaa työtä. Juuri Vuorisaarnan opin mukaista valistustyötä tekemällä meillä on mahdollisuus oppia rakastamaan kaikkia ihmisiä koko ihmiskunnassa.

Tälle työlle antaa uuden lähtökohdan se seikka, että Pekka Ervastissa kosmillinen Isä ruumistui tänne fyysilliselle tasolle asti, ja että tapahtui suuri henkinen vuodatus koko aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme, ja että Karmakin jälleensyntymisen mysteριοissa siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen. Tämä kaikki antaa uuden suunnan myös kahdelle edelliselle, nim. Pyhän Hengen ja Pojan vuodatukselle; niinkuin P. E. sanoo.

Erikoista tässä on, että henkisen elämän kulmakivenä on nyt pahanvastustamattomuus. Tämä tekee, että jos ihminen ennen Pyhän Hengen koulussa saattoi tulla viisaudessa kuin vanhaksi, Pojan koulussa henkisesti nuorukaiseksi, joka kääntää miekkansa ristiksi, johon puhkeaa rakkauden ruusuja, niin nyt ihmisellä Isän koulus-

sa on mahdollisuus tulla lapseksi. Lapsi luottaa ehdottomasti isään. Niin on meidänkin opittava tekemään suhteessamme Jumalaan, henkemme taivaalliseen Isään. Emme taistele pahaa vastaan. Elämme vain Isässä, rakkaudessa, harjaantuen rakastamaan kaikkia ihmisiä, palvelemalla koko ihmiskuntaa siinä henkisessä valistustyössä jota yksilöinä ja ryhminä teemme Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Siten paha jää ilman lisävoimaa meidän puoleltamme. Paha tulee voitetuksi hyvässä tekemällä Vuorisaarnan opin mukaista valistus- ja auttamistyötä ihmiskunnassa. Siten — niinkuin P. E. sanoo — helvetit ja kiirastulet häviävät ihmiskunnasta.

VIII

VOITTOSEPPELE

Tämän esityksen aiheeksi on merkitty »Voittoseppele». Apostoli Paavali on käyttänyt tämmöistäkin puhetapaa. Hän puhuu kahdenlaisesta voittopalkinnosta, jotka periäkseen ihminen juoksee. Ensin hän puhuu kreikkalaisista juoksukilpailuista, niissä monet juoksevat, yksi saavuttaa palkinnon. Mutta sitten hän puhuu myös katoamattomasta voittopalkinnosta, ja että emme juoksisi katoavaisen vaan katoamattoman voittoseppeleen vuoksi. — Mikä se katoamaton voittoseppele on?

Luulen, ja jokainen sen ymmärtää, että nykyinen uskonnollinen elämä ei tätä, niinkuin ei Paavalin monia muitakaan lauseita, ymmärrä. Se pitää voittoseppeleenä sitä, että kuoleman jälkeen pääsemme loputtomaan taivaaseen, toisten joutuessa helvettiin. Sellaisesta ei ole tässä kysymys, eikä sitä saavuttaakseen tarvitse juosta. Sillä kaikkihan — edelleen kirkon opetuksen mukaan — on valmista. Ei tarvitse muuta kuin uskoa vaan, vaikka vasta ennen kuolemaansa papin kanssa keskustella. Ei tarvitse juosta. Tämä on ovela selitys.

Muistaakseni se keisari, joka teki kirkon valtiokirkoksi, käytti tätä hyväkseen. Kun selitettiin, että kasteen kautta on synnit pesty pois, niin hän lykkäsi kasteen kuolinvuoteelleen; sen jälkeen ei sitten enää ehtisi tehdä synhtiä. Kilpailu voittopalkinnosta on siis kirkon opin mukaan sitä, että tunnustaa kasteen, Golgatan veriuhrin ym. dogmit.

Mutta Paavali puhuu jostakin todellisesta ihmisessä. Ihminen kasvaa Kristuksen opin mukaisesti ihmisyydessään määrättyyn täydellisyyden mittaan, tuntee Kristuksen itsessään voimana — eikä sano, että käskyt ovat mahdottomia noudattaa. Siten ihminen juoksee elämän tiellä kasvattaen itseään Mestarin neuvon mukaan, siis ihmisyyttä tavoitellen.

Katsomme nyt tätä eri kannoilta. Synnymme satoja kertoja maanpäälle sillä tarkoituksella, että juoksisimme saavuttaaksemme ihmisen täydellisyyden. P. E. sanoo, että Ilmestyskirjassa mainittu luku 666, joka on pedon ja ihmisen luku, tarkoittaa yhdellä avaimella avattuna sitä, että meille on varattu 666 jälleensyntymää saavuttaaksemme ihmisen täydellisyyden, jota kutsutaan Mestariudeksi. Siksi se on ihmisen luku. Se aika on meille varattu eläimellisestä alkutilasta saavuttaaksemme täyden ihmisyyden. P. E. sanoo edelleen, että monet sadat ruumistukset tästä määrästä kuluvat turhaan. Niistä ei jää paljon jäljelle — jää vain, buddhalaisittain sanoen, skandhat eli tavat, tottumukset ja taipumukset.

Mutta sitten seuraa yli 30 ruumistusta, jolloin vähän kuin kootaan tuloksia. Ihminen rupeaa muodostumaan persoonallisuudeksi, tulee lahjakkaaksi, kyvykkääksi, sellaiseksi, joka saa jotakin aikaan. Hän ei kuluta enää

hukkaan elämää. — Siis persoonallisuuden eli kyvykkään, toimintakykyisen ihmisen syntymiselle on varattu nämä yli 30 ruumistusta.

Sitten: »Kun olet virtaan astunut, oi oppilas, on sinulla seitsemän ruumistusta jäljellä». Näin sanotaan »Hiljaisuuden äänessä». Seitsemän ruumistusta on siis varattu, siinä saavuttaaksemme vihkimysseppeleen, Mestariuden. Kuuluu asiaan saavuttaa se, kun olemme virtaan astuneet.

Tämä seitsemän ruumistusta on kohtuullinen aika, mutta lyhyemmässäkin voisi saman suorittaa.

Koska nyt näin on, ja koska meidän täytyy ymmärtää tätä, koetamme kuvitella, miten 7:ssä ruumistuksessa saavutetaan vihkimysseppeleen seitsemän ruusua.

Se on kuin köynnös, joka ensin laskee alas, siinä on neljä ruusua, sitten nousee ylös ja siinä on kolme ruusua. Näin on syntynyt kuin otsakoriste, sepple.

Tässä on nyt turvallista käyttää pyhien kirjojen kuvia apunamme. Pyhissä kirjoissahan kuvataan näitä ihmisen pyhimpiä pyrkimyksiä.

— — —

Vanhassa Testamentissa on kuvaus alkuluomisesta. Selitetään Aadamin luominen, ja siitä se sitten jatkuu. Emme syvenny siihen siten kuin se alkuaan on, vaan niinkuin se tapahtuu ihmiselle, joka virtaan astuu, siis nykyaikaiselle ihmiselle.

Senjälkeen kun luomiskertomus kirjoitettiin, on tapahtunut paljon asioita. On tullut kaksi suurta vuodastusta ihmiskuntaan. Jeesus toi Jumalan rakkautena, toi Pojan. Jeesus Kristusta on nimitetty toiseksi Aadamiksi. Ja kun Jumala on kolminainen, Pyhä Henki, Poika

ja Isä, niin kun Jumala, Logos, Isänä ruumistuu, se tuo taas uuden mahdollisuuden, ja on kolmas Aadam — tätä sanaa käyttääksemme. Kun ihminen nyt siis astuu virtaan, se on aivan toista kuin vanhana aikana. Elämä on muuttunut.

Katsokaamme siis asiaa luomiskertomuksen valossa.

Jos ihminen nyt astuu virtaan, niin ollakseen perillä velvoituksestaan, hänen täytyy ottaa nämä kolme tyyppiä, Aadamia, huomioon. Aadam ei ole vain nimi, vaan merkitsee: ihminen.

Jos siis ihminen on astunut virtaan, niin tässä ensimmäisessä ruumistuksessa hänessä alkaa luominen, todellisen ihmisen luominen. Se merkitsee, että ihmisessä tapahtuu heräämys. Sillä ihmisyyys ei ole arvossa tavallisessa maailmassa, ei kirkossakaan. Ihminen voidaan heittää jopa kanuunanruuaksi. Ihmisyyys on uhrattu muille arvoille. Tavoittelemme arvoja rikkaudessa, valta-asemassa, tieteessä ja taiteessa, eri aloilla ja ammateissa. Ihmisyyttä, elämän kruunua, emme tavoittele, vaan näitä katoavaisia. Me ihmiset yleensä kulttuurisamme, yliopistoissa ja valtioissa, juoksemme katoavaisten arvojen perässä, tullaksemme kuuluisaksi rikkaudessa, mahdissa tai sotaherrana. Ei osata ottaa elämää niin, että olisimme vain ihmisiä, sitä mikä on suurin arvo. Mutta se on nyt otettava ensimmäiseksi arvoksi.

Tästä alkaa virtaan astuminen. Ihminen tietää olevansa ihminen, vastuunalainen järkiolento. Ihmisyyttä ei saa polkea lokaan minkään muun arvon vuoksi. Ei rikkauden eikä mahtiaseman vuoksi, koska ihmisyyys on elämän Kruunu. Joka herää, hän tunnustaa, että olen

ihminen, joka olen vastuunalainen siitä, että olen ihminen. Vastaan toimistani ja siitä, että kasvan ihmiseksi. Olen ihminen, ja seppeleeni on siinä, että kunnioitan ihmisyyttä itsessäni ja toisissa, en tuhoa sitä, enkä nolaa millään tavalla.

Tämä on ensimmäinen ihmisyyden perusta.

Mutta koska ihminen on Jumalan kuva, ja Jumala on kolminainen, täytyy ensimmäisen Aadamın lisäksi ottaa huomioon se, mitä toinen Aadam, Jeesus Kristus, toi edellisen lisäksi. Se merkitsee, että virtaan astuneelle ei riitä, että tietää olevansa ihminen ja karmallisesti vastuunalainen, vaan täytyy tietää, että ihmisenä minua velvoittaa se, että Jumala on rakkaus. Olen ihminen tässä toisessa asteessa vain tunnustamalla, että Jumala on rakkaus, että osaan itsekkyydestäni luopua ja uhrata itseni Jumalalle. »Siitä teidät tunnetaan minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus», sanoi Jeesus. Ja kun uhraan itseni Jumalalle, se merkitsee, että minun täytyy luopua siitä uhrista, minkä maailma on asettanut uhrin kruunuksi. Se on sotilasuhri. Sodassa olemme kaikki samanarvoisia siinä suhteessa, että olemme kanuunanruokaa.

Siksi ensimmäisessä ruumistuksessa on selvitettävä, että on uhrin irvikuva mennä sotakentälle tappamaan toisia ja tapattamaan itsensä. Toinen Aadam, kristinusko, alkaa miekan kääntämisestä ristiksi. Ihminen ei ole todellisesti virtaan astunut, ellei hän tätä ensimmäistä kohtaa toisessa Aadamissa selvitä. Täytyy uhrata itsensä veljesrakkaudelle, niin että siinä elää sekä kodissaan että kaikkialla muualla.

Sitten Logoksessa syvin on Isä. Koska olemme Jumalan kuva, niin kun tämä kolmas vuodatus tulee, on Aadamissa, ihmisyyden periaatteessa, kolme astetta. Jeesus ennusti, että tulee sellainen suuri olento joskus. Pekka Ervast sanoo, että se aika on nyt tullut, tuleminen on tapahtunut, kosmillinen Isä, voima ja majesteetti on ruumistunut ihmiskuntaan. Se on tapahtunut Suomessa; jossainhan sen täytyy tapahtua. Ehkä ne tapahtuvat pienessä kansassa siksi, koska pienellä kansalla on mahdollisuus ymmärtää paremmin henkisiä arvoja, kun se ei niin saata sodalla loistaa.

Aadamin kolmannessa asteessa on perikuvaksi tullut Pekka Ervast, ja ihmisen täytyy ottaa tämäkin huomioon. Jumala voimana on tullut ja karma jälleensyntymisen mysteριοissa on siirtynyt Kristuksen käteen. Tähän kuuluva uhri on siinä, että selvitämme suhteemme pahan probleemaan. Maailmassa, sekä näkyväisessä että näkymättömässä, on paljon pahaa, pahaa tahtoa. Tämä ratkaisu on vielä syvemmälle menevä kuin aseistia luopuminen. Sen ratkaisun on P. E. antanut ja se on: älä vastusta pahaa. Siitä se alkaa. Maailmassa, sekä meissä itsessämme että ulkopuolellamme olevaa ilkeyttä ja pahaa tahtoa emme voi kukistaa, jos nousemme sitä vastaan väkivaltaisesti. Täytyy elää vain Isässä, hyvässä, paha häviää sitä mukaan vähitellen. Jeesuskin neuvoi: älkää nyppikö orjantappuroita nisujen seasta, nypitte silloin nisutkin, kyllä elon Herra ne korjaa. Tämä kolmas aste, »älä vastusta pahaa», on nyt kulmakiivi. Siihen sisältyy aseettomuus ja pahanvastustamattomuus.

Kun siis nykypäivinä astumme virtaan, on tämä kol-

me-asteinen ihmisen aate tehtävä itsellemme selväksi. Voimme sitten hiljaksen alkaa.

Kulmakivi on »älä vastusta pahaa», ja se tekee ihmisen lapsen kaltaiseksi. Sen avulla paha voitetaan, ja se häviää maapallolta. Maapallo eetteröityy. Ja lopulta tulee sekin aika, että ne, jotka eivät ole pahasta päässeet, tulevat siirrettäväksi toiselle taivaankappaleelle.

Siis ensimmäisessä ruumistuksessa on teoria tehtävä itselleen selväksi. Sehän on lähtökohta. Ja se on: minun Aadamini, ihmisyyteni, sisältää nämä kolme astetta, ja minun täytyy ottaa ne huomioon, koska ne ovat tulleet ihmiskuntaan. Mahti ei ole enää väkivallassa, vaan lempeydessä. Lempeät tulevat perimään maapallon.

Tämä perusselvitys, mikä täytyy tehdä, kuuluu siis vielä kerran sanottuna: 1) olen vastuunalainen, kylvän siis sitä mitä tahdon niittää; 2) uhraan rakkaudelle, en aseille; 3) en taistele millään väkivallalla maailman parantamiseksi, vaan vetäydyn Isään, Jumalaan, ja siinä paha vähitellen tulee voitetuksi.

— — —

Siirrymme toiseen ruumistukseen. Painopiste siirtyy Aadamin luomisesta Eevan luomiseen. Eeva ei ole vain yksi ihminen, vaan merkitsee: elämän äiti, äitiys.

Kun ensimmäisessä ruumistuksessa järjessämme selvitimme itsellemme perustyyppin, kolme-asteisen, siirtyy työkenttä tunnepuoleen, astraaliseen tunne-elämään. Se voi olla ihan sekaisin, hysteriaa, psyykkisyyttä, ääniä. Sekasotku johtuu siitä, että sitä ei ole kasvatettu. Jos rupeamme sitä kuuntelemaan, ei tiedä mihin hullujenhuoneeseen joudumme. Se on täynnä tunnelmallisuutta,

eläimellisyyttä, kateellisuutta, mustasukkaisuutta. Tätä olemme kehittäneet mm. sukupuolisessa elämässämme. Siinä on eri asteita. Oikeastaan ei voi vielä sanoa as- teeksi tätä holtitonta sukupuolielämää. Siitähän Jeesus- kin meitä moittii. Käytämme tunne-elämäämme väärin, ja annamme sukupuolielämän pilata kaiken holtittomuus- dessaan.

Mutta jollain tavalla järjestetyssä sukupuolielämässä on kolme astetta. Siihen kuuluu perhe, jossa saamme kasvattaa lapsia. Ensimmäisessä asteessa tulemme tyy- dytetyksi ottamalla sellaisen asenteen, että lasten kas- vattaminen on uhria isänmaalle. Kasvatamme lapsia vastuuttomasti, sodalle uhrattavaksi. On paljon naisia, äitejä ja isiä, jotka synnyttävät ja kasvattavat lapsia tässä hengessä — mainehikkaasti heitettäväksi kanuu- nanruuaksi.

Toinen aste on se, että ihminen on tietoinen Jumalas- ta ja tahtoi kasvattaa ja synnyttää lapsia Jumalalle. Silloin hänen täytyy itsensä olla perillä Aadamın kol- mesta asteesta. Kun hän on, hän kasvattaa lapsia Ju- malalle, eikä murhaajalle, sodalle.

Kolmas aste on se, että sukupuolirakkaus inhimillis- tyy veljesrakkaudeksi. Että voimme synnyttää Jumalan pojan itsessämme — sen, minkä ensimmäisessä ruumis- tuksessa hyväksyimme ihanteeksemme. Siksi luomis- kertomuksen Eeva kuvaa tätä toista vaihetta. Tunne- elämä on tehtävä niin puhtaaksi, ettei siinä ole muuta kuin äidillisuus, avioliitossakin. Ja vain äitiyden tun- teella, äidillisyydellä, suhtaudumme kaikkiin olentoi- hin.

Sitten seuraa kolmas ruumistus. Sitä joutuvat kuvaa-

maan Aadamin ja Eevan pojat, Kain ja Abel. Se vetää käytäntöön eetteris-fyysillisen maailman. On ratkaistava suhteemme veljeyskysymykseen. Sillä veljeksethän tässä esiintyvät. On ratkaistava veljeyskysymys aineellisessa, taloudellisessa elämässä. Tilanne on ehkä sellainen, että ei ole suuria rikkauksia, mutta olemme uskovaisia — kumpikin veljeksistähän uhraa Jumalalle. Abel on paimentolainen, hän uhrasi laumansa esikoisia. Kain on peltomies, joka uhrasi maanviljelyksen tuotteita. Uhri tapahtui polttamalla. Abelin uhrin savu nousi korkeuteen, se oli merkki siitä, että Jumala hyväksyi uhrin. Kainin uhrisavu meni pitkin maata, oli kuin Jumala ei olisi uhria hyväksynyt, ja siitä Kain julmistui. P. E. sanoo, että tämä on outo esitys, jos se otetaan sellaisenaan. Sillä onhan Kain pitemmälle kehittynyt kuin Abel. Abel on paimentolainen, joka uhraa eläimiä, Kain on maanviljelijä, joka uhraa maantuotteita, ja vasta maanviljelys tekee kulttuurin mahdolliseksi, koska se vasta sallii kiinteät asumukset.

Salaisuus on muualla kuin siinä, että Jumala ihastui si enemmän eläinuhriin, eläimen rääkkäämiseen, kuin maantuotteisiin. Pulma on syvemmällä. Se on: henkistä elämää täytyy elää ilman mitään vaatimuksia. Jos toinen menestyy paremmin kuin minä aineellisissa asioissa, se ei saa herättää minussa kateutta eikä vihaa. Täytyy uhrata elämä Jumalalle, elää veljesrakkaudessa, vaikka ei maallista menestystä saisi, ja vaikka toinen saisi. Veljeys on tosiasia sinään, kohtalot ovat asia erikseen. Täytyy tunnustaa kaikki ihmiset veljikkeeseen. Täytyy päästä kapinahengestä. Se näyttelee maailmassa suurta osaa, eikä vain sukupuolivoimien väärinkäyt-

tö. Kapinahengen yllyttämänä voin ruveta tappamaan toisia; kaikki vallankumoukset syntyvät tyytymättömyydestä mielestä. Puhutaan kauniista asioista, mutta murhataan toinen omaksi hyvinvoinniksi.

Kolmannessa ruumistuksessa on siis ratkaistava se, että olemme veljiä, menestymmepä hyvin tai huonosti. Olemme veljiä — se merkitsee, ettemme lyö menestyvämpää pois tieltämme. Virtaan astunut tunnustaa veljeyden, vaikka olisi kuinka köyhä. Hän ymmärtää, että köyhyys on hänen karmansa, ja hänen täytyy voittaa se siinä. Toiset voittavat omalla paikallaan.

Neljättä ruumistusta symbolisoi Seth. Seth on Aadammille ja Eevalle Abelin tilalle syntynyt poika. Nimi on suomeksi: asetettu. Seth on kranssin alimmassa mutkassa. Hän on myös henkinen ihminen. Meidän elämäme on asetettu sillä tavalla.

Miten ymmärrämme Sethin, neljännen ruumistuksen? Edessämme on kuin asetelma — Sethän merkitsi asetettu. Kolme ruumistusta on mennyt heikommalla, passiivisella, negatiivisella puolella; on ollut vaikeutta, kärsimystä, katkeruutta, vallankumouksia. Mutta nyt tulee Seth, ihmisen täytyy hankkia tasapaino. Se alkaa siitä, että hän katselee ympärilleen maailmassa, näkee toisaalla sairautta ja puutetta, toisaalla arvoasemia, valtaa, rikkautta. Hän itse on kuin keskellä, kohtalaisessa asemassa. Ei ole puutetta jos ei varallisuuttakaan. Hän on vain omilla jaloillaan seisova. Kun hän tällä tavalla pohtii erilaisia ihmiskohtaloita, puutteen ja yllellisyyden probleemaa, ja huomaa itse olevansa siinä keskivälillä, hän kuin tekee tiliä itsensä kanssa ja kysyy: mikä on minun kohtaloni, velvoitukseni? Hänelle selviää: se on

siinä, että olen täysin tyytyväinen. Kohtaloni on asetettu. Jos se on taloudellisesti huono, se on elämäni tulos. Jos toisilla on paremmin, se ei saa häiritä tasapainoani. Pelastukseni on siinä, että osaan seistä omilla jaloillani, tasapainossa. Minun täytyy hyväksyä kohtaloni, muuten ei ole tasapainoa. Täytyy tehdä kertakaikkiaan sopimus elämän kanssa, että kohtaloni on nyt tällainen ja hyväksyn sen. Tässä tasapainossa voi ihminen sitten antaa hyviä neuvoja toisille, ja ottaa itse vastaan. Sellaisella ihmisellä onkin vaikutusta tasapainotajana. Hän seisoo omilla jaloillaan, täyttää oman paikansa, on valmis neuvomaan, vaikka ei ole tunkeilevainen.

— — —

Sitten seuraa kolme ruumistusta nousevalla, positii-visella puolella. Näihinkin ehkä voisi Vanhasta Testamentista löytää vastaavaisuuksia, mutta paremmat löydämme Uudesta Testamentista ja Pekka Ervastin neuvoista. Otamme ne, koska ne ovat käytettävissämme.

Viides, kuudes ja seitsemäs ruumistus ovat sellaisia, että ihmisellä on jotakin runsaasti käytettävänä, ja se muuttuu ansaksi. Osaanko käyttää oikein. Nämä ovat kiusauksia.

Ne ovat samat kuin Jeesuksen kolme kiusausta. Jeesus, Jumalan Poika, voitti ne heti.

Voimme ottaa asian siltä kannalta, että ihminen viettää koko ruumistuksen aina yhden kiusauksen voittamisessa. Jeesuksen kolmesta opetuslapsesta kunkin kohdalle tulee yksi kiusaus. Johannes edustaa ensimmäistä, hänelle kiusaaja sanoo, muuta kivet leiviksi. Paavali edustaa toista: hyppää temppelin harjalta uskossa, että

enkelit huolehtivat siitä, ettet jalkaasi kiveen loukkaa. Pietari edustaa tyypillisesti kolmatta; niinkuin P. E. opettaa.

Vaikka Jeesus ja P. E. voittivat yhdessä ruumistuksessa kaikki, niin, kuten sanottu, tavalliselta ihmiseltä voi kulua ainakin yksi ruumistus kussakin.

Ensimmäinen näistä, viides ruumistus, vastaa kolmatta ruumistusta negatiivisella puolella. Silloin oli köyhyyden probleema ratkaistava, nyt on rikkauden. Niin paljon kuin silloin oli puutetta, niin paljon rikkautta elämä antaa nyt käteemme. Tai se tarjoaa meille periaatetta: muuta kivet leiviksi. Voit auttaa ihmiskuntaa siten, että käytät rikkauksiasi hankkimalla sille leipää. Jeesus vastasi tähän ehdotukseen: ei ihminen elä vain leivästä, vaan jokaisesta sanasta, mikä tulee Jumalan suusta.

Tämä on kivien leiväksi muuttamista siinä merkityksessä, että yrittää auttaa ihmiskuntaa aineelliseen hyvinvointiin. Mutta on vielä toinen tapa muuttaa kivet leiviksi. Se on, että laaditaan uskonkappaleita, dogmeja, vertauskuvia ja niitä selitetään. Ja saadaan siitä jotain ravintoa. Mutta vertauskuvien selittäminen ei riitä. Täytyy tulla elävään suhteeseen Mestariin, Jumalaan, ja tulla suoranaiseen tietoon, tietoon, joka tulee Jumalan suusta. Tässä viidennessä ruumistuksessa täytyy oppia ottamaan taivaallista leipää. Itse Hiljaisuuden ääni, Mestari, voi puhua. Vaikka meillä on käytettävänäimme vertauskuvat ja Vuorisaarnan viisi käskyä, täytyy mennä niin syvälle, että saa suoranaisesti Mestariilta sitä leipää, jota ihminen tarvitsee. Ja sitä voi sitten toisillekin tarjota. Tietysti ihmisellä on käytettä-

vänään myös aineellinen rikkaus ja vertauskuvat, mutta kaiken ytimenä on suoranainen elävä suhde Jumalaan, Mestariin — se leipä, mikä tulee Jumalan suusta. Ei riitä sen vähempi kuin olla elävässä suhteessa Jumalaan, ja omantuntonsakin kautta.

Seuraa kuudes ruumistus. On ratkaistava temppeli-suhde. Kiusaaja vei Jeesuksen temppelin harjalle, käski hypätä alas ja lupasi, että enkelit varjelevat. On ratkaistava suhteemme tähän esitykseen, siis uskontoomme, kirkkoihin ja kaikenlaisiin seuroihin. Ratkaisu on se, että meillä ei saa olla sokeaa auktoriteettiuskoa. Se juuri vallitsee kirkossa: jos uskot Jeesuksen vereen, tullet autuaaksi. Tämä on sokeaa uskoa, sokeaa uskoa auktoriteettiin ja sokeaa uskoa kohtaloon. Meillä ei saa olla sokeaa uskoa. Ja kuitenkin elämässä on auktoriteettius. Tehdään taas virhe, jos heitetään pois koko auktoriteetti-käsite, luottavainen suhde elämään.

Sillä elämässä on sellainen auktoriteetti, jota emme voi muuttaa: järkkymätön elämän laki. Sen tähden ei riitä, että ulkopuolella temppeliä pysytellen uskomme dogmeihin, vaan meidän on mentävä temppelin sisään, ja siellä löydettävä auktoriteetti, Mestari. Temppeli voi olla ruumiimme, mutta, niinkuin P. E. sanoo, myös veljespiiri, ryhmä. Sellainen ryhmä täytyy olla maanpäällä, jolla on auktoriteettius. Oikea auktoriteettius on jumalallinen viisaus, josta Jeesus ja P. E. puhuvat. Se jumalallinen viisaus puhuu ruumiimme pyhäkössä, mutta sen täytyy päästä esiin kaikissa seuroissa. Ei riitä, että kokous, esim. kirkolliskokous, määrää miten asiat luonnossa ovat.

Siis kuudennessa ruumistuksessa on päästävä siihen

ymmärrykseen, että todellinen auktoriteetti on elämä, Jumala. Sitä auktoriteettia seuraa ekleesia, seurakunta, joka Mestarin johdolla seuraa Jumalaa. Sellaista ekleesiaa Pekka Ervast yrittää panna alkuun, ekleesiaa, sa ei siis ole sokeaa uskoa, vaan ainakin sen johto pitää kiinni Mestarin opista. Siten se on sisällä temppelissä, eikä sen harjalla komeile.

Seitsemännessä ruumistuksessa saavutetaan voittoseppele. Saatana vie Jeesuksen vuorelle. Näyttäen mahiansa Saatana osoittaa maailmaa ja sanoo: tämän kaiken minä annan sinulle, jos kumarrat minua. Kysymyksessä on suhteemme ratkaiseminen valtaan. Valtaahan niin hanakasti takerrumme. Luulemme voivamme määrätä toisten kohtaloita. »Jos kumarrat minua, saat maailman haltuusi», merkitsee: jos käytät kaikkea väkivaltaa ja julmuutta, herätät sellaista kauhua, että saat ihmiset polvilleen eteesi. Näin se on äärimmilleen viety.

Mutta valtaa on monenlaista. Nähtävästi Pietarikaan ei osannut käyttää henkistä valtaa aivan oikein. Seitsemännessä ruumistuksessa on tultava siihen, että tiedän, että minulla on valtaa, mutta en käytä sitä, uhraan sen Jumalalle. Jeesus sanoi: »mene pois, Saatana. Jumalaa yksin tulee minun kumartaa». Jumala, joka on näkymätön, on hallitsija, me olemme veljiä ja oppilastovereita. Johto on aina Isän kädessä.

Tämä ratkaisu seitsemännessä ruumistuksessa vie sepeleen Isän käteen. »Tapahtukoon sinun tahtosi eikä minun». Tämä on persoonallisuuden uhri Jumalalle, Isälle.

Tätä saavutusta tavalliset Mestarit edustavat, siis viidennessä vihkimysasteessa olevat. He ovat voittaneet itsensä ja uhranneet itsensä Jumalalle. He täyttävät aina Jumalan tahtoa. Saavutettu seppele, inhimillisyys, on annettu Jumalalle, ja Jumala antaa sen aina ihmisen käyttöön.

Näin on asia tyypillisesti esitettyinä. Toiset, pitemmällä olevat, voivat yhdessä ruumistuksessa suorittaa kaikki. Silloin se on vanhan kertaamista. Tällaisia olivat Jeesus ja Pekka Ervast. He olivat lapsesta saakka Mestari-olentoja. He kertoivat vain edelliset saavutuksensa, ja saavuttivat Jumalan Pojan asteen.

Olemme jokainen jollakin kohdalla, emme tiedä millä, mutta koetamme parhaamme. Ja on hyvä, että ihminen on teoriasta selvillä. Jos ei olla teoriasta selvillä, niin kuin yliopistoissamme ei olla, menee kaikki käytäntö päälleen, murhaamiseen. Murha on suurinta kunniaa kristikunnassakin, ja erikoisesti juuri siinä.

Teosofia, kristosofia, on uusi valo, purkautuma maailmaan, ja meidän täytyy älyllämme tehdä selvää sen sanomasta, samalla kun käytännössä yritämme parhaamme. Pekka Ervastin esittämässä taivaallisen Isän viidessä käskyssä ovat elämämme käytännölliset neuvot.

Tämä, mitä nyt on puhuttu, on teoriaa, vaikka kyllä moraaliakin. Moraali selvittää teoriaa. Mutta teoriaakin puolestaan auttaa moraalisissa, niin että osaamme erottaa kaksi voittopalkintoa, ne, joita maailma tavoittelee ja sen, jota Mestarin johdolla ihmiskuntana tavoittelemme.

IX

NÄKYMÄTÖN TEMPPELI SUOMALAISELLA KUMMULLA

1

Kristikunnassa on odotettu Kristuksen toista tulemistä ja sen yhteydessä tapahtuvaa maailmanloppua. Pekka Ervast sanoi jo 1909, että nyt he eivät enää odota turhaan. Meidän ajallamme esiintyy taas Jumala maan päällä. Esiintyy suuri Jumalan Poika, joka perustaa suuren maailmanuskonnon. Ei se siis merkitse, että maapallo häviäisi. Vanhat saavat mennä ja uutta syntyy. Vanhat näkökannat, uskomukset, ihanteet, ovat tulleet loppuunsa. Ne ovat käyneet ontoiksi, ja kaikki uhkaa luhistua.

Täytyy syntyä uutta. Elämä on sama mutta syntyy uudet käsitykset siitä mitä elämä on. Syntyy sellainen uskonto missä tiedetään. Se näyttää mikä on ihmiskunnan tulevaisuus ja miten meidän on siihen astuttava.

Mutta uusi suuri uskonto ei synny kuin tyhjästä. Se ei synny ilman suurta Opettajaa, joka sen opetuksel-

laan aloittaa. Nyt Pekka Ervast on sen aloittanut suorastaan ainutlaatuisella opetustyöllään. Siten muodostuu henkinen temppeli. Ja nyt P. E. sanoo, että suomalaiselle kummulle on avattu näkymätön valkoinen temppeli, jossa kaikki Valkoisen Veljeskunnan Mestarit liikkuvat kuin kotonaan.

Mikä se sellainen jumalallinen temppeli siis on? — Päästäksemme ainakin eräällä tavalla asian ytimeen muistakaamme, että pyhissä kirjoissa kutsutaan ihmistä Jumalan temppeliksi. Jokainen ihminen on pikkutemppeli, jossa Jumalan hengen pitäisi saada ihmistä opettaa. Vaikka ihminen ei tietoisesti olisi Jumalan temppeli, niin kuitenkin temppeli on meissä periaatteena. Sitten on toisia, joissa temppeli on jo tietoisesti toimivana. Sellaisia ovat ainakin Mestarit ja adeptit. Heissä, heidän temppelissään, tapahtuu tietoisesti Jumalan tahto. Heidän olemuksensa temppelissä tehdään jumalallista valistustyötä.

Mutta temppeli kaikkein suurimmassa ja syvimmässä merkityksessään on itse kosminen Jumala-Tajunta johon kaikki Mestarit ja enkelit uppoutuvat. Niinpä siinä uudessa Jerusalemissa, jonka Ilmestyskirjan kirjoittaja näki taivaasta laskeutuvan maanpäälle, hän ei nähnyt temppeliä, sillä temppeli oli Jumala itse Kaikkivaltias ja Karitsa.

Siis se todellinen temppeli, joka pyrkii laskeutumaan ihmiskuntaan on itse kosminen Jumala-Tajunta.

— — —

Niinpä jos ajattelemme Jeesus Kristusta ja hänen aloittamaansa uskontoa, niin voimme samalla ymmärtää mikä on se suomalainen kumpu ja mikä se temppeli. Ky-

symme siis: mikä on kristinuskon todellinen temppeli? Se on Jeesus Kristus itse. Se on se Jumalan Pojan ta-
junta, johon kaikki ihmiset kuuluvat. Varsinainen Kris-
tus-temppeli on Karitsa, Suuri Uhri, Jumalan rakkausta-
junta, joka on uhrannut itsensä aurinkokunnan alusta
saakka, ja joka Jeesus Kristuksessa ruumistui.

Tämän temppelin sisälle ja ympärille muodostuu sit-
ten seurakunta, ekleesia. Sen muodostavat ne ihmiset,
jotka tässä temppelissä, joka Jeesus Kristus itse on, seu-
raavat Mestarin omaa oppia, hänen neuvojaan, käsky-
jään — Vuorisaarnaa.

Mutta mikä tässä Kristus-temppelissä on se pohja, se
perusta, se »kumpu», jolle seurakunta voi rakentua? Tä-
mä näkyy Jeesuksen ja Pietarin välisessä keskustelussa.
Maaperä eli perustus on siinä, että opetuslapset ovat
selvillä Jeesus Kristuksen henkisestä asemasta. Kun
Pietari oli sanonut, että Jeesus on Kristus, elävän Juma-
lan Poika, niin Jeesus vastasi: tälle kalliolle minä seu-
rakuntani rakennan. Kallio oli opetuslasten — aluksi
ainakin muutamien — täydellinen luottamus Mestariin
ja hänen oppiinsa. Vain tälle täydelliselle luottamuk-
selle voi seurakunta rakentua.

Kyllä tavallinen kirkkokin tunnustaa Jeesuksen Kris-
tukseksi, mutta tekee tunnustuksensa täysin tyhjäksi
kieltämällä Jeesuksen opin. Siten kirkko ei ole ensin-
kään Kristuksen seurakunta. Sentähden kristikunnan
elämä on järjestettyä sotaa, murhaa ja ryöväystä.

— — —

Ymmärtäessämme näin Jeesuksen, hänen temppelinsä
ja seurakuntansa, voimme taas siirtyä nykyajan suu-
reen tapahtumaan. Siitä Jeesus jo puhui ennustaen ja

kuvaillen: kun aika on kypsynyt, tulee suuri Jumalan Poika, Kuningas, asettuen Valtaistuimelle. Se on aikakauden loppu ja alkaa uusi aika. Ja niin olemme nyt tämän tulemisen täyttymyksessä. Siitä P. E. on puhunut perin selvästi ainakin vuodesta 1909 lähtien. Juuri Pekka Ervast on se suuri Opettaja, jossa elävä temppeli, Jumala-Tajunta, entistä syvällisemmin laskeutui ihmiskuntaan. Hän itse kertoo, kuinka hän 21. ikävuodelaan koki äärettömyyksien Jumalan itsessään. Jeesus Kristus oli siinä läsnä läpitunkevana persoonallisuutena, mutta ei vihkijänä. Se joka hänet Pojaksean tunnusti, oli itse äärettömyyksien pohjaton syvyys ja kuilu, Jumala kosmillisena Isänä. Siten Temppeli tuli entistä syvemmälle ihmiskuntaan.

Mutta sitten P. E. puhuu suomalaisella maaperällä olevasta kummusta, jolle näkymätön valkoinen temppeli avattiin. Mikä on tuo kumpu? Siitä oli jo jonkin verran puhetta Jeesuksen yhteydessä, mutta täydennämme nyt kuvausta nykyiset mahdollisuudet huomioon ottaen.

Tällöin ensiksikin muistamme P. E:n sanovan, että teosofinen liike kokonaisuudessaan on Johannes Kastajan asemassa oleva huutavanääni, joka valmistaa maaperää — siis kumpua — suuren Opettajan tulemiselle. Kumpu on näinollen se järjen valistus ja moraalinen heräämys, minkä teosofinen liike Suomessa on P. E:n johdolla saanut aikaan. Kumpu nostaa ihmisen tajunnan rämeiköstä ja suosta vähän ylemmäs. Kummulle noustessa on ilma vähän puhtaampaa, kuulakkaampaa, totuudellisempaa. Sillä tuo kumpu on entistä totuudenmukaisempi käsitys elämästä. On etenkin kaksi teosofista oppia, jotka ymmärryksellisesti vastaanotettuina jo ky-

kenevät nostamaan ihmisen tajunnan ylös suosta. Ne ovat oppi jälleensyntymisestä ja karmasta. Niiden oppien avulla teosofia jo alkaa rakentaa suohon kumparretta. Se suo on kirkollinen oppi vihan jumalasta, loputtomasta piinasta ja ihmisen kyvyttömyydestä seurata Vuorisaarnan oppia. Kun sensijaan ymmärrämme, että ihminen syntyy maanpäälle monia kertoja ja että karma mittaa hänelle aina ansioittensa mukaan, silloin elämä on oikeudenmukaisella pohjalla.

Suomessa pääsi kumpu muodostumaan, koska täällä oli jonkin verran niitä ihmisiä, jotka ottivat vakavasti nämä opit.

Mutta tuohon kumpuun kuuluu vielä muutakin. Muistammehan P. E:n esittämän legendan kuningas Salomosta, joka ryhtyi rakentamaan huonetta Herralle. Kävi niin, että yöllä hajosi aina se mitä päivällä rakennettiin. Tällöin Salomo lähti etsimään uutta paikkaa. Ja hän joutui näkemään, kuinka kaksi veljestä siirtelivät lyhteitä omalta pelloltaan veljensä pellolle. Silloin Salomo ajatteli: tähän minä varmaankin voin rakentaa huoneen Herralle, sillä tässä on paljon rakastettu. Ja niin kävi. Eikä rakennus sitten enää yöllä hajonnut.

Kun nyt Suomeen oli muodostunut tuollainen kumpu, jolle suuri valkoinen temppeli voitiin avata, niin luonnollisesti täällä oli myös määrätyllä tavalla osattu toimia veljesrakkaudessa. Toisin sanoen oli osattu toteuttaa myös teosofisen liikkeen varsinaista tehtävää: yleisen veljeyden ytimen muodostamista. Kun Teosofisen Seuran johto Adyarissa yltyi ylistämään sota, painostaen teosofejakin osallistumaan sotaan, silloin P. E. ystävineen täällä Suomessa pysyi uskollisena yleisen vel-

jeiden aatteelle. Siksi hän joutuikin syrjäytetyksi T. S:ssa. Mutta P. E:n johdolla täällä kasvatettiin sitä elävää kumpua, jolle temppeli voitaisiin avata.

Mutta paras viimeiseksi. Sillä ennenkuin tuo kumpu on sellainen, että se kelpaa Jumala-Tajunnan temppelin paikaksi, täytyy siihen vielä tulla se perustekijä, joka Jeesuksenkin työssä tuli perustaksi: oppilailla täytyy olla sisäisen aavistuksen antama tieto ja ymmärryksellinen varmuus siitä, että heidän Opettajansa todella on se jota odotettu on. Sanoihan P. E., että H. P. Blavatskynkin työ jäi kuin puolitiehen siksi, etteivät H. P. B:n oppilaat ja työtoverit päässeet selville hänen henkisestä asemastaan.

Kun siis Suomessa oli muodostunut tuollainen kumpu, jolle Jumal-Temppeli voitiin avata, niin edellyttää se, että täällä oli myös niitä veljiä, joilla oli mahdollisuus päästä perille siitä toteamuksesta, että P. E. todella on se suuri Opettaja, jonka esiintymisestä hän niin vakavasti oli vuosikymmenien ajan puhunut. Ehkä tämä tieto ei ollut monellekaan päivätietoisesti selvillä P. E:n eläessä. Mutta kun asia esitettiin julkisesti noin kaksi vuotta P.E:n poismenon jälkeen, niin oli heti joukko veljiä, jotka ymmärsivät asian. Ymmärrettävästi P. E. oli etukäteen nähnyt tämän mahdollisuuden. Siksi hän jo eläessään määräsi, että kahden vuoden kuluttua hän palaa takaisin. Tätä näkökantaa vahvistaa myös »Suuressa seikkailussa» esiintyvä luolakokous, jossa noin neljäkymmentä veljeä tekevät tietoisesti työtä Mestarin johdolla Suomessa aloitetun uskonpuhdistuksen puolesta. Tähän liittyy vastaavanlainen ilmiö Ruusu-Ristissä syntyneen kriisin aikana, kun R-R:tin johto teki

päätöksen, jossa se kielsi edes puhumastakaan siitä, että P. E. olisi tuo kyseessä oleva suuri Opettaja. Silloin Ruusu-Ristin eräässä jäsenistölle osoitetussa kirjeessä mm. mainittiin, että Ruusu-Ristissä oli noin yhdeksäsataa jäsentä, joista noin neljäkymmentä on asettunut R-R:tin Hallitusta vastaan.

Mainitsin tämän tässä kuin jonain kuvaavana ilmiönä, tai paremminkin tosiseikkana. Pääasia tässä on, että suomalaiselle maaperälle muodostuneeseen kumpuun sisältyy myös tuo perustavaa laatua oleva tekijä, että joukko veljiä saattoi ottaa P. E:n vastaan sinä suurena Opettajana, jonka esiintymisestä meidän ajallamme hän oli velvoittavasti puhunut.

Tähän kuuluu vielä eräs rinnakkaisuus. P. E. ei Ruusu-Risti järjestössä avannut »Kadonneessa sanassa» suunnittelemaansa Ruusu-Risti looshia eikä Graal looshia. Mutta sensijaan hän jo noin seitsemän vuotta ennen poismenoaan julisti, että nyt on näkymätön valkoinen temppeli avattu suomalaiselle kummulle. Se on Ruusu-Risti-temppeli, jonka pyhättö on Graal-temppeli. Sen temppelin seurakunta eli ekleesia muodostuu niistä ihmisistä, jotka P. E:n johdolla, hänen opetuksiinsa syvennyen, tekevät työtä suuren uskonpuhdistuksen ja suuren maailmanuskonnon puolesta.

2

Kun meillä nyt on kumpu, temppeli ja siinä perustus, tietoinen luottamus ekleesian eli ryhmän ja Mestarin välillä, voimme mekin kohdaltamme pyrkiä siihen temppeliin, so. tehdä työtä uskonpuhdistuksen ja suuren maailmanuskonnon puolesta.

Pyrkiessämme tähän temppeliin ja samalla rakentaessamme itseämme pikkutemppeliksi tai kiveksi siihen temppeliin — saamme neuvot ja ohjeet itse Temppeliltä, itse Mestarilta. Hän on järjestänyt ne viideksi lyhyeksi käskyksi. Ne ovat Vuorisaarna-kirjan lopussa ja nimitetään »Taivaallisen Isän viisi käskyä».

Otamme nyt nämä viisi käskyä siltä kannalta, että meidän on omalta osaltamme rakennettava temppeli ja pyrittävä siihen.

Tällöin on pahanvastustamattomuus asetettu kulmakiveksi. Mutta kristinuskko alkaa aseettomuudesta. Ja niinpä temppelissäkin on kaksi astetta, Ruusu-Risti temppeli, jonka pyhättö on Graaltemppeli. Siksi ajatellamme nyt ensin Ruusu-Risti temppelin rakentamista. Alamme ensimmäisestä käskystä: »älä suutu», johon käskyyn sisältyy tappamattomuus, siis sotimattomuuskin. Kun otamme sen Ruusu-Risti temppelin rakentamisohjeena, vie se meidät tekemisiin oman päivätajuntamme kanssa ja samalla Mars planeetan kanssa. Mars on ensimmäinen Maan radan ulkopuolella. Siksi se inspiroi meitä ulospäiseen työhön ihmiskunnan auttamiseksi. Mutta maailmaa on voitu lähteä auttamaan vanhalla tavalla, miekalla ja keihäillä. Mutta Kristuksen ja Isän tultua on aseitten aika mennyt. Sota tuo nyt enää vain helvettiä ihmisten elämään. Temppelin rakentajina on ensimmäinen tehtävämme riisuutua kaikista aseista, niin ulkonaisista kuin sisäisistäkin. Temppelin ensimmäinen ominaisuus on rauha. Temppelissä ei riidellä, eikä edes rikollisia ahdisteta. Siis: minun tulee kyllä lähteä ulos maailmaan, mutta ei miekka, vaan kynttilä kädessä. Tu-

lee aina vaikuttaa rauhanrakentajana, valaisten elämän pulmia.

Näin voitamme oman taisteluhaluisen itsemme sekä Mars planeetan alemman vaikutuksen.

Tästä tempppelin rakentaminen menee sisäänpäin ja planetaarisesti ensin taaksepäin. Riisuuduttuamme aseista tulemme kuin alastomana Venuksen eteen. Tulemme tekemisiin persoonallisen tunne-elämän kanssa. Sielussamme voi olla monivivahteisia alempia tunteita. Mutta noudattamalla käskyä: »älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas» puhdistuu tunne-elämämme. Tunteeseemme jää ja kasvaa vain jumalallinen äitiys.

Yhä taaksepäin menen tulemme Merkuriukseen, persoonalliseen älyyn. Sen kohdalle kuuluu kolmas käsky: »älä vanho». Äly on sukkela ja vikkela suunnittelemaan asiat aina niin, että itse hyötyisi, kävi toisten miten tahansa. Kolmatta käskyä seuraten järjestyys suhteemme Merkuriukseen niin, että opimme noudattamaan rehellisyyden ja totuuden periaatetta.

Näin tapahtuu meissä sisäinen tempppelin puhdistus. Sieltä ajautuu ulos eläimellisen taikauskoisuuden henki.

Tämän jälkeen huomiomme kääntyy samalla myös ulospäin, kaikkeen siihen pahaan, kaikkiin niihin vaikeuksiin, joita karma meille mittaa entisten tekojemme mukaan. Tulemme tekemisiin Saturnuksen kanssa. Tässä tulee ojennusnuoraksemme neljäs käsky: »älä ole pahaa vastaan». Sillä vaikeudet ja Saturnuksen alempi vaikutus houkuttelee meitä väkivaltaisuuteen ja koston. Se meidän tulee voittaa anteeksiannolla ja siten, että yritämme voittaa karmalliset vaikeutemme hyvällä. Luotamme Isään, joka on rakkaus.

Sitten tulemme tekemisiin Jupiterin kanssa ja samalla viidennen käskyn: »älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä». P. E. sanoo, että Jupiter on kylväjäin koulu, ja samalla siunausta tuottavien maagikkojen. Temppeleissä tehdään Jumalan valtakunnan siemenen kylvötyötä. Siitähän Jeesuskin puhuu. Kylväjä kylvi, jolloin siemeniä meni sekä huonoon että hyvään maahan. Hyvään maahan menneet siemenet tuottivat satoa, mikä enemmän mikä vähemmän. Tässä kylvötyössä, Vuorisaarnan opin mukaisessa valistustyössä, on siis oikeastaan asian ydin. Ei mitään taistelua ketään vastaan, vaan rakkautta koko ihmiskuntaa kohtaan. Siten rakentuu Ruusu-Risti temppeli meidän jokaisen osalta. Teemme työtä sen temppelin kanssa, joka suomalaiselle kummulle nyt on näkymättömänä avattu.

Sitten Graal-temppeli. Se on Ruusu-Risti temppelin pyhättö. Yrittäisimmekö siitä vielä jotakin sanoa. Ensiksikin: siinä on elämän syvin salaisuus, niinkuin P. E. sanoo. Siinä on P. E:n työssä pantu ratkaisevasti alkuun koko maapallomme voittaminen, niin että planeettammeikin voitetaisi kuoleman ja tulisi sellaisenaan valkoiseksi Jumalan temppeliksi.

Tältä pohjalta ymmärrämme uudelleen pahanvastustamattomuutta. Saturnus jää lähtökohdaksi, ja oppaaksemme tulee Uranus, joka on puhtaan järjen ja itsenäisyyden planeetta. Ja se merkitsee ainakin sitä, että järkemme koko voimalla ja täysin tietoisesti alistumme ja ryhdymme täyttämään taivaallisen Isän rakkaustahtoa. Se on Isän uskontoa. Se on P. E:n aloittamaa suurta maailmanuskontoa. Noin symbolisesti puhuen voimme sanoa, että siinä on risti tullut viedyksi maapallon

alapuolelle. Jeesuksessa tuo risti tuli maapallon sisään. P. E:n kautta se alkaa näkyä maapallon alla. Joka siis merkitsee, että maapallo on pelastunut kuoleman uhalta. Kyllä kaksi edellistä ristiä, risti maapallon sisällä ja sen päällä, ovat edelleen olemassa. Voinee sanoa, että risti maapallon päällä kuvaa Buddhan saavutusta ja risti maapallon sisällä Jeesus Kristuksen saavutusta. Tämä taas merkitsee, että P. E:n aloittamassa maailmanuskonnossa meidän täytyy päästä selville myös Buddhan ja Jeesus Kristuksen asemasta, opista ja merkityksestä. Sitten osaamme täydellä luottamuksella syventyä P. E:n opetukseen, jossa kaikki yhdistetään yhdeksi suureksi kokonaisuudeksi, suureksi maailmanuskonnoksi.

X

EIVÄT ENKELIT EIKÄ POIKAKAAN

Tämän tutkielmamme nimeksi on merkitty »Eivät enkelit eikä Poikakaan». Lause on Uudessa Testamentissa siinä kohdassa, missä kerrotaan opetuslasten tiedustelevan Jeesukselta milloin tulee ratkaisun aika ihmis-kunnalle, milloin onnellisempi olo Jumalan sanansaattajille, milloin se aika, jolloin taivasten valtakunta tulee ihmisten elämään, jolloin esiintyy suuri Ihmisen Poika, Jumalan Poika, Kuningas. Kun opetuslapset tätä kysyvät, Jeesus vastaa keskitetysti ja määräävästi: sitä aikaa ei tiedä taivaan enkelit eikä Poikakaan. Isä yksin sen tietää. Isän tiedossa on, milloin se tapahtuu. — Näin Jeesus on antanut määritellyn lausunnon ratkaisevan tapahtuman tulosta.

Olemme Jeesuksesta lähtien odottaneet tätä tulemistä; miten sen tulemisen olemme sitten ymmärtäneetkin. Sitä on kuvailtu eri tavoilla, esim.: tulee loistolla ja kunnialla taivaallinen olento maan päälle, ja tapahtuu tuomio, maailmanloppu. Kristillinen kirkko on selittänyt, että yksi osa ihmisiä, ns. oikeat uskovaiset, joutuvat lo-

puttomaan iloon, ja sitä iloa kuvaillaan sen ilon mukaiseksi, jota täällä on tunnettu. Toiset joutuvat loputtomaan piinaan, kadotukseen ja helvettiin, jossa ei ole mitään lohdutusta eikä mitään loppua, se jatkuu tolkuttomasti. Näin on virallinen kirkko tapahtumat selittänyt.

Ja yleensä koko Jeesuksen jälkeisen ajan, jo alkuseurakunnasta lähtien, on odotettu Mestarin tuloa. Vaikka alkuseurakunnassa ymmärrettiin asia toisella tavalla. Ymmärrettiin, että Kristus ei ole vain keskellämme oleva yksi Opettaja, vaan Kristuksen tuleminen on sitä, että kun Opettaja oli mennyt pois, Kristus rupeaa tulemaan sisästäpäin jokaiseen ihmiseen. Muutamat hänen oppilaansa kokivat sitä helluntaina. Se ei ollut psyykkistä kokemusta, vaan henkistä voimaa. Ja se oli sitä että he kaikki ymmärsivät toinen toisensa — kun Kristuksen henki alkoi heissä vaikuttaa. He eivät olleet enää vain eri kansallisuuksiin kuuluvia, vaan he olivat veljiä, he ymmärsivät toisensa ihmisinä.

Sitten oli yksi opetuslapsi, Johannes, jossa jo Jeesuksen eläessä oli alkanut Kristuksen tuleminen. Hän muodostaa poikkeuksen. Vaikka Kristus oli itse vielä maanpäällä, niin mystillinen Kristus oli hereillä tässä yhdessä oppilaassa, joten hän ymmärsi aina Mestarin puheen. Hän ymmärsi, että henkinen elämä on rakkaudessa, rakkaudessa Jumalaan ja toinen toisiimme. P. E. sanookin, että Johannes saavutti Jeesuksen eläessä inhimillisen päämääränsä, Mestariuden. Toiset opetuslapset saavuttivat sen myöhemmin — se herätettiin helluntaitapahtumassa. Ja Paavali koki sen myöhemmin yksilöllisenä ihmisenä. Ja P. E. sanoi — eräillä kesäkursseilla oli tästä puhetta —, että kun Paavali sitten kehoit-

ti seurakuntalaisiaan valmistamaan itsensä Kristuksen tulemista varten, niin hän tarkoitti sillä tätä psykologista tapahtumaa. Koko seurakuntaelämä oli sitä, että ihminen, opettajien avulla, kasvattaisi ja puhdistaisi itsensä, että Kristus voisi tulla. Kristuksen tulemista pidettiin siis Paavalin seurakunnassa psykologisena tapahtumana.

Vaikka se saattoi olla ulkonainenkin tapahtuma. Jeesus Kristus eli yksitoista vuotta opetuslastensa keskuudessa ristiinnaulitsemisen jälkeen, niinkuin »Pistis Sophiassa» kerrotaan. Ja Jeesus esiintyi itse silloin tällöin seurakunnassa, mutta vain kolmannen eli teleios-asteen kokouksissa. Siksi Paavali siitä puhui — vaikka me emme kirjoituksia ymmärrä — ja kehoittaa kasvattamaan itseään siihen henkeen, että ulkokohtaisesti voisi tavata Mestarin.

Mutta lopulta Jeesus jätti ulkonaisen ruumiinsa. Kristuksen tuleminen jatkuu sisästäpäin mystillisenä Kristuksena.

— — —

Mutta vähitellen kävi niin, että elävä kristillisyyks, sisäinen elävä kristinusko, hävisi seurakunnasta. Ja lopulta kirkko meni mahdottomaan avioliittoon valtion kanssa. Senjälkeen ei enää puhuttu siitä, että Kristus meissä muodon saisi. Vaikka Paavali oli sanonut: minä kärsin synnytystuskia, että Kristus teissä muodon saisi. On jäänyt järeille vain tyhjät kuoret, joiden puitteissa kirkko ja valtio yhdessä toimivat väkivaltakeinoja käyttäen. Kaikki on hämmentynyt.

Mutta Kristuksen tulemisen odotus on säilynyt. Kirkotkin puhuvat siitä. Ja lahkoissa on näkijöitä, jotka

Raamatun perusteella ovat olleet huomaavinaan, että pian Kristus tulee. Meidänkin aikanamme on ollut tätä odotusta, jopa teosofisessa liikkeessä. Ja lahkoissa on määrätty päiväkin. Mutta kun ei mitään tapahtunutkaan, siirrettiin päivää eteenpäin ja sanottiin, että oli tullut laskuvirhe.

Mutta mitään sellaista luonnotonta, mitä odotetaan, ei tapahdu. Ei mitään sellaista esim., että ihmisruumiit ylösnousisivat haudoista, ei mitään sellaista — vaikka jotain lieneekin tapahtunut.

Ennustelijat eivät ole saaneet tyydyttävää vastausta odotukseensa, ja heidän on täytynyt nolona vaieta, tai tehdä uusia laskelmia.

Näin on asiaa siirretty. Ja parhaillaan on sellaista odotusta, että on hyvin lähellä se suuri tuleminen. Jotkut ovat psyykkisesti saavinaan sellaista kokemusta, toiset raamatuntutkijoina huomaavinaan merkkejä siitä.

Mutta kukaan ei omastakaan mielestään saavuta tyydyttävää vastausta. Asia on yhä keskeinen ja päivänpolttava.

Siksi täytyy totuudenetsijän kääntyä suurien tietäjien puoleen. On Jeesus Kristus ja hänen sanansa, jotka ovat kirjoitettuna Uudessa Testamentissa. Ja on teosofinen liike, Valkoisen Veljeskunnan yritys ihmiskunnan auttamiseksi. Sieltä on selvyys tuleva.

Voimme kääntyä Jeesus Kristuksen puoleen, koska hän niin arvovaltaisessa ja järkyttävässä hengessä puhuu siitä, sanoen: se on ratkaiseva tapahtuma, ja on arveluttavaa, jos ihmiskunta nukkuu piittaamattomuuden unessa. Jeesus tahtoo varoittaa siitä. Hän puhuu ulkonaisista ja sisäisistä merkeistä, jotka on otettava varoi-

tuksina. Hän puhuu siitä näiden merkkien avulla. Vaikka hän ei ilmoita päivää, koska Poika ei aikaa tiedä, niin kuitenkin Poika tietää, että se tulee tapahtumaan, ja mitkä ovat syyt ja miten se ilmenee.

Ulkonaisista asioista Jeesus sanoo, että ihmiskunta on ulkonaisesti kehittynyt ja tulee itsekkääksi. Se yksilöityy väärällä tavalla, niin että se tulee itsekeskeiseksi. Olemme itsellemme kylliksi, emmekä piittaa siitä, miten toisten käy. Ja näin rakkaus kylmenee, sanoo Jeesus, kun kaikki pitävät puoliaan toisiaan vastaan, niin että on riitaa perheitten, kansojen ja valtakuntien kesken siitä, kuka on tärkein. Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan. — Kun näette, että tällainen aika alkaa, niin se on enne, merkki. Niinkuin sinivuokko keväällä on merkki kesän tulosta. Niinkuin maan ruoho merkitsee kesää, samoin, sanoo Jeesus, jos näette kehityksen menneen siihen, että itsekkyyys tukahduttaa kaiken hyvän, että kansa nousee kansaa vastaan, se on merkki Ihmisen Pojan tulemisesta, ja siitä teidän tulee pitää kiinni.

Voimme huomata, että olemme väärällä tavalla itsestäistyneet. Sodat, joita on aina ollut, ovat nyt luonteeltaan toisenlaisia kuin ennen. Puhutaan maailmansodasta ja totaalaisesta sodasta. Se merkitsee, että kaikki, kaikki maailman kansat, vedetään mukaan. On kuin maailma olisi jakautunut kahteen leiriin; ei saa olla puolueeton. Kaikkien täytyy olla mukana, toisella tai toisella rintamalla, puolueettomuus on rikos. Tällaista ei ennen ole ollut. On ollut kyllä suuria sotia, esim. 30-vuotinen sota, mutta ei siitä muualla maailmassa paljon tiedetty; se oli nurkkatappelu, ei yleismaailmallinen.

Eivätkä Napoleoninkaan sodat olleet yleismaailmallisia, vaikka ne Euroopan myllersivätkin. Vasta nämä nykyaikaiset sodat ovat tulleet tällaisiksi, että kaikki ovat mukana, että on kuin petos, jos jokin kansa ei halua tulla mukaan sodan pyörteeseen. Esim. Ruotsia on moitittu siitä, että se on pysynyt syrjässä, — vaikka se kyllä toisaalta on saanut tunnustusta syrjässä pysymisestään. Mutta huomattava mielipide on, että kaikkien pitää olla mukana suuressa ryssä. Ja se merkitsee, että kansat tuhoavat toisensa, varsinkin jos ne panevat tekniikan viimeiset keksinnöt käytäntöön. — Näin ulkonaiset merkit viittaavat Ihmisen Pojan tulemisen aikaan.

Ja lisäksi: tekniikan kehittyminen myös tavallaan viittaa maailmanuskonnon tulemiseen. Olemme keksintöjen, kulku- ja tiedotusvälineiden ansiosta kuin yhtä perhettä. Alemman, itsekkäänkin kehityksen takia olemme tulleet perheenomaisiksi, kokonaisuudeksi, niin että niin iskut kuin hyvätkin tapahtumat koskevat ihmiskuntaa kokonaisuudessaan.

Mutta Jeesus kuvailee sitäkin, millainen se Opettaja tulee olemaan. Ja hän varoittaa, että samaan aikaan tulee esiintymään opettajia, okkultisteja, jotka sanovat olevansa Kristus. Heistä pidetään ääntä, ja he itsekin aiheuttavat kohua, koska heillä on mediumistisia, psyykkisiä voimia, ja he voivat näytellä voimatekoja. Sellaisia ihmeiden tekijöitä on esiintynyt meidän päivinämmekin. Jeesus varoittaa, ettei meidän pidä kulkea tolkkuttomasti ihmeitten perässä, ei psyykkisten eikä älyllisten. Sillä Opettaja on henkistä laatua. Teidän tulee oppia tuntemaan puu hedelmistä, sanoo Jeesus. Ei

se ole mikään tunnusmerkki todellisesta Opettajasta, että hän itse sanoo olevansa Kristus, eikä sekään, että toinen sen hänestä sanoo. On käytettävä järkeä ja ymmärrettävää, mitä ne opettajat opettavat. Opetuksesta te heidät tunnette, sanoo Jeesus. Opetuksen perusteella tunnustetaan Opettaja Jumalan valtakunnan lähettilääksi. Opetuksen täytyy olla sellaista, että se puhuu hänen puolestaan.

Mitä merkitsevät Jeesuksen sanat »Opettaja on tunnettava»? Se merkitsee: teidän täytyy edellisten Opettajien opetukset tuntea. Ette muuten osaa arvostella Opettajaa hänen opetuksensa mukaan. Niinkuin Jeesuskin sanoi, ettei hän tullut tekemään mitättömäksi edellisten opettajien opetuksia, vaan syventämään niitä ja antamaan uutta.

Siis kun sanotaan, että »uusi Opettaja on tunnettava opetuksesta», se merkitsee: teidän täytyy minun opetukseni — Jeesuksen — tuntea ensin. Jos tulee suuri Opettaja, se ei voi purkaa minun — Jeesuksen — opetusta. Jeesuksen sanat »jos tahdotte tuntea Opettajan» merkitsevät meille: nyt meidän täytyy tietää, mitä Jeesus Kristus on sanonut. Meidän täytyy olla Jeesuksen sanoista selvillä ja sitten tietää, että tuleva Opettaja ei pura Jeesuksen tuomaa, vaan täydentää ja syventää sitä, lisäten sellaista, mikä Jeesuksen ajoilta on jäänyt kirjoittamatta.

Todelliset opettajat ovat tällä kannalla. Ennen kaikkea Pekka Ervast. Hän sanoo: kun tulee Suuri Opettaja, meillä on mittapuu, meillä on entisten Opettajien, Buddhan ja ennen kaikkea Jeesus Kristuksen opetus. Se on Vuorisaarnassa. Ja kun panemme sen käytän-

töön, ymmärrämme, että se Uusi, joka tulee, ei pura, vaan syventää sitä. — Näin saamme mittapuun, lyhdyn käteemme.

Nyt kysymme: Onkos Opettajaa, jonka opetus kes-
täisi Jeesus Kristuksen opetuksen rinnalla? Jeesus sa-
noo opetuksestaan: nämä ovat pienimmät käskyt, ja jo-
ka purkaa yhdenkään niistä, on sanottava pienimmäksi
taivasten valtakunnassa, ja joka ne pitää, hänet on sa-
nottava suureksi taivasten valtakunnassa. Onko esiin-
tynyt sellaista opettajaa, joka on täysin tällä tasolla?
Emme löydä sellaista kirkkoista, emme lähetyssaarna-
jista. Mutta löydämme yhden kuin apostolin, Leo Tols-
toin. Hän oli kirjailija ja kreivi. Nerokkaasti hän sel-
vitti, että kristinusko on Jeesuksen opin seuraamista.
Mutta hänkin on sellainen, ettei hän vastaa kaikkiin
meidän kysymyksiimme. Hän on jättänyt toisen puolen
huomioonottamatta, älyllisen valon. Mutta älyllisen va-
lon, tiedon metafyyssillisistä asioista ja kuolemanjälkei-
sistä olosuhteista täytyy tulla valaisemaan ymmärrys-
tämme. Kuitenkin Tolstoin ansio, kun hän sanoo, että
kristinusko on Jeesuksen opin seuraamista, on suuri.

Sitten oli Rudolf Steiner, joka puhui Jeesuksen meta-
fyyssillisestä asemasta, mutta ei kiinnittänyt huomiota
Kristuksen siveysoppiin. Kuitenkin järkemme vaatii,
että meillä täytyy olla kaksi mittapuuta. Toinen on mo-
raali, Vuorisaarna, toinen älyllinen tieto, että järkem-
me valaistuisi ymmärtämään myös filosofisia asioita.

Tällainen Opettaja meillä on. Se on teosofisessa liik-
keessä, se on Suomessa, se on teosofisen liikkeen alkuun-
panija täällä, Pekka Ervast. Hänen opetuksensa, rin-
nastettaessa ne Jeesuksen opetukseen, kestää. Hän ei

pura sitä. Hän syventää. Hän on suomentanut uudestaan Vuorisaarnan (se oli sitä ennen heikosti suomen-nettu) ja täydentänyt sen selityksillä, niin että samassa kirjassa on sekä moraalinen että älyllinen valo, ne ovat rinnan. Ja erikoisesti hän kirjan lopussa yhdistää viisi käskyä, antaen niille nimityksen: »Taivaallisen Isän viisi käskyä». Jeesus antoi käskynsä muun opetuksen ohella. Nyt P. E. yksinkertaistaa käskyt, esittää ne Vuorisaarnan jatkona, aivan uutena aloitteena.

Näin voimme panna merkille uuden Opettajan.

Jos älyllisesti ja moraalisesti seuraamme P. E:n opetuksia, voi käydä, että saamme sisästä vahvistuksen: niin se on. Voi käydä kuin Pietarille, joka ymmärsi, että Jeesus on se Suuri Opettaja. Jokainen olemme samassa asemassa. Älyllisesti tutkien pääsemme aika pitkälle, mutta jos jatkamme, saamme isältämme sisästäpäin tiedon, että niin se on.

Siksi voimme ihmetellä ihmiskunnan piittaamattomuutta — jota Jeesuskin valittaa. Sillä kun meillä nyt ovat Jeesuksen ja Pekka Ervastian opetukset, niin jokainen järkevä ihminen voi rinnastaa niitä ja havaita, että kyllä asia niin on, että Pekka Ervast syventää vielä Jeesuksen opetusta. Hän vielä älyllisesti sitä valaisee ja täydentää. Ei tarvitse olla salatieteilijä sen havaitakseen, vaan tavallinen järkevä ihminen.

Max Heindel sanookin, että uusi Opettaja pääsee vaikuttamaan, kun riittävä määrä tavallisia ihmisiä ymmärtää mistä on kysymys, ja alkaa seurata häntä.

Miksi ihmiskunnan järki on henkisesti pysähtynyt? Se puhuu Kristuksesta, mutta — niinkuin Jeesus sanoi — rakkaus häviää. Ihmiset itsekkyydessään eivät vä-

litä juuri muusta: »kunhan minun hyvin käy, käyköön muiden miten tahansa». Jos eivät ihmiset näin itsekäitä olisi, he näkisivät, että nyt on se Opettaja tullut, joka jatkaa Jeesus Kristuksen ja muiden Opettajien opetuksia.

— — —

Sitten voimme kääntää huomiomme kristikuntaan ja kysyä: missä on taudin syy? Mammonallisista asioista teemme kyllä selvää, mutta emme korkeammista. Miten se näin on?

Itsekeskeisyydessämme olemme kääntäneet nurinpäin henkiset arvot. Elämme suuressa tietämättömyydessä. Maailman asioista kyllä tiedämme, mutta henkisistä emme mitään. Hymähdämme, kun tulee puhe taivasten valtakunnasta. — Eräs selitys on se, että on lähdetty väärässä tahdissa. Meillä on kaksi jalkaa kulkeaksemme — on kaksi voimatekijää, moraalinen elämä ja tiettoelämä. Ne ovat vaihettaneet paikkaansa kristikunnassa, ja siitä on tullut sotku. Puhutaan uskosta ja tiedosta. Usko kuuluu moraaliin, tieto älyllisten asioiden alalle. Mutta mitä olisi usko käytännössä? Se olisi uskoa siihen opetukseen, mitä Jeesus antaa; luottamusta, että hän tietää, mihin päin meidän on mentävä. Usko on uskoa sekä Jeesuksen opetukseen että häneen myös. Saamme ensimmäiset neuvot Jeesukselta, jos tahdomme päästä Kristuksen henkeen. Ne on heti hänen opetus-
tensa alussa. Hän puhuu autuaista. Autuas merkitsee, että on elämän kanssa sopusoinnussa, ei-autuas merkitsee, että on ristiriidassa elämän ja omantuntonsa kanssa. Ihminen on silloin autuas, kun hän on harmoonisessa suhteessa elämän korkeampiin voimiin, jumalalliseen

johtoon, kun hän parhaansa koittaa siihen suuntaan. Jeesus antaa ensimmäisen uskonkappaleen, ja se on: olette autuaita, onnellisia, jos ette ole kiinni maailmassa, vaan olette köyhiä hengessänne. Olette köyhinä rikkaita ja rikkaina köyhiä. Jos tästä omistajan painolastista olette päässeet, olette onnellisia, olette silloin vain taloudenhoitajia, ja hengessänne kerjäätte jumalallista elämää.

Ja sitten: jos tahdotte tulla harmooniseen suhteeseen elämään, niin on lopetettava kaikki riita. Mutta ei vain niin, että vetäydytte pois, vaan teidän on rakennettava rauhaa. Jos kaksi riitelee, te koettakaa rakentaa rauhaa, niin omassa kodissanne ja ympäristössänne kuin maailman suurella näyttämöllä. Aina valistakaa. Ja olette sisäisesti rauhallisia, koska rauhan puolesta työtä teette. Tässä kysytään uskoa.

Ja edelleen: sydämeltään puhtaat ovat autuaita. Eivät ne, jotka puolustavat himollisia tunteitaan. Sitten puhutaan sydämeen astuu Jumala. Kysytään uskoa, että ihminen puhdistaa sydämensä.

Ja vielä: lempeät perivät maan. Väkivalta-ihmiset nyt pitävät komentoa, mutta se on jumalattomuudesta, ei Isästä. Lempeät vähitellen perivät maan. Ole aina lempeä kaikkia kohtaan.

Näin saamme Jeesukselta uskon tien. Pane se käytäntöön, niin olet onnellinen — sanokoon maailma mitä tahansa.

Mutta nytpä olemme oikean uskon jättäneet. Ja tehneet uskonelämäksi tieto-opilliset asiat. Niinpä Lutherin katekismuksen kolmessa uskonkappaleessa ei ole mitään luonteenlaatuun kuuluvia asioita. Vaan on us-

kottava Jumalan kolminaisuuteen, ruumiin ylösnousemiseen jne. Eivät ne, esim. ruumiin ylösnouseminen, kuulu uskon alalle, vaan tiedon. Toisen uskonkappaleen mukaan on uskottava Poikaan, Marian sikiämiseen Pyhästä Hengestä — viimepainituksessa on sekoitettu ruumiilliset ja henkiset asiat, kun ei mitään ymmärretä. Edelleen on uskottava Kristuksen syntymä, vaino ja ristiinnaulitseminen. Kolmannessa uskonkappaleessa sanotaan uskottavan, että Isä Jumala on luonut maailman.

Näin on saatu tapetuksi todellinen usko. Kristus sanoo: autuaita lempeät, mutta me tahdomme olla väkivaltaisia. Kristus sanoo: autuaita puhtaat sydäimestä, mutta me ryhdymme kumoamaan Jeesuksen puhetta sanomalla, että kuka tässä voisi olla puolustamatta itseään ja kuka voisi puhdistaa sydämensä, niin että Jumala voisi siihen tulla. Sillä syntisiä olemme syntymästämme saakka, ja vaivaisia. — On helppoa näin suuriäänisesti kumota, mitä suuret Jumalan Pojat opettavat.

Näin olemme painuneet sekä moraaliseen että älylliseen pimeyteen. Vaikka Euroopassa tunnetaan tieteilisiä asioita tähtitiedettä myöten, niin uskosta, henkisistä asioista, emme tiedä a:ta emmekä i:tä. Hymähdämme, kun tulee siitä puhe. Kun on saanut järkensä heille, täytyy sanoa: me eurooppalaiset elämme ajasta jäljellä. Aivankuin eivät Suret Opettajat olisi esiintyneetkään. Siis ainakin 3000:n vuoden takaista aikaa elämme. Silloinhan ei vielä ollut esiintynyt Buddha, ei Jeesus Kristus eikä Pekka Ervast.

Näin kaikki todellinen henkinen tieto ja opetus on pyyhkäisty pois eurooppalaisesta kulttuurista. Ja hen-

kiset asiat ovat tulleet taikauskon kohteeksi. Kun sanomme, että olemme siinä missä oltiin ennen Buddhaa, niin ei sekään pidä paikkaansa. Sillä ei silloinkaan ollut näin pimeää. Oli tietoa totuudesta, niinkuin tiedämme esim. suomalaisilla olleen. Mutta Eurooppa on painunut synkkään kylmyyteen, tietämättömyyteen, ja tehnyt elämän epänormaaliksi. Niin että se nyt hätäpäissään ei osaa muuta kuin rakentaa vain pommeja. Ja hädissään huolehtia siitä, että olisi ruokaa ja siedettävät asunnot. Inhimillisesti katsoen kulttuurimme on vaiastalokulttuuria. Vaikka tieteellisesti olemme menneet eteenpäin, ei meillä ole asuntoja, ei ruokaa, ei vaatteita. Eikä mitään tietoa jumalallisista asioista. Tällainen on Euroopan tila. Ja siinä elämme piittaamattomuudessa. Emmekä saa mistään kiinni.

— — —

Miten jumalallinen elämä on tässä apua järjestänyt? Jumala puhuu kolmen apulähteen: enkelien, Pojan ja Isän kautta. Isä itse ilmoittaa itsensä, kuten on tapahtunut Pekka Ervastissa.

Mutta vaikka eivät enkelit eikä Poikakaan tienneet, milloin Isä tulee, ne jotakin ovat tienneet — ne ovat valmistaneet tietä Isän tulemiselle. Enkelit, Logos Pyhänä Henkenä — sillä enkelihierarkiat kuuluvat Pyhän Hengen ryhmään — toivat Pyhän Hengen elämän maanpäälle. Jeesus toi Logoksen Poika-ryhmän elämän, rakkauden, maanpäälle. Ja vaikkei kumpikaan tiennyt, milloin tuleminen tapahtuu, tiesivät ne, miten meidän täytyy elää valmistaaksemme itsemme Jumalaa vastaanottamaan.

Kysymme nyt: miten enkelit auttavat? Enkelit muo-

dostavat, kuten sanottu, Logoksen Pyhän Hengen-ryhmän. Vanhat profeetat kaikki ovat enkelien kanssa tekemisissä. Mooses sai heiltä lakinsa, Muhammed oli heidän oppilaansa. Enkelit ovat aina antaneet opetusta. Buddha on rajalla — kuuluu enkelihierarkiaan, vaikka on kuin hän raoittaisi ovea Poika-hierarkiaan.

Keskitetysti voimme sanoa, että saamme enkeleiltä kaksi neuvoa. Buddha on ne esittänyt täydellisesti. Ne ovat, että täytyy tietää kaksi asiaa: emme ole eläimiä, vaan olemme ihmisiä. Meissä on kyllä eläin sisällä, koska edellisessä maailmanajassa olemme käyneet senkin kurssin, kuten monta muuta. Mutta olemme saaneet järjen vuodatuksen — se on juuri Pyhä Henki, joka on järjen voima — ja se merkitsee, että me osaamme ajatella. Sana »ihminen» tarkoittaa juuri »ajatella», »ajattelija». Eläin ei osaa ajatella, mutta ihminen on ihminen sen perusteella, että on järkiolento, jonka on pyrittävä tietoon ja vastuunalaisuuteen. Hänen tulee tietää, että ruumiin ylösnousemus on syntyminen jälleen maanpäälle, ja että hän on vastuunalainen karman lain edessä kaikista virheistään ja erehdyksistään. Hänen täytyy järkiolentona kasvaa moraalisessa tietämisessä ja moraalisessa arvokkuudessa. Emme saa totella eläintä, vaan ihmistä, järjestystä, tietoa, vastuunalaisuutta. Siksi kohdistamme tämän kahteen neuvoon: kieltäydy olemasta eläin, elämästä eläimenä, matelijana, tiikerinä tai muuna eläimenä. Pyri olemaan järkiolento, vastuuntietoinen, joka tietää mitä tekee.

Kirkossa on käytännössä kaksi sakramenttia, kaste ja ehtoollinen. Ne ovat voimatoimenpiteitä, vaikka me olemme tehneet niistä tyhjiä temppuja. Ne ovat ver-

tauskuvia näistä kahdesta enkelien opettamasta asiasta. Kaste on siinä, kun puhdistamme itsemme pois himosta. Joka päivä pidämme huolta siitä, että emme ole himollinen eläin, joka aina etsii nautintoa. Olemme puhkaita. Jos pidämme tästä kiinni, olemme aina kasteella. Paavali sanoo, että kaste on sitä, että joka päivä upottaa vanhan ihmisensä. Mutta hänen puheestaan emme pääse niin selville asiasta kuin ottamalla kiinni siitä, mitä enkelit opettavat: olet joka päivä kasteella, kun kieltäydyt himollisuudesta, renttuilemisestä. Todellinen kaste on elämää puhtaudessa.

Ja mitä on ehtoollinen? Se on silloin, kun syön sitä leipää, jota Mestari antaa opetuksessaan, kun hän sanoo: ole järkevä, pyri tietoon, ymmärrykseen, että olet vastuunalainen olento, ja että siinä vastuuntunnossa täytyy ihmisen kasvaa. Ja koska järki on Jumalasta, myös se leipä tulee siitä, tulee Pyhästä Hengestä.

Kaikissa vanhoissa uskonnoissa on nämä kaksi asiaa. Niinpä Buddha sanoi: luovu kaikesta pahasta, pyri kaikkeen hyvään.

— — —

Enkelien koulussa muutamat ovat tulleet moraalisesti täydelliseksi, sen mitan mukaan. Se valmisti Pojan tuoloa. Eivät enkelitkään tienneet, milloin Poika tulee; he koettivat ottaa kyllä selvää siitä. Eivät he tienneet varmaa aikaa, mutta kuitenkin jotenkin tiesivät, koska ilmoittivat asiasta Marialle. Tai selitys tähän ilmoitukseen on Jeesuksen sanoissa: se olin minä enkeli Gabrielin hahmossa, joka puhuin asiasta äidilleni ja muillekin. Se ei siis ollut vain enkelien ilmoitus, vaan ennen syntymäänsä Jeesus jo Poikana vaikutti, ja kun hän sitten

tuli, se oli suuri yllätys näkymättömässä maailmassa — kuten nyt taas meidän päivinämmä on vastaavanlainen tapaus ollut.

Miten Poika johdattaa meitä Isän luo, vaikka ei tulemisen aikaa tiedä? Taas voimme tämänkin keskittää kahteen oppiin. Jeesus sanoo: te ette voi jäädä enkelien täydellisyyteen, puhtaudessaan pikkuisen muista eristettyyn ylpeyteen. Jeesus syventää tämän edellisen opettamalla näin: te tiedätte, että teidän pitäisi olla ihmisiä, olette miljoonia vuosia olleet enkeleiden oppilaina sitä oppimassa. Mutta nyt alkaa uusi koulu: ette saa olla itsekkäitä ihmisinä. Ette saa aina tavoitella omaa etuanne, tahtoen siten loistaa maailmassa, vaan nyt — koska olette ihmisiä — otatte Jumalan vastaan rakkautea. Te tiedätte, että elämässä vallitsee syyn ja seurauksen eli karman laki. Mutta te ette pysähdy vain siihen, vaan sydämessänne tunnette ja järjessänne ymmärrätte, että Jumala on rakkaus. Te ette ole enää himollisia eläimiä, vaan ihmisiä. Mutta ihmisinäkin te voitte olla itserakkaita, itsekeskeisiä. Sentähden Pojankin opetus keskittyy kahteen neuvoon. Ensiksi: voita oma itsesi, itsekkyytesi, itserakkautesi. Älä toivotta torvella, niin että aina korostat itseäsi. Teidän pitää voittoa oma itsekkyytenne. —

Tämä on Pojan toimittamaa kastetta. Poika kastaa syvemmin kuin enkelit. Poika jatkaa siitä mihin enkelit tulivat. Kuvaannollisesti puhuen enkelit kastivat vedellä, pois eläimellisestä himollisuudesta. Poika kastaa totuuden ja rakkauden hengellä, pois inhimillisestä itsekkyydestä. Pojan kaste jatkuu päivästä päivään sii-

nä ihmisessä, joka seuraa Jeesuksen antamaa epäitsekkyiden ihannetta.

Ja mikä on Pojan antama ehtoollinen? Se on: eläkää rakkaudessa, siinä rakkaudessa, Jumalan rakkaudessa, mikä Pojassa, Jeesus Kristuksessa on pantu alkuun. Rakastakaa toinen toisianne. Kun niin teette, tulette ravi-
tuiksi taivaallisella totuuden ja rakkauden ravinnolla. Se on päivästä päivään jatkuvaa Pojan antamaa ehtool-
lista. Ihminen jatkuvasti peseytyy pois itsekkyydestä ja kasvaa rakkaudessa.

Näin ovat enkelit ja Poika valmistaneet Isän tuloa ihmisiin ja ihmiskuntaan.

Ja sitten Isä tuli. Hän tuli Pekka Ervastissa. Ja kun Isä yksin tiesi ajan, siksi Pekka Ervast osasi sanoa: nyt on Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen tapahtunut. Ja kuitenkin tuo sanominen oli vain yksi — sanoisinko — valmistava puoli asiassa. Varsinaisesti Pekka Ervast sanoi sen työllään, opetuksellaan. Meillä on nyt tilaisuus tutustua P. E:n laajaan, monipuoliseen, syvälliseen ja ainutlaatuiseen kirjallisuuteen. Tämä opetus on se Kosmillisen Elämänpuun hedelmä, josta Jeesuksenkin ennustama suuri Kuningas-Opettaja tunnetaan.

Tämä P. E:ssä tapahtunut suuri tuleminen täydentää myös kahta edellistä, enkeleitten ja Pojan tulemistä. Se antaa niille uuden suunnan, niinkuin P. E. sanoi nykyisen suuren vuodatuksen tekevän.

Edellistä esitystapaamme nuodattaen voimme myös Isän opetuksen keskittää kahteen neuvoon. Ne ovat: älä ole pahaa vastaan, ja: voita paha hyvässä. Ensimmäisen noudattaminen on jatkuvaa, aina syvenevää kastetta. Toisen noudattaminen on aina jatkuvaa, aina

syvenevää ehtoollista. Tulemme ravituiksi sillä Isän voimalla ja majesteettiudella, jossa eläen aina on mahdollisuus voittaa paha.

Ottaen huomioon kaikki kolme elävää vaikutusta, nim. enkeleitten, Pojan ja Isän, alamme ymmärtää, että ruumiimme ja olemuksemme temppeli on kolminainen. Enkelit edustavat temppelin esikartanoa, Poika temppeliä ja Isä temppelin pyhäkköä, pyhintä.

Ja lopuksi: Jeesuksen puhettavan mukaan Kuningas ja hänen Valtaistuimensa on nyt tullut tähän fyysilliseen tasoon asti; kun se enkeleitten johdolla ilmeni astraalitasolla, Pojan saattaessa sen eetteritasolle. Kun samalla Karma jälleensyntymisen mysteeriössä on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, niin on tullut lasketuksi pohja senkin mahdollisuuden toteutumiselle, että valta voi vähitellen siirtyä väkivaltaihmisiltä lempeitten ihmisten käteen.

Ja sitten tuo siirtyminen Valtaistuimen oikealle puolelle. — Tätä tapahtumaa Jeesus kuvailee, ja tätä kuvailua P. E. selventää ja täydentää. Jeesus sanoo sen tapahtuvan siksi, että he ottivat vastaan Kuninkaan nuoremmat veljet, so. että he seurasivat enkeleitten ja Pojan opetusta. P. E. selventää asiaa sanoessaan, että muodostuu henkisiä ryhmiä, joissa tietoisesti seurataan Vuorisaarnan Mestarin johtoa. Syntyy ryhmiä P. E:n opetusten ympärille, sen opetuksen pohjalle. Varsemmalle puolelle — kuvaannollisesti puhuen — jäävät ne ihmiset, jotka eivät ota kiinni Mestarin sanomasta, jotka eivät siten ole tilaisuudessa tulemaan Jumalan valtakunnan kansalaisiksi.

Meillä on nyt ennen olematon mahdollisuus siksi, että

P. E. on meille jättänyt täydellisimmän kirjallisenkin selvittelyn ihmiselämän ongelmien selvittelyssä. Sitä eivät suuret opettajat ole ennen tehneet. Sillä vasta Isä on osannut sanoa sekä tulemisen ajan että täydellisimmän selvittelyn elämästä. Niinhän P. E. sanookin, että meidän ajallamme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Meitä kutsutaan yksilöinä ja ryhminä panemaan nämä suuren Opettajan ratkaisut käytäntöön. Kun ryhmät kasvavat sekä laajuudessa että henkisessä vaikuttavuudessa, vaikuttaa se herättävästi kansoihinkin. Auttamalla Jumalan valtakunnan työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla, silloin autamme parhaalla tavalla kansaamme ja koko ihmiskuntaa.

SISÄLLYS

	sivu
I Uutta ja vanhaa	5
II Uutta ja uusinta	13
III Vihkimyksistä yleensä	21
IV Vihkimyksistä älyn kannalta	32
V Vihkimykset käytännön kannalta	43
VI Elämän tiellä historiallisesti	56
VII Vedestä ja Hengestä	68
VIII Voittoseppele	79
IX Näkymätön temppeli suomalaisella kummulla	94
X Eivät enkelit eikä Poikakaan	105

J. R. HANNULAN KIRJOJA:

Luominen (+ Tubal-Kain, Vedenpaisumus, Isä Abraham)	—	350:—	
Sisäisen opettajan seurassa	100:—	—	
Vallitseeko ihmiselämässä laki	150:—	200:—	
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa ..	—	350:—	
Ei vain leivästä	50:—	100:—	
Tulijärvi	100:—	—	
Mitä olemme oppineet?	30:—	—	
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V ..	600:—	700:—	—700:—
Pekka Ervastin asema (8 vihkoa)	—	300:—	
Ihminen, mitä mietit?	100:—	150:—	
Jos Kristusta seuraisin	150:—	200:—	
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—	
Elämänyömmäryksemme rakentuminen	150:—	—	
Syntynyttä maailmanuskontoa	100:—	—	
Kehityksen järjestelmä	30:—	—	
Mestari ja me	200:—	250:—	
Ihmisyys	150:—	200:—	
Tuomiokausi	150:—	200:—	
Tuomiokausi II	150:—	200:—	
Paratiisin taru	150:—	200:—	
Mestarin sanoma	150:—	200:—	
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—	
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—	
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—	
Kysymyksiä ja vastauksia I	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia II	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia III	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia IV	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia V	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia VI	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia VII	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia VIII	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia IX	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia X	170:—	250:—	
Kysymyksiä ja vastauksia XI	220:—	300:—	
Pistis Sophiasta Christosophiaan	250:—	330:—	
Elämä Jumalassa	250:—	330:—	

Näitä kirjoja voi tilata osoitteella: **Neiti Alma Allinniemi**, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Samoista asioista puhuu teosofis-kristosofinen aikakauskirja Pohjolan Valo, 10 numeroa vuodessa, hinta 500 mk. Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

PEKKA ERVAST:

JEESUKSEN RUKOUS

Isä meidän, joka asut sydämemme ja omantuntomme taivaissa, Sinä, joka olet se kuolematon hyvyys, joka piilee henkemme sisimmässä syvyydessä.

Pyhitetty olkoon Sinun nimesi, niin että me emme mitään rakastaisi enemmän kuin Sinua, ettemme minkään muun edessä nöyrinä kumartuisi kuin Sinun äänesi edessä meidän omassatunnossamme.

Lähestyköön Sinun valtakuntasi, niin että kaikki kansat tunnustaisivat Sinun rakkautesi vallan ainoaksi hallitsijaksensa, ja että päivä päiväältä kasvaisi niiden ihmisten lukumäärä, jotka Sinussa näkevät ainoan Isänsä ja jotka tuntevat itsensä Sinun Pojiksesi iankaikkisuudessa,

Ja tapahtukoon Sinun tahtosi niin maassa kuin taivaassa, niin että me, Sinun henkesi lapset, jotka kuulemme äänesi sydämemme taivaassa, täyttäisimme Sinun tahtosi käskyt elämässämme maan päällä,

Anna meille tänäpäivänä meidän jokapäiväinen leipämme, salli, että tänäänkin tapahtuu sellaista, joka muistuttaa meitä Sinusta, kun me ruumiillisessa heikkoudessamme unohtamme Sinut,

Ettemme sydämessämme konsanaan unohtaisi antaa anteeksi kaikki veljiemme heikkoudet ja kaikki ne surut, joita he meille saattavat, niin että mekin hengessämme tuntisimme Sinun laupeutesi anteeksi antavan voiman valuvan päällemme,

Ja älä johdata meitä kiusaukseen, valitsemaan kahden välillä, joista kumpikin mielestämme on hyvä, vaan päästä meitä pahasta, niin että aina näkisimme Sinun tahtosi ja oman tiemme selvänä edessämme emmekä siitä harhaantuisi joutumalla niihin ansoihin, joita elämä ruumiissa jalkojemme eteen heittää ja joiden nimet ovat viha, epäsiveys, ajattelemattomuus, väkivalta ja katkeruus ajatuksissa, sanoissa ja töissä,

Sillä Sinun ovat valtakunta ja mahti, maankin päällä, niin ettemme voi paeta tekojemme palkkaa, vaan saamme niittää sen, minkä kylvämme, jotta me oman elämämme vaikeuden kautta heräisimme oivaltamaan, että Sinun tahtosi eikä meidän on tapahtuva.

Mutta myös kunnia on Sinun iankaikkisuudessa, oi Isä, sillä kun Sinä ilmoitat itsesi meille, silloin on kaikki rauhaa ja iloa ja anteeksi antamusta, silloin me elämme Sinun autuudessasi, silloin kaikkoo pois meidän pienuutemme Sinun äärettömyytesi valtaamana.

Amen.

(Teoksesta »Salainen Oppi ja muita kirjoituksia» siv. 55, painettu 1904).

Näin kuuluvat Jeesuksen ilmoittamat »T a i v a a l l i s e n I s ä n v i i s i k ä s k y ä»:

1. **Älä suutu.**
2. **Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas.**
3. **Älä vanho.**
4. **Älä ole pahaa vastaan.**
5. **Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.**

Yksilö ei voi näitä käskyjä noudattaa, ilman että hänelle alkaa uusi elämä. Hänen olosuhteensa vähitellen muuttuvat.

Jos kristikunta ryhtyisi Jeesuksen käskyjä noudattamaan, muuttuisi elämä maan päällä. Taivasten valtakunta astuisi alas ihmisten keskelle, ja uusi aika alkaisi todella ihmiskunnalle. Kadotettu paratiisi voitettaisiin takaisin.

Mutta koska se päivä koittaa? Ei se koita, ennenkuin ihmisille ja ihmislapsille aletaan opettaa Jumalan valtakunnasta, onnen ja autuuden Eedenistä, sen portille vievästä tiestä ja Jeesuksen antamista avaimista, millä portti avataan.

Taivasten valtakunta ei tule itsestään. Se pysyy ylhäällä hengen maailmoissa, kunnes ihmiset rukoilevat sitä alas maan päälle. Mutta rukous ei ole suun puhetta, vaan sielun kaipuuta ylängöille ja hengen mykkää miehistelyä. Eikä rukous tyhjenny ajatuksiin; se toteutuu teoissa ja puhdistuu uuteen voimaan totuuden pyhässä tulessa.

Ken rukoilee, hän seuraa Mestaria. Ken Isän tahdon täyttää, hän rukoilee.

Pekka Ervastian kirjasta »Vuorisaarna», s. 151—152.

J.R. Hannula VIHKIMYKSISTÄ 1953
Kopio 18.9.2014 Jarmo Niemi, Turku



HINTA 330: -